

Primul ministru finlandez, d. Ravyel, vizitând frontul.
Jos: Vase germane căutătoare de mine, răscolesc apele Atlanticului.

Mareșalul Manerheim la Marele său Cartier, de unde conduce operațiunile trupelor finlandeze contra Sovieticilor.

D. dr. Goebbels, ministrul Propagandei Reich-ului, întâmpinat de d. Pavolini, la Veneția, unde a venit să asiste la inaugurarea Expoziției Internaționale a Filmului.

Armatele italiene

pe frontul DE RĂSĂRIT

LA cruciada antibolșevică s'au asociat toate națiunile civilizate ale Europei. Drapelele a unsprezece națiuni flutură azi pe câmpiile Ucrainei și soldații celor unsprezece patrii amenințate urmăresc, printre ruine, inamicul în derută.

Printre aceștia, soldații Italiei, de curând sosiți pe câmpurile de luptă, au și cucerit până acuma laurii victoriei.

Iată câteva fotografii de pe front :

1. Populația rusească din regiunile eliberate privește cu simpatie trecerea unei coloane italiene de cicliști, în drum spre front.

2. Un tun antică restă transportat în grabă de soldații corpului expediționar, pentru a fi pus în poziție de tragere.

3. O coloană blindată italiană face un popas într'un

frontului, un preot catolic din corpul expediționar italian botează copiii născuți sub regimul bolșevic.

7. Șoselele „raiului bolșevic” sunt neînchipuit de proaste. Nu arareori soldații italieni sunt nevoiți să lucreze ceasuri în șir pentru a elibera roatele camioanelor înfundate până la osie.

târg sovietic cucerit, în care a rămas neatinsă — printr'o minune — biserica.

4. Dealungul unor mocirle întinse, drumul se îndreaptă spre un sat sovietic pustiu, din care locuitorii au fost deportați. Coloana motorizată italiană înaintază cu prudență.

5. Detașament italian de călăreți începe curățirea unui sat sovietic cucerit.

6. Intr'un sat din spatele

portile Parisului. Se vede
atât el, cât și soția lui, pe
acelaș clișeu panoramic

DIN CURIOZITĂȚILE OAMENILOR CELEBRI

EMILE ZOLA

*fotograf
pasionat*

EMILE ZOLA, celebrul romancier francez, al cărui centenar s'a sărbătorit anul trecut, a fost, în ultimii ani ai vieții lui, un fotograf pasionat. A fost, am putea spune, primul scriitor care a pus mâna pe un aparat fotografic. În anul 1898, el și-a cumpărat primul aparat fotografic. De atunci, el și-a petrecut cea mai mare parte a timpului liber, în camera obscură, sau în fața obiectivului. Avea în cele din urmă, patru aparate pentru luarea vederilor și un bogat material de dezvoltare și copiere, căci își făcea singur lucrările de laborator.

Până la moartea lui, care a survenit în anul 1902, Zola n'a lăsat să treacă o singură zi luminoasă, fără să ia câteva fotografii.

În timpul expoziției universale dela Paris, din anul 1900, Zola a făcut un adevărat reportaj fotografic al metropolei festive.

În călătoriile pe care le-a făcut cu bicicleta, în Franța, Anglia și Italia, aparatul fotografic îl însoțea ca un prieten fidel, înzestrat cu posibilitățile ce păreau demne să fie reținute.

Ilustrul romancier a făcut mai ales mai multe portrete de familie, obligându-și soția și copiii să suporte lungi și adesea plictisitoare, ședințe de pozare.

Dreapta: Doamna Zola, pe care pasionatul ei soț a chinuit-o cu tot felul de... poze.
Jos: Zola avea un loc special amenajat în curtea locuinței lui, unde își lua fotografiile.

Zola, și-a făcut și câteva auto-portrete fotografice, cu ajutorul unui dispozitiv pe care-l acționa dela distanță, cu piciorul.

Fotografia, este, după cum s'a spus, un mijloc de a cunoaște mai bine realitatea.

Era deci firesc, ca părintele realismului literar, marele Zola, să fi îmbrățișat dela începuturile ei, această mare descoperire a veacului trecut.

Artele plastice, pictura și sculptura, sunt arte de interpretare, în care obiectul este înfățișat așa cum îl concepe subiectivismul artistului.

Singură fotografia este exactă. Ea ne poate reda

Sus și stânga: O altă femeie „chinuită” de pasiunea fotografică a lui Zola: Jeanne Ducart, fiica editorului lui și prietena d-nei Zola. (Ca să vă dați seama că aceasta era într'adevăr cu... chin, trebuie să știți că Zola își ținea personajul cel puțin câte o oră pentru fiecare poză).

în mod nemijlocit, imaginile adevărate ale realității.

Iată deci autorul familiei „Rougou-Maequart” a fost primul fotograf amator, din familia scriitorilor.

El iubea realitatea. Și fotografia îi prezenta chipul concret al „iubitei” lui.

SUS: Elfie Mayerhofer și cățelușul ei, — mascotă.

DREAPTA: Paulette Collar și iepurele care-i poartă noroc.
JOS: Mady Rahl cu cruciulița ei de platină la gât.

MASCOTELE LOR

DACA n'ar avea anumite animale care să le poarte noroc, vedetele de cinema n'ar reurta succese cu filmele lor... Aceasta cel puțin este credința multor actrițe, care și-au transformat animalele preferate în mascote, întocmai aviatorilor care pornesc la luptă.

Actrița germană de proaspătă revelație, Elfie Mayerhofer, pretinde, spre exemplu, că n'ar fi reușit să se lanseze cu atât succes pe ecran, dacă un mic cățel de rasă, pe care-l are, nu i-ar fi purtat noroc.

Aceeași credință are cunoscuta actriță Else von Mayendorf în câinele ei, de care e nedespărțită, atât la studio, când turnează, cât și în orele de recreație pe care le are.

Mai originală este Paulette Collar, interpreta principală a filmului de mare succes „Die Geschichte eines Lebens”, care crede în influența „ocultă” a unui... iepure alb.

Mady Rahl, mai puțin excentrică, nu crede decât în minunile unei cruciulițe de platină, pe care a purtat-o în primul ei film și de care de-atunci nu s'a mai despărțit.

Emil Jannings și-a adus din Africa, cu prilejul turnării marelui film „Ohm Krüger” un pui de struț pe care-l consideră mascotă.

Însfârșit, Hilde Weissner are ca mascotă un nui de elefant.

Întrebăm, ce vor face Emil Jannings și frumoasa Hilde, când struțul și elefantul vor crește mari?...

HILDE WEISSNER
Foto: TOBIS

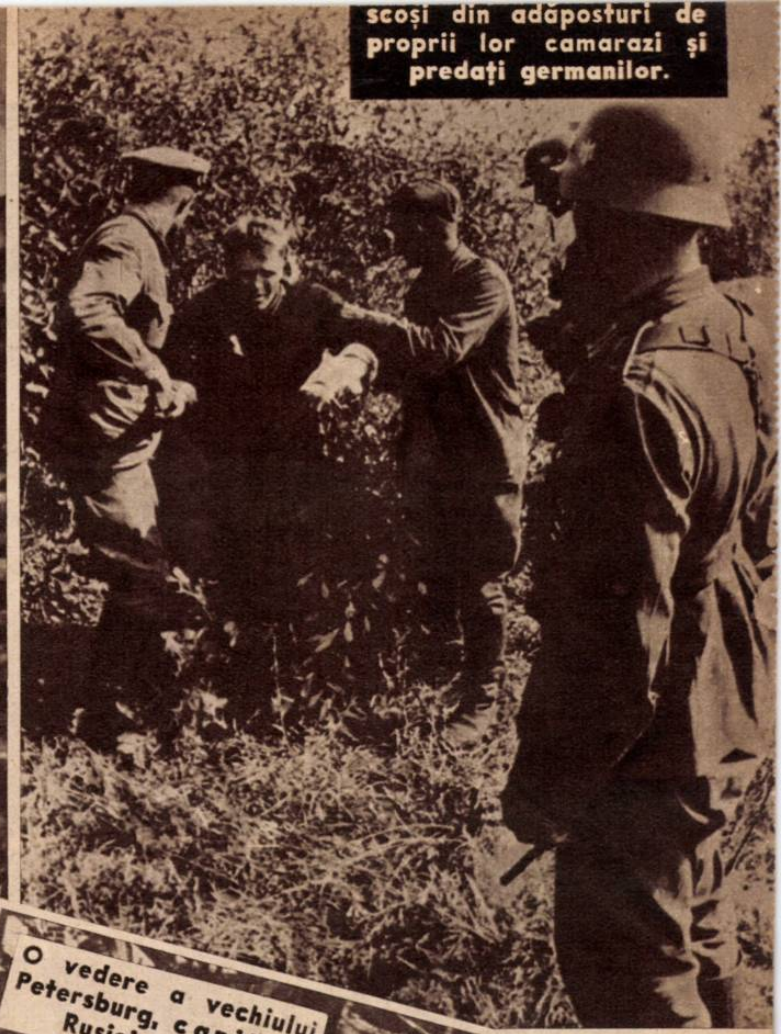
Petersburg, finlandezii au trecut peste mormane de cadavre bolșevice.

Grup de infanterie germani explorând un sat lăsat în flăcări de sovietici.

Scoși din adăposturi de proprii lor camarazi și predați germanilor.

O vedere a vechiului Petersburg, capitala Rusiei Tăriste.

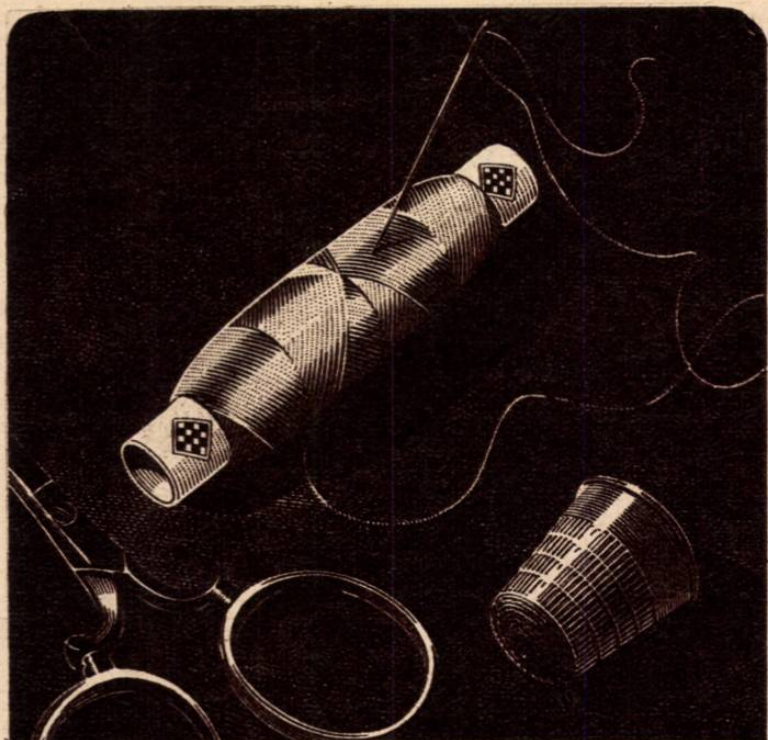
Orășelele din jurul Petersburgului au fost capturate, stradă cu stradă.

ASA A FOST INCERCUIT Petersburgul

Tancuri germane pregătindu-se de atac asupra liniilor de apărare ale Petersburgului.

Mătase de cusut Gütermann
resistent • elastic

Generalul Cavalier, Von Schober, care a murit pe câmpul de onoare. Il vedem pe Generalul-erou alături de Mareșalul Antonescu, cu prilejul unei recente întâlniri pe frontul de răsărit.

Solemnitatea deschiderii noului an judecătoresc la Înalta Curte de Casație.

Bine ras —

bine dispus!

O aromă fină găsiți

în această cutie!

La cafea cu lapte ia

Franck
Adaus la cafea

Franck-Cafea

LA FIECARE 1 ȘI 15 ALE LUNEI

C E R E Ț I L A C H I O Ș C U R I
M E D I C U L N O S T R U

Noul Rege al Iranului, Mohamed Reza Pahlavi, alături de Regina Fawzia (sora regelui Faruk al Egiptului).

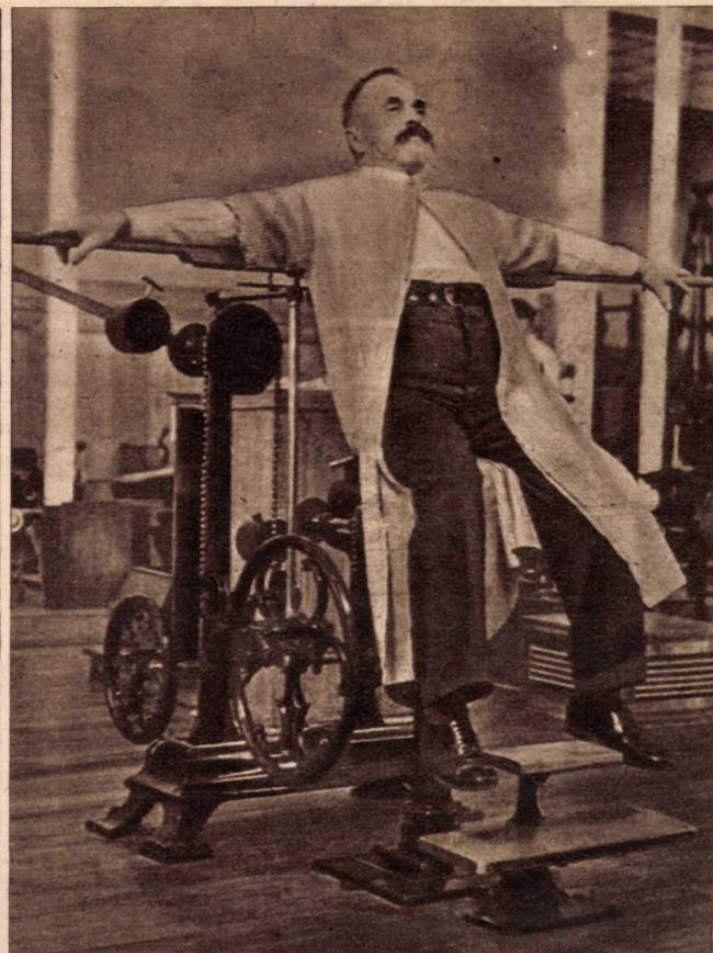
Soldați români împărțind pâine și alte alimente populației de dincolo de Nistru.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revista săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, Str. Th. Masaryk 17, București. Cec Postal 4083. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: 6 luni (26 numere) lei 400; 3 luni (13 numere) lei 200. Anunțurile se primesc la administrația revistei. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.

INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE AL MUNCII, SĂRINDAR 5—7—9.

*Dacă
sunteți
curioși*

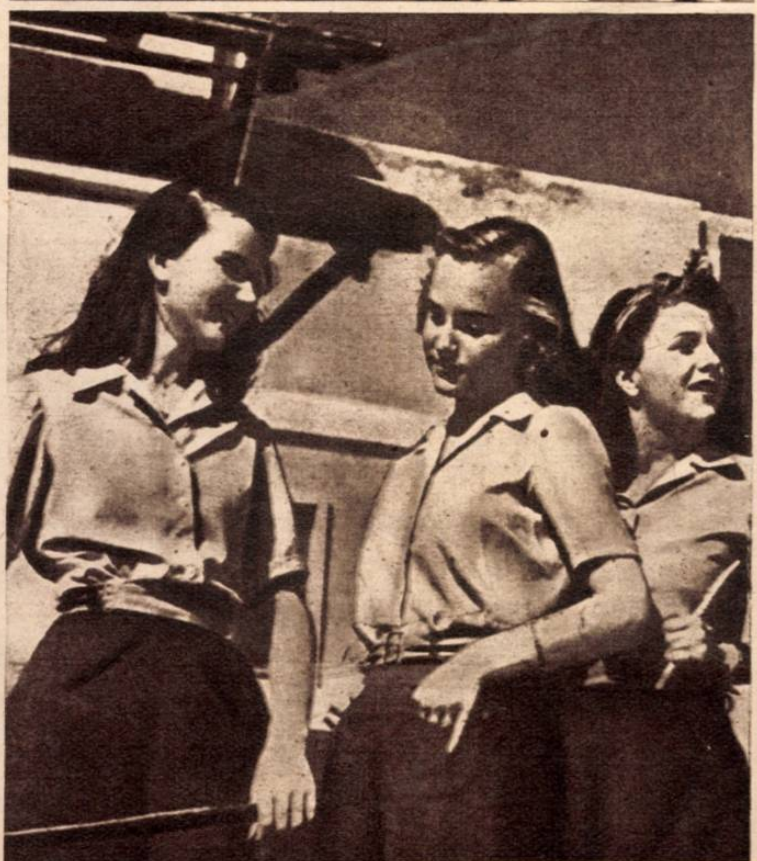
În locul măștilor de carton, actrițele japoneze utilizează azi măștile de... fard, atât în teatru cât și în cinematograful. Faptul e considerat ca o revoluție în arta teatrală niponă.

Un medic francez a inventat acest aparat pentru stimularea respirației... la domiciliu. El își bazează utilitatea aparatului pe faptul că majoritatea oamenilor nu știu să respire.

← Șahul este un joc foarte apreciat în Italia, unde există școli speciale în care se predă lecții, așa cum vedem în fotografia aceasta. Lecțiile sunt luate cu aceeași pasiune, de tineri ca și de bătrâni, de bărbați ca și de femei.

Boxeurul Luigi Mussina, campionul actual al Europei la categoria semi-grea și viitorul rival al lui Joe Louis, s'a căsătorit cu una dintre pasionatele lui admiratoare, alături de care îl vedem în această fotografie, după un match susținut nu de mult în America.

Studiourile cinematografice italiene sunt în căutare de tinere elemente pentru film. Iată trei aspirante la gloria ecranului, recent alese printr'un concurs public și angajate de către Centrul Experimental Cinematografic care urmează să le controleze aptitudinile și să le predea apoi studiourilor

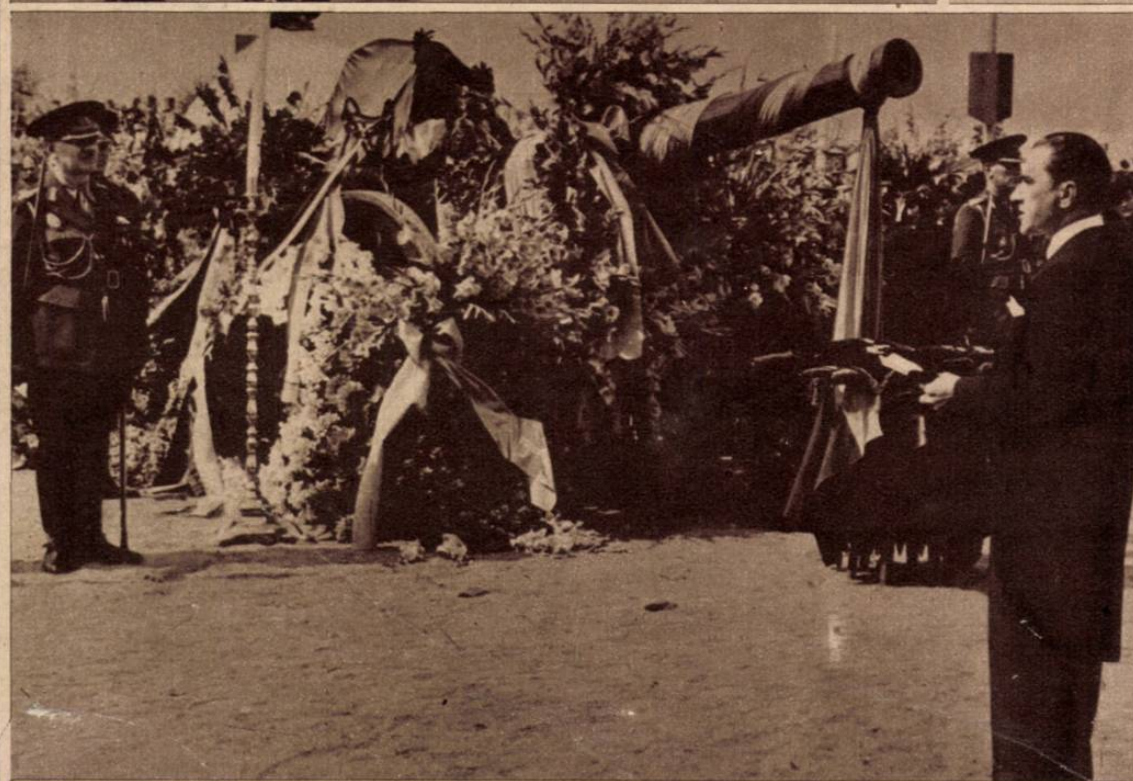
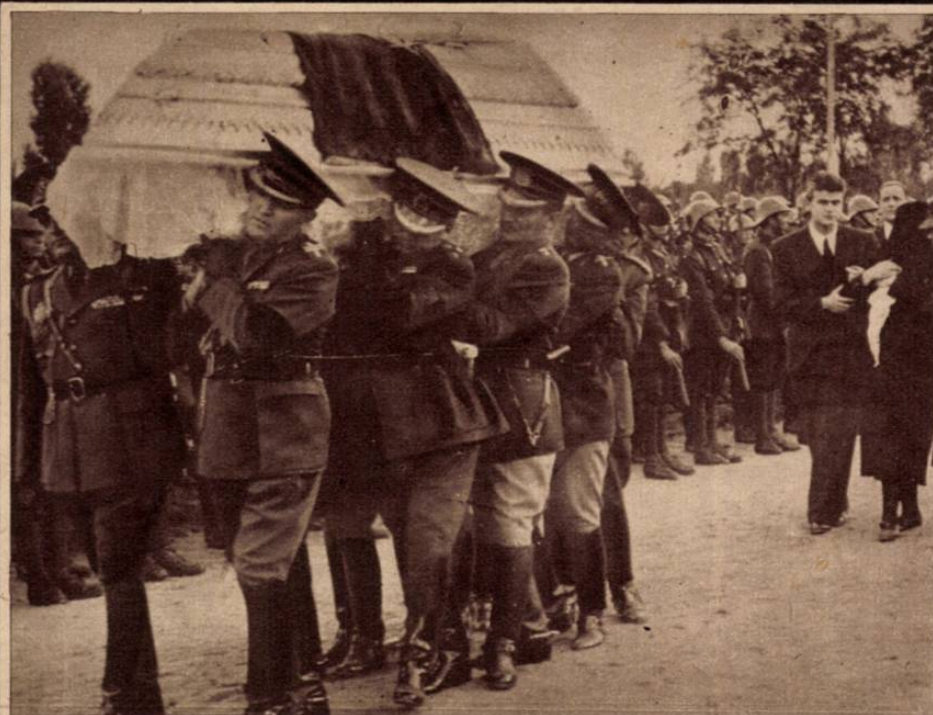
Sus: O studentă din Zuerich, care, la o serbare de binefacere, s'a relevat ca o dansatoare de mari posibilități. Specialiștii cred c'au descoperit în ea un nou geniu al dansului.

Dreapta: Treisprezece copii născuți în aceeași zi, într'o maternitate din Franța, sunt îngrijiți laolaltă. Dintre ei, primii doi din rândul al doilea sunt gemeni și seamănă ca două picături de apă.

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

INHUMAREA RĂMĂȘIȚELOR PĂMÂNTEȘTI ALE GENERALULUI IOANIȚIU

Sus: (stânga) Sierul cu rămășițele pământești ale generalului Ioanițiu purtat către locul de vecinică odihnă. Dreapta: D. Mareșal Antonescu asistând la ceremonia funebră.

Jos: (stânga) D. Prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului, rostindu-și discursul. Dreapta: Reprezentanții militari străini dând ultimul salut generalului căzut pe câmpul de onoare.

M. S. REGINA-MAMĂ PRINTRE RĂNIȚI

M. S. Regina-Mamă Elena, vizitând spitalul de răniți Saint Vincent de Paul din Capitală

ȘEDINȚA CONSILIULUI DE PATRONAJ

M. S. Regina-Mamă Elena, prezidând ședința Consiliului de Patronaj al Operelor Sociale.

DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAS PRET

ANUL XV No. 766

2 OCTOMBRIE 1941

32 PAGINI 15 LEI

ULTIMA FOTOGRAFIE A
REGRETATULUI GENERAL
AL. IOANIȚIU, ÎNSOTIND
PE FRONT PE MAREȘALUL
ANTONESCU.

O barcă de pe un vas sovietic, distrus de aviația română, este adusă la mal, cu cei doi supraviețuitori bolșevici.

Ultimile foto

Pe aici a trecut aviația română. E tot ce a rămas dintr'o gară deținută de sovietici în raza periferică a Odesei. →

Mareșalul Antonescu nu lipsește din primele linii ale frontului, unde îl vedem — în această fotografie — dând indicații asupra noilor operațiuni. ↓

Câmpurile din jurul Odesei trebuiesc cercetate pas cu pas, pentru distrugerea minelor puse de bolșevici. Iată un căutător de mine român, executând această periculoasă misiune.

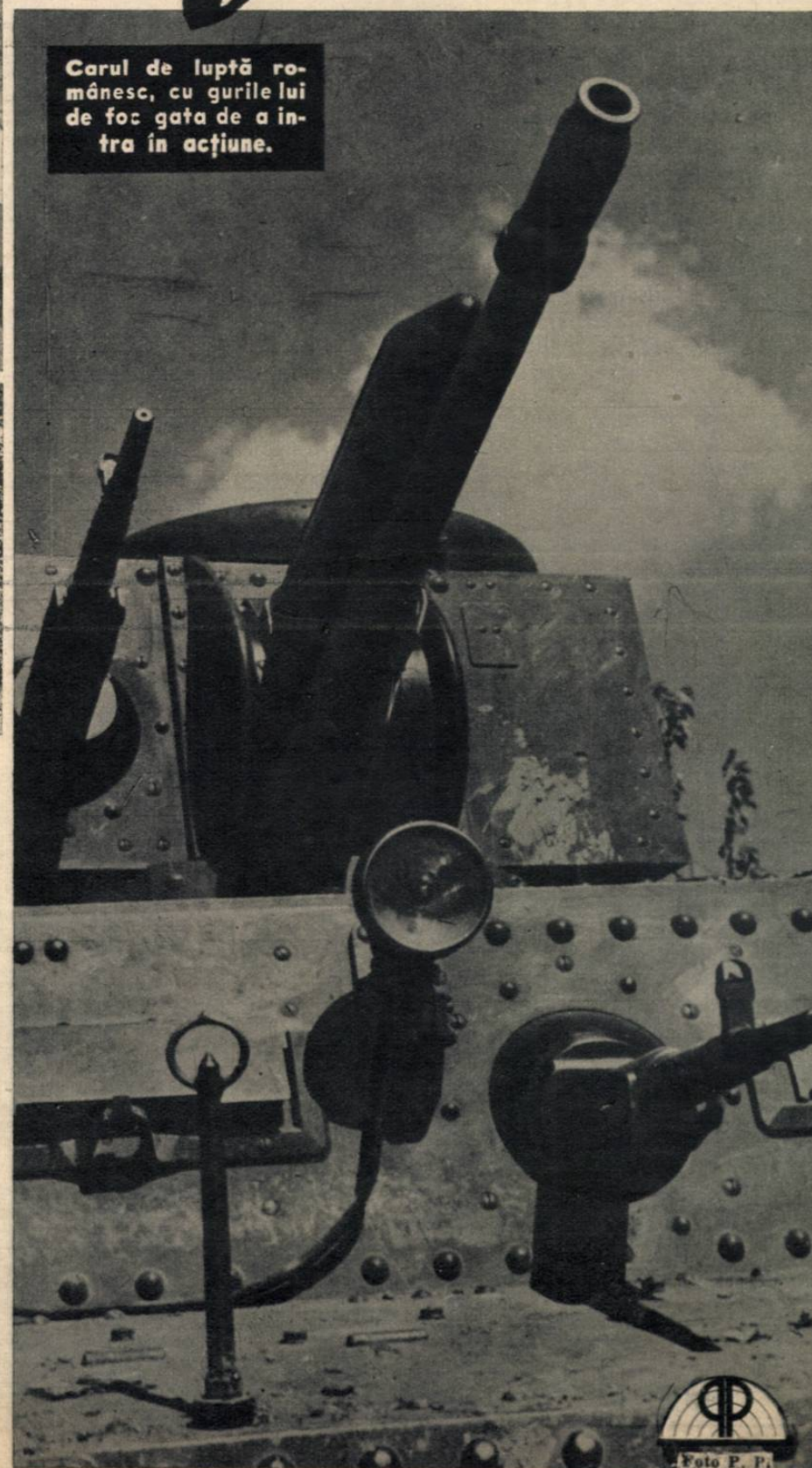

Și, în timp ce ostașii sunt la atac, undeva, în apropierea frontului, bucătarii se îngrijesc de hrana lor.

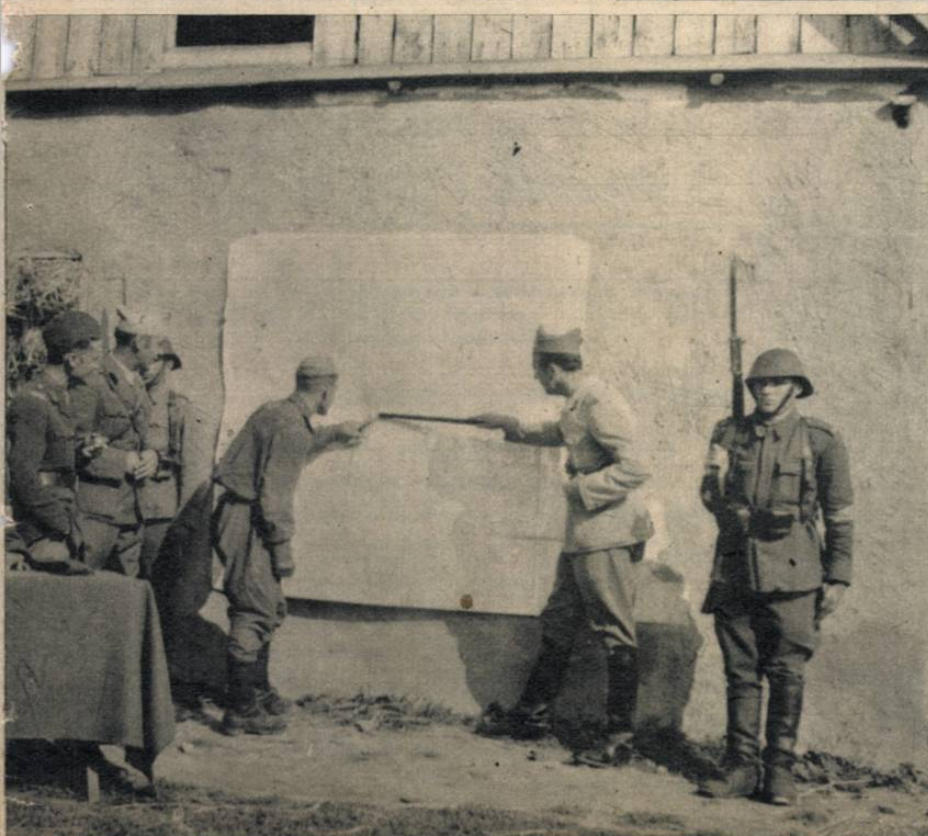

Trupe române pătrunzând într'un sat din Ucraina, după ce trupele bolșevice au fost puse pe fugă.

gărafiu de pe front

Carul de luptă românesc, cu gurile lui de foc gata de a intra în acțiune.

Tunuri grele, camuflate, pe frontul Odesei. Sus: Serviciul sanitar al frontului funcționează cu cea mai mare vigilență. Iată o serie de inoculări preventive făcute de medicul unui sector.

Un prizonier bolșevic, proaspăt prins, s'a oferit să dea lămuriri — pe hartă — asupra pozițiilor ocupate de sovietici și asupra planurilor lor.

ORIGINA CUVINTELOR

Război și Pace

In momentul în care țara noastră se află alături de popoarele civilizate ale Europei, într-o luptă dramatică pentru desființarea comunismului asiatic, socotim interesant să arătăm cetitorilor noștri care este origina cuvintelor *Război* și *Pace*.

Cuvântul *război* a apărut în limbile romanice în epoca în care pe plaiurile noastre se produceau primele invazii barbare dinspre miază-noapte și răsărit. Pronunțarea acestui cuvânt, amintește și sugerează prin efectele lui onomatopice zăngănitul lăncilor și al scuturilor luptătorilor. În limba aspră și greoaie a armiiilor păgâne, ce s'au năpustit însetate de sânge și de pradă ca să cotopească țările dela miază-zi, *werran* înseamnă vâlmășeag, zăpăceală.

Popoarele mediteraniene și neolatine, care treceau dela sonoritatea solemă a limbei lui Horațiu la cele dintâi melodii ale limbilor meolatine, primară în vocabularul lor — aflat abia în fașe — acest cuvânt ce părea scobit într'un iureș năpraznic, de vârful unei halebarde gotice: astfel s'au născut cuvintele *guerra* și *guerre*, care înseamnă, în limbile italiană și franceză, război.

Cuvântul latin *bellum* nu pare să fie decât o transformare a lui *wuellum*. Acest cuvânt latinesc exprimă și sugerează ordinea cavalerescă în care aveau loc războaiele duse de români. Se știe că romanii nu pierdeau nicicând în luptă, acea demnitate profund caracteristică, ce uimea până și pe protivnicii lor. Istoria războaielor romane abundă de episoade în care armatele asistau la lupta vitească a căpeteniilor ce se luau la luptă după regulile duelului. Sau, era o luptă între escadron și escadron, între legiune și legiune; o luptă întotdeauna ordonată și cavalerescă, un duel în stil mare. Din cuvântul *bellum* s'a născut derivația *belicos*, *beligereant*.

În limba germană cuvântul *Krieg* derivă din rădăcina gotică *Kric*, care înseamnă a urla. În acest cuvânt simțim par'că sonoritatea sirenelor care urlă de sub aripele faimoaselor Stukas ce înspăimântă pe dușmani și-i pun pe goană. În limba noastră, cuvântul război a fost împrumutat în decursul secolelor dela popoarele slave care ne înconjoară. În limbile slave *voi* sau *boi* este o onomatopee care exprimă urletul lupului. *Voina* înseamnă în anumite limbi slave, război.

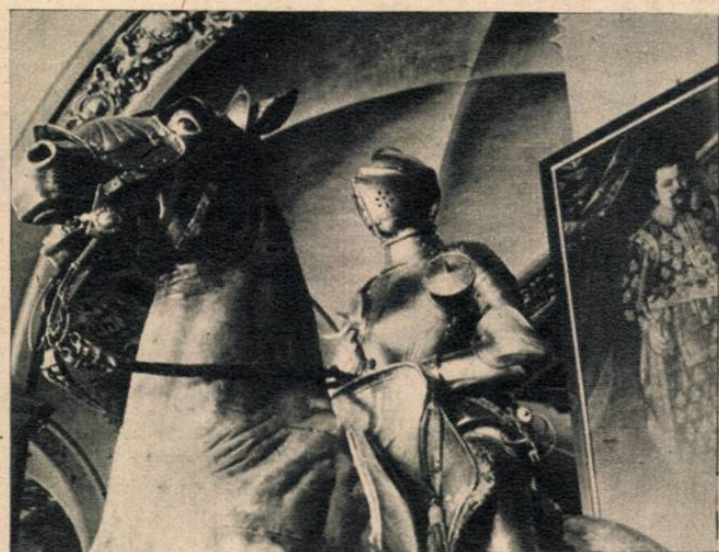
Război înseamnă deci încleștarea însoțită de urlete a două popoare care se bat.

În limba noastră, observăm același fenomen ca și în limba franceză: cuvântul război a fost împrumutat dela popoarele vecine, pe când cuvântul „pace” a fost găsit în tezaurul lingvistic național. Pace, se scrie și se pronunță în românește la fel ca în limba italiană, în afară de faptul că se apropie mult de rădăcina latină.

De pe țărmurile extreme ale Dunării, până la îmbucătura fluviului Tago, de pe malurile Mediteranei până în munții Scoției, în limbile în care cuvântul război deriva din cât mai multe terminologii gotice, slave sau germane vechi, cuvântul pace este scos întotdeauna din limba latină, din cunoscutul și sonorul „Pax”.

În limba franceză cuvântul „paix” e aproape același pe care-l întrebuințau latinii: *pax*. Curioasă apropiere: în 1806, când din ordi-

Armură păstrată în muzeele istorice și înfățișând luptătorul din vremurile de mult trecute.

Soldat roman, cum ni l-au înfățișat filmele cu subiect istoric și cum ni-l închipuim și noi, citind despre războaiele vechi Rome.

Costume de luptători de acum 700 de ani, reconstituite cu prilejul aniversării istorice a orașului german Prenzlau.

Stampă, reprezentând doi luptători de pe vremea când războiul era mai mult un fel de duel între căpeteniile taberelor.

nul împăratului Napoleon, sau început lucrările unei străzi noi — astăzi cea mai frumoasă din Paris, — rue de la Paix, primele săpături au scos la iveală lespezile de piatră ale unui drum roman. Cuvântul german *Friede* (pace) pare a fi derivat din *frei*, care înseamnă liber. Așa dar pentru germani pacea este libertatea. Și este interesant că întreaga Europă luptă astăzi alături de Germania pentru libertatea de manifestare a culturii și civilizației europene.

**CÂȚI CENTENARI EXISTĂ PE
LUME ȘI CUM SE POATE
AJUNGE LA... ADÂNCI
BĂTRÂNEȚI.**

al clubului, a fost ales cu unanimitate de voturi miliardarul Charles Hughes, fostul rege al gumei de amestecat, care deși are 105 ani, se plimbă singur, fumează trabuce mari, și nu se culcă înainte de miezul nopții.

Totuși Hughes nu se poate asemăna cu un tânăr, căci deși îndeplinește condițiile de mai sus el este puțin cam surd de o ureche.

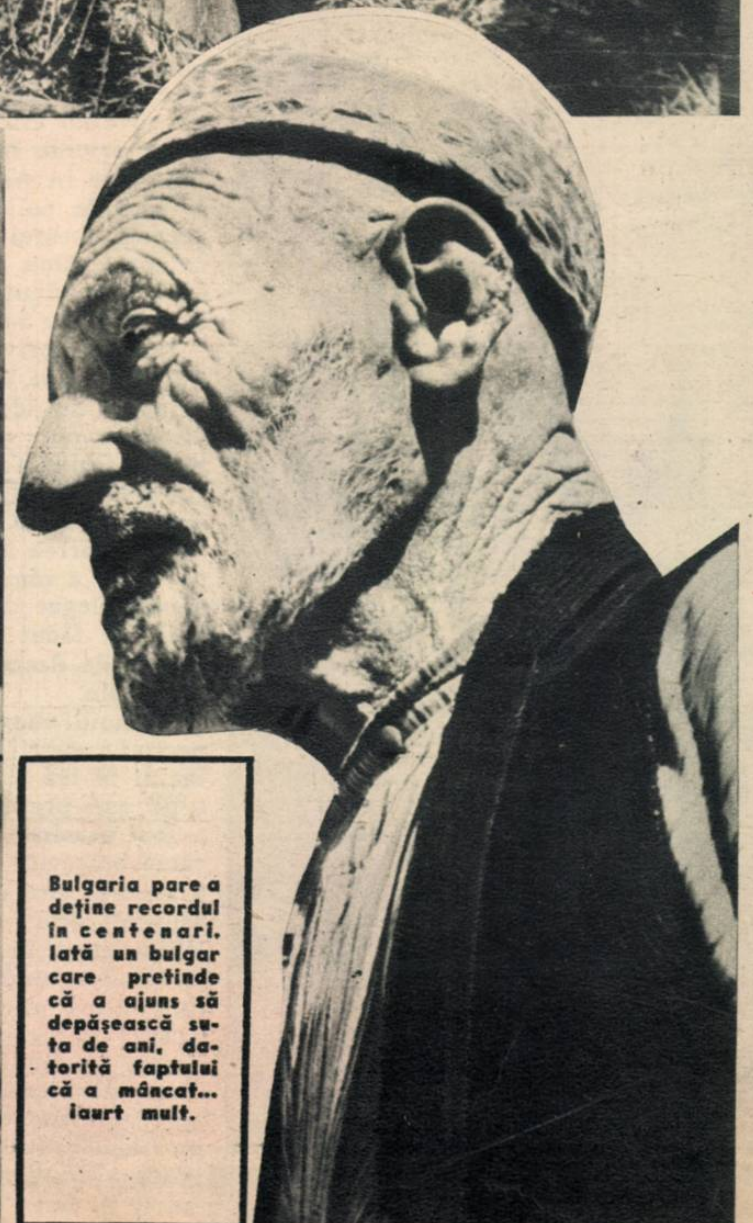
★ CLUBUL ★ *Centenarilor*

↑
In statul Indiana, din America, trăesc aceste două surori gemene, în vârstă de 105 ani. Ele seamănă și acum ca două picături de apă.

Deși are 104 ani, bătrânul acesta din Brazilia cosește încă viguros.

Contesa franceză Virginia de Laune dovedește că se poate ajunge la o sută-de ani chiar fumând cu pasiune...

Bulgaria pare a deține recordul în centenari. Iată un bulgar care pretinde că a ajuns să depășească sută de ani, datorită faptului că a mâncat... laurt mult.

CARE este numărul oamenilor, bărbați și femei care au depășit vârsta de 100 de ani? Este o întrebare pe care oricine poate să și-o pună dar al cărei răspuns este greu de dat.

Totuși Oficiul central de statistică din Stockholm, o instituție care dispune de mijloace largi de informație și-a luat sarcina de a da un răspuns la această întrebare.

Iată rezumatul unui studiu interesant plin de diagrame și de cifre statistice:

Bulgaria, este țara centenarilor. Se presupune faptul că această țară are cel mai mare număr de centenari din lume se datorește intensului consum de iaurt pe care-l fac locuitorii ei. În Bulgaria există un număr de 428 de centenari la fiecare milion de locuitori.

Locul al doilea îl ocupă Colombia și Brazilia, țări care au 140 de centenari la fiecare milion de locuitori.

În Danemarca trăesc 65 de centenari, în Elveția 67, în Anglia și Italia câte 10, iar în Germania 2. Toate aceste cifre sunt calculate la un milion de locuitori. Celelalte țări care nu se găsesc în aceste date statistice au un număr prea mic de centenari.

Oficiul central de statistică din Stockholm afirmă că în toată lumea ar trăi numai 2500 de centenari. Această cifră este însă aproximativă.

La New-York s'a înființat recent un Club al Centenarilor în care s'au înscris, din primele ore, un număr de 73 de centenari. Condiția de înscriere este legată de starea sănătății membrului, care trebuie să fie perfectă. Centenarul admis în club trebuie printre alte condiții să se poată mișca singur. Președinte

În ultimele câteva decenii, instituția tradițională a monarhiei a trecut se pare, printr-o criză profundă, dela care foarte puține țări europene au făcut excepție. Ultimele războaie care au însângera pământul Europei au sdruncinat această instituție pe care marele poet italian, Dante, care era un tot atât de mare gânditor, o considera absolut necesară la temelia unei ordini statale consolidate și rezistente.

Sângeroasele cicloane care au măturat Europa de-alungul și de-alatul, în ultimele decenii de furtunoasă istorie, n'au cruțat dela grele încercări cele mai vechi familii domnitoare.

Încercăm să trasăm aici, schița unei istorii a monarhiilor europene, oprindu-ne mai ales la capitolul abdicărilor.

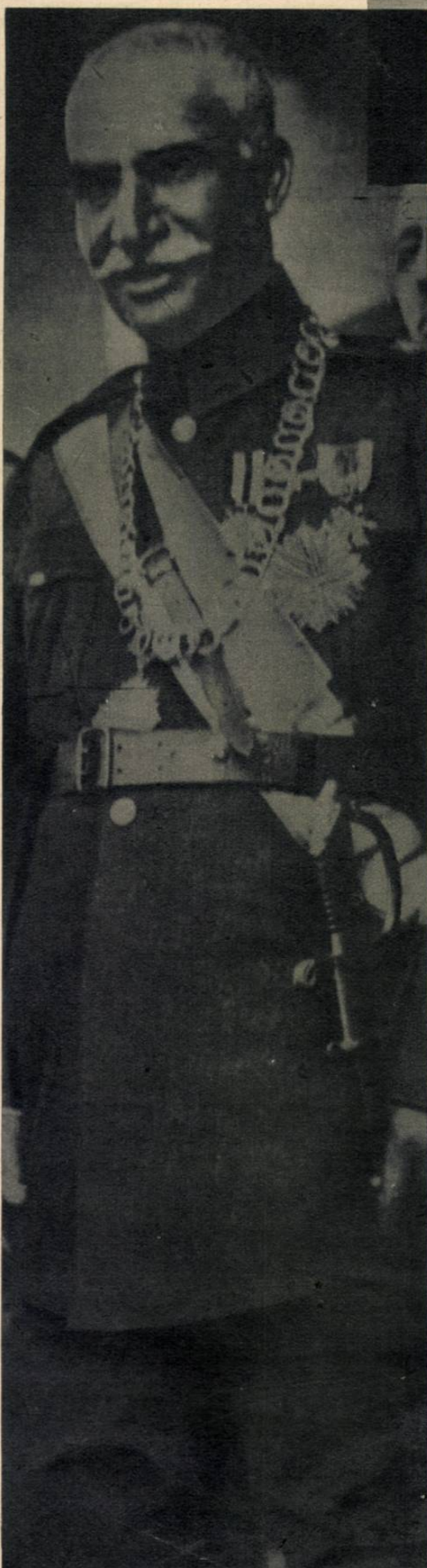
De sigur că una din cele mai dramatice abdicări a fost aceea

Regele Eduard, care a abdicat, preferând să se numească „Duce de Windsor” decât „Rege al Angliei”.

Regele Haakon al Norvegiei care-și duce astăzi viața în exil.

Șahul Riza Pahlavi al Iranului, care a abdicat forțat de englezi.

REGEI CARE AU

a regelui Manuel al Portugaliei care s'a produs chiar în anul în care regele Angliei, George al V-lea, era încoronat la Westminster. Odată cu abdicarea acestui Suveran s'a prăbușit și monarhia portugheză.

Iată cum s'a produs această abdicare:

În ziua de 4 Octombrie 1903, Regele Manuel se văzu părăsit de miniștrii, de generali și servitorii săi, aflându-se singur în palat, sub bombardamentul unui crucișător care se afla pe fluviul Tago. Situația acestui suveran era mai disperată decât și-ar fi putut oricine închipui. El fu nevoit să se refugieze în Anglia unde a și murit după o viață de solitar și de mizantrop. După decesul acestui suveran nefericit, fiul său Infantele Don Duarte Nuno de Braganza a fost pretendentul tronului Portugaliei, pe care însă nu l-a putut recupera.

Doi ani mai târziu, a abdicat Impăratul Chinei, Pu-yi, în urma declarării republicei chineze. Cu acest Suveran se prăbușea unul din cele mai vechi tronuri imperiale ale lumii. China s'a transformat, datorită imensului său spațiu, într'un sir de republici descentralizate.

La moartea acestui Suveran, poporul chinez care a rămas cu toată forma de guvernământ legat de vechea instituție monarhică, a făcut fostului Impărat funeralii demne de descendentul unei vechi familii imperiale.

Războiul mondial a dus la prăbușirea dinastiei rusești a Romanovilor. Țarul Nicolae al II-lea a fost silit să abdice și pentru a nu mai pretinde vreodată tronul pierdut, a fost asasinat împreună cu familia sa, de către bolșevici. Sfârșitul războiului trecut a avut și alte consecințe care s'au răsfrânt asupra altor monarhii. Astfel Kaiserul Wilhelm al II-lea a abdicat, refugiindu-se în Olanda, unde a trăit până acum câteva luni, într'o mică localitate numită Doorn. Fostul Suveran al Germaniei s'a ocupat intens cu studii de preistorie împărțindu-și viața între exerciții fizice și studiu. Trupele germane care au înaintat anul trecut în Olanda au găsit pe acest Suveran în postura unui moșier pacinic, perfect echilibrat în noua sa existență.

Regele Ferdinand al Bulgariei supranumit

Regina Wilhelmina a Olandei care și-a părăsit tronul, fugind în Anglia.

Haile Selassie, fostul rege al Abisinienilor, care a fugit deasemenea în Anglia.

pentru abilitatea sa diplomatică „Vulpea Balcanilor”, fost locotent al Casei de Saxa Coburg Gotha, a fost nevoit să-și părăsească tronul cu iuteala cu care-l obținuse.

În exil a devenit antropolog, ocupându-se cu seriozitate de această ramură a științei. Timpul și-l petrece în Italia și Germania.

A doua zi după semnarea armistițiului, tânărul Impărat al Austro-Ungariei, a abdicat. Fiul său, Otto, și-a manifestat adeseori pretențiile la tronul imperial al Austriei. Imediat după abdicarea Kaiserului, Regii Bavariei, Saxoniiei și ai Wuerttembergului și-au părăsit și ei tronurile.

Un alt Suveran care a abdicat și care a purtat fatalul titlu de al doilea a fost regele George al Greciei. El a fost silit de revoluționari să părăsească tronul în anul 1923. După câțiva ani de exil petrecuți în Anglia, a fost rechemat la domnie, reluând însă calea pribegiei în urma victoriilor Axei de pe frontul balcanic. Tatăl său, regele Constantin, abdicase deasemenea în anul 1922 și a murit în exil.

Tarul Nicolae al Rusiei care a fost detronat și ucis de bolșevici.

Fostul Rege Zogu al Albaniei.

Fostul rege Prajadhipok al Siamului alături de regina Rambai Barni, după abdicare.

Angliei, care a renunțat la tron din dragoste pentru doamna Simpson.

Dar Anglia a văzut mai multe abdicări de regi în decursul istoriei sale. Astfel au abdicat suveranii Sames al II-lea, Eduard al II-lea și Richard al II-lea, toți purtând fatidica clasificare de „al doilea” ce pare de rău augur.

Henric al VI-lea a fost detronat de yorkiști și a murit în turnul Londrei după mai mulți ani de reclusiune.

Puțini știu că George al treilea s'a gândit să abdice după pierderea coloniilor americane, dar că a fost împiedecat de miniștri de a face acest lucru.

Tot în ultimii ani s'au destrămat și alte monarhii ca aceea artificială a Albaniei. Regele Zogu, a fost silit să abdice și să ia calea exilului, în urma ocupării Albaniei de către italieni.

În urma destrămării statului iugoslav prin fugă în exil a Regelui Petru, o nouă monarhie a apărut în ansamblul statelor europene: aceea a Croației pe tronul căreia a fost înălțat Ducele de Spoleto din Casa Regală și Imperială de Savoia.

Și iată acum, în urma ocupării Iranului de trupele anglo-sovietice, Sahul Persiei, purtător al titlului pompos Sah-lu-Şah (Regele Regilor) Mahomed Reza Pahlawi, a fost silit și el să abdice.

Fiul său i-a urmat pe tron.

Ex-Kaizerul Wilhelm al Germaniei, fotografiat în mijlocul familiei și al prietenilor săi, la Doorn unde și-a petrecut exilul, cu prilejul împlinirii a 80 de ani, adică în anul 1939.

ABDICAT

Regele Amanullah al Afganistanului a căzut victimă ideilor sale avansate și progresiste. El a fost acum câțiva ani o apariție bonomă și exotică, exhibându-și ciudatele sale costume în mai toate capitalele lumii vechi. Când s'a întors însă în țară, cu intenția de a face anumite reforme în spirit european, poporul a devenit bănuitor și l-a silit să abdice. Exilul și-l petrece la Roma.

Unul din puținii monarhi care a abdicat din proprie inițiativă a fost regele Prajadhipok al Siamului. El n'a vrut cu niciun chip să fie Rege și în consecință a părăsit tronul, refuzând să se mai întoarcă în țară. Insistențele depuse de deputații și miniștrii săi au rămas zădarnice.

Cu marea avere pe care o poseda, a plecat în Anglia, unde împreună cu soția sa, duce o viață de moșier — viață, care în momentele prin care trece acum imperiul Mării Britanii nu este, la drept vorbind, prea comodă.

Un caz interesant este acela al lui Hailie Selassie, Negusul Abisiniei, supranumit Leul lui Iuda care a refuzat să abdice deși nu mai avea țară în urma ocupării Abisiniei de către italieni. Totuși el a fost considerat de toată lumea cași abdicat.

Regele Alfons al Spaniei a refuzat deasemenea să abdice deși țara sa se declarase republică. După o existență de călător pasionat acest suveran a murit acum câteva luni.

Regele Alfons al XIII-lea a fost un om vesel și exuberant care n'a avut cu toată asprimea soartei decât o singură durere: aceea de a vedea pe fiii săi contractând căsătorii morganatice. Înainte de a muri el a fost adoptat de către regaliștii francezi ca pretendent la tronul Franței.

O abdicare care la timpul ei a făcut mare vâlvă a fost aceea a regelui Eduard al VIII-lea al

Regele Petru al Jugoslaviei care a avut una dintre cele mai scurte domnii.

Fostul Rege Alfons al Spaniei, fotografiat în timpul exilului.

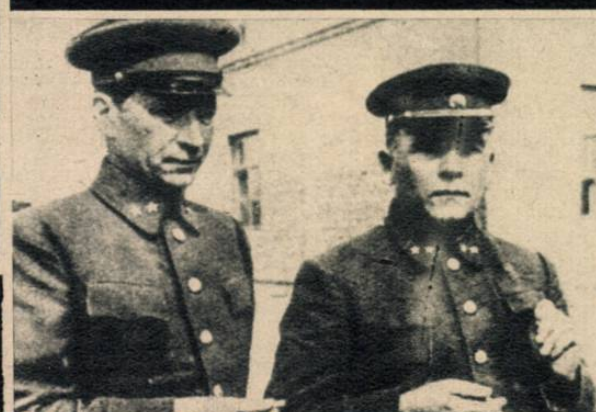

Indiferenți față de război, artiștii italieni au început curățirea și refacerea celebrelor mozaicuri cu care este ornamentată biserica Sf. Markus din Veneția.

Permanent sub obsesia în ziei, soldații englezi, „exerciții de prindere a rașutiștilor”, având pat la picioare ca să poată lerga mai repede.

Generalul Oesch, șeful Statului Major finlandez vorbind trupelor, după recentele lor succese contra bolșevicilor. Jos: Generalii sovietici Kiriloff (stânga) și Ponedjelin făcuți prizonieri de germani pe frontul Kievului.

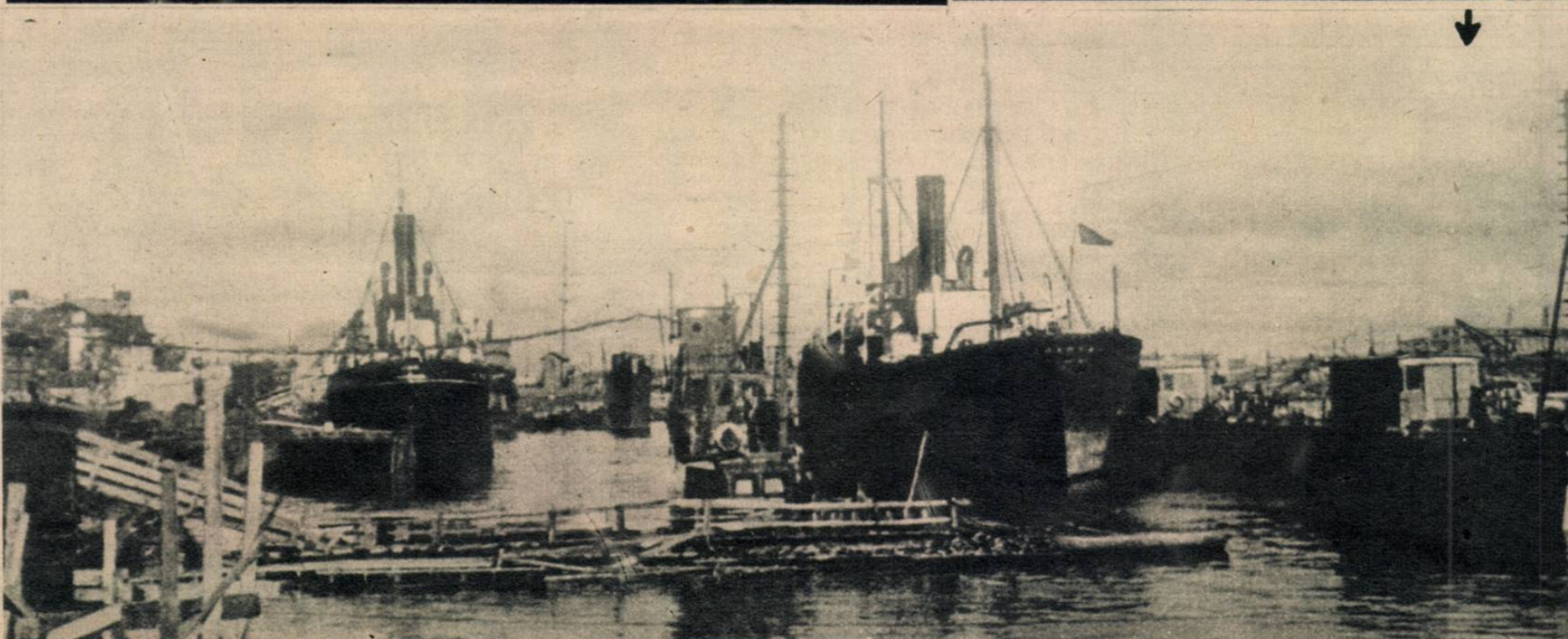

Iată mulțimea prizonierilor sovietici capturați, într'o singură zi, într'o pungă din împrejurimile Kievului.

din TOATA LUMEA

Și la Viborg, ca în toate orașele prin care au trecut, bolșevicii și-au lăsat urmele blestemate.

Așa arăta portul Leningrad înainte de a fi fost atacat de aviația germană. Azi nici un vas sovietic nu se mai poate apropia de port.

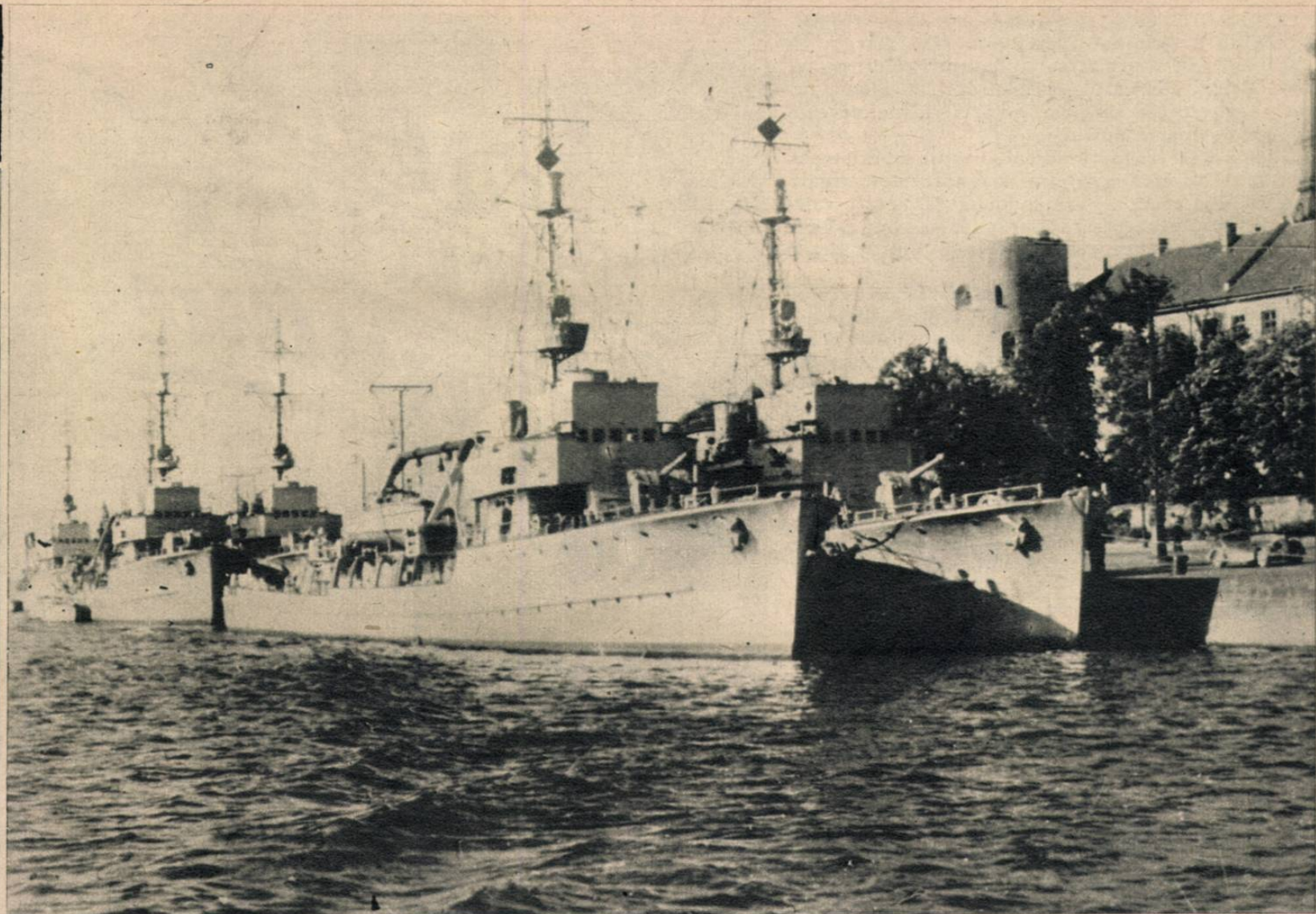

Myron Taylor, noul trimis special american la Viena, înmănat Papii partea d-lui

a-
ac
a-
ne
a-

Dreapta : Vapoare germane de război în portul Riga, gata de a porni la acțiune împotriva ultimelor vase sovietice din Marea Baltică și Golful Finlandei.

Tancurile și celelalte vehicule de front ale germanilor nu cunosc obstacole după cum foarte sugestiv arată și această fotografie.

Organizațiile feminine finlandeze au creat servicii speciale de *auxiliare ale frontului*, ele preparând și ducând alimente ostașilor până în primele linii.

D. Pierre Puchen, Secretar de Stat la Interne, fotografiat în biroul său dela Vichy, de unde conduce măsurile de reprimare a mișcărilor ce s'ar dovedi în slujba comunismului, sau a plutocrației britanice.

or (dreapta)
ecial al ame-
tican, care a
un mesaj din
Roosevelt.

SUCCESELE armatei germane pe toate fronturile au determinat încrederea fără margini a tuturor, în capacitatea soldatului celui de al treilea Reich. „Soldatul german, cel mai bun din lume”, a dovedit o formulă, a cărei adâncime este înțeleasă de foarte puțini.

În genere se crede că numai curajul și rezistența fizică sunt suficiente spre a asigura unei armate succesul. E o eroare. Fără îndoială că aceste calități sunt absolut necesare, dar nu e mai puțin adevărat, că spre a ajunge la victoria sigură, soldatul trebuie să-și cunoască meseria.

Secretul succeselor germane se bazează, în primul rând, pe superioritatea tehnică de care dispune. Fiecare soldat își cunoaște perfect misiunea și arma cu care luptă și mai presus de toate, instrucția lui e atât de desăvârșită, încât el poate face față oricărei situații, fără să aibe nevoie de comanda superiorului său. Or, e un lucru știut, că pe câmpul de luptă rapiditatea hotărârii este decisivă.

Aceia cari au luat parte la luptele trecutului război, ca și aceia cari participă astăzi la lupte, repetă necontenit că pe câmpul de luptă și-au dat abea seama de câtă însemnătate pot să fie unele exerciții, care în timpul stagiului militar le păreau numai șicane.

Fiecăruia îi părea că este o inutilitate să cunoști în toate amănuntele arma de care te folosești și mai ales să știi s'o montezi și s'o demontezi cu ochii legați. Când însă, pe câmpul de luptă, aveau un incident în timpul unei nopți ca păcla, atunci când arma sa nu mai funcționa în timp ce aceea a inamicului revărsa potop de plumbi, oamenii au înțeles toată migala instrucției militare.

Un soldat trebuie să-și cunoască meseria.

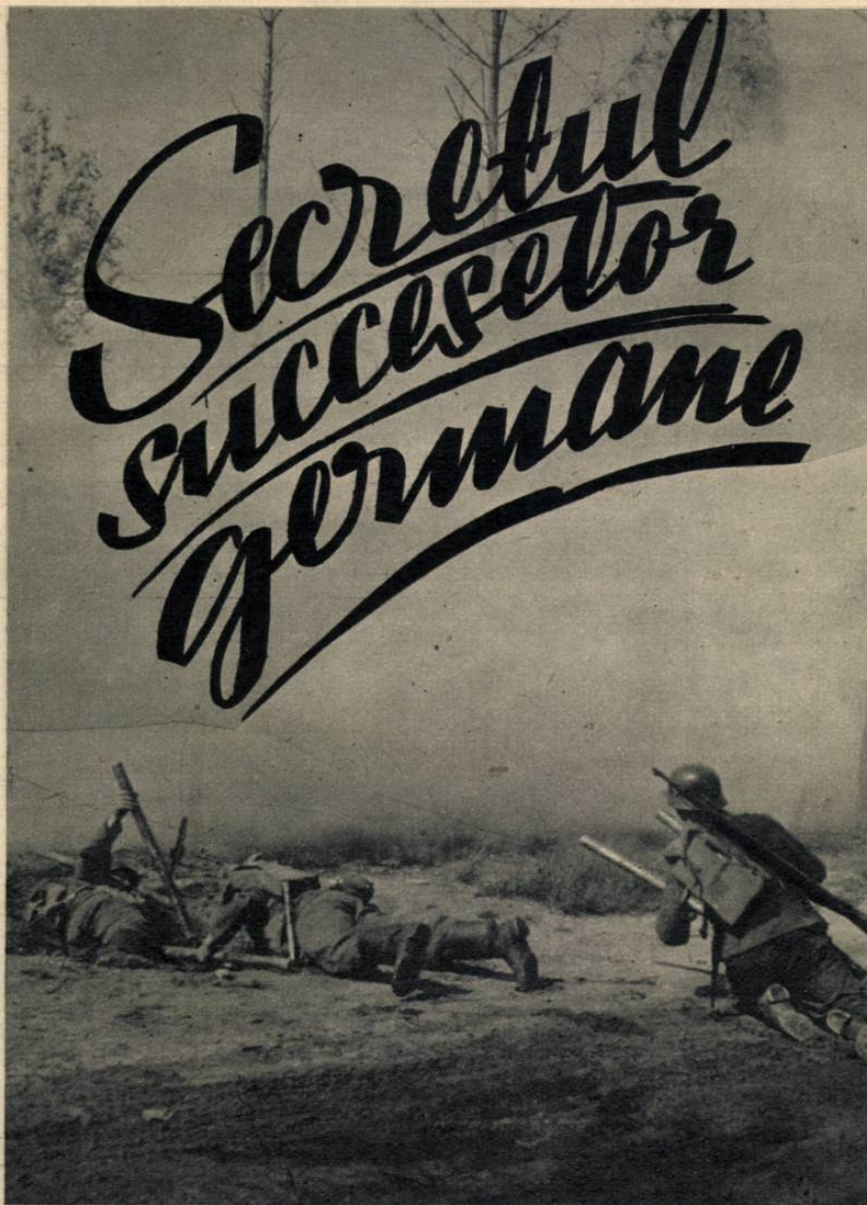
Pionierii germani în drum spre pozițiile inamice

Jos: Mitraliera, care prin focul ei neîntrerupt, paralizază orice mișcare a cazematei dușmane

Ca o ilustrare a perfecțiunii instrucției în sânul armatei germane, amintim campania din Creta, când trupele paraștiste au reușit să ție piept unui adversar dărz și covârșitor superior, cu mijloace vădit inferioare cantitativ.

Faptul a fost totuși posibil numai prin aceea că fiecare armă a fost folosită la maximum, fiindcă fiecare soldat a știut să folosească terenul menajându-se pe sine, camarazii și muniția redusă de care dispunea.

În toate luptele acestui război, superioritatea tehnică a

avut victoria de partea ei. Atunci când au luptat cu arme egale soldații germani au reușit să-și asigure victoria numai datorită acestui fapt. În lupta dată împotriva liniei Maginot, superioritatea tehnică a pionierilor germani, — a geniștilor, — a dus la străpungerea celei mai formidabile linii de apărare pe care a cunoscut-o vreodată istoria militară.

Și cu toate acestea, în ultima analiză, succesul a fost totuși determinat de elementul uman. Fiecare soldat în parte are rolul lui în complexul unei armate. Un singur șurub, neînsemnat în aparență, poate determina oprirea unei mașinării perfecte și tot astfel un singur soldat care nu-și împlinește la timp și cum trebuie misiunea, poate determina înfrângerea unei armate.

Reporterii fotografi din companiile propagandă, cari au pătruns cu obiectivele lor până în prima linie, au prins instantanee — pe care le reproducem în cuprinsul acestui articol — și care ilustrează perfect spusele noastre.

Meseria de soldat nu este ușoară. E o meserie care cere înalte calități morale și o perfectă pregătire fizică și tehnică.

Toate aceste calități sunt îndeplinite de soldatul celei mai bune armate ale vremurilor noastre.

Pionier tăind cu o foarfecă specială sârma ghimpată și întăriturile dușmane

Cu ajutorul unor prăjini, pionierii pun dinamită în sârma ghimpată dușmană, spre a o arunca apoi în aer

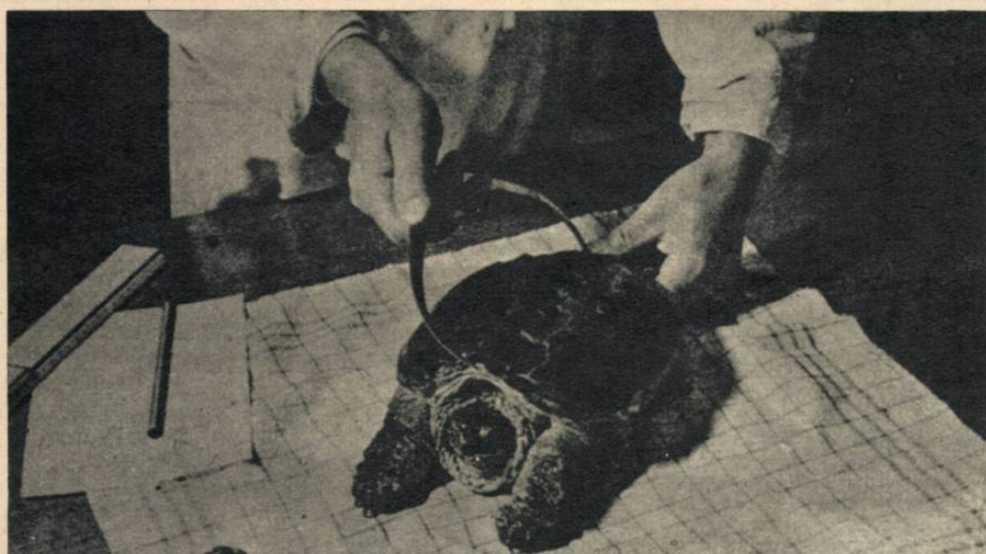

Echipajul dușman este paralizat cu ajutorul granatelor de mână; astfel pionierii ajută înaintarea infanteriei

Dela Broască la Submarin

NATURA este marele profesor al omului.

Această frază care s'a rostit de mai multe ori în cursul marilor descoperiri științifice și-a căpătat o nouă confirmare datorită cercetărilor profesorului german, Jakobs, dela Universitatea din München.

Constructorii de submarine știu ce problemă grea este scufundarea și ridicarea la suprafața apei, a unui submarin.

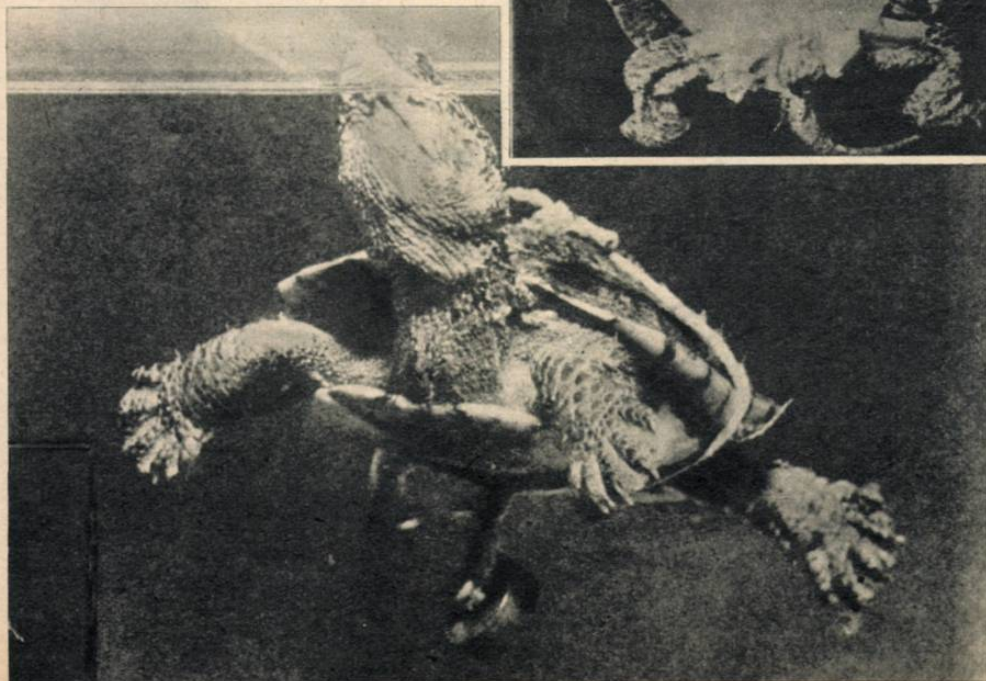
Studierea modului de scufundare și de plutire a broaștei țestoase de apă, a arătat d-rului Jakobs că acest animal se aseamănă cu submarinul și că el se ridică la suprafața apei altfel decât celelalte animale acvatice.

Carapacea o ajută prin greutatea ei să se afunde în apă, în timp ce plămânii sunt mașinile cu ajutorul cărora poate din nou să apară la suprafața apei. Cu ajutorul plămânilor, broasca țestoasă acvatică compensează greutatea care o menține sub nivelul apei.

Chiar dacă peste greutatea ei normală, broasca țestoasă este încărcată cu o greutate suplimentară, ea reușește să-și mențină poziția de plutire. Dacă broasca țestoasă este împovărată într-o parte a corpului, ea știe și are posibilitatea de a trimite mai mult aer în plămânul opus pentru a-și menține echilibrul.

In urma cercetărilor făcute, s'a

Broasca țestoasă iese de sub apă cu ajutorul plămânilor.

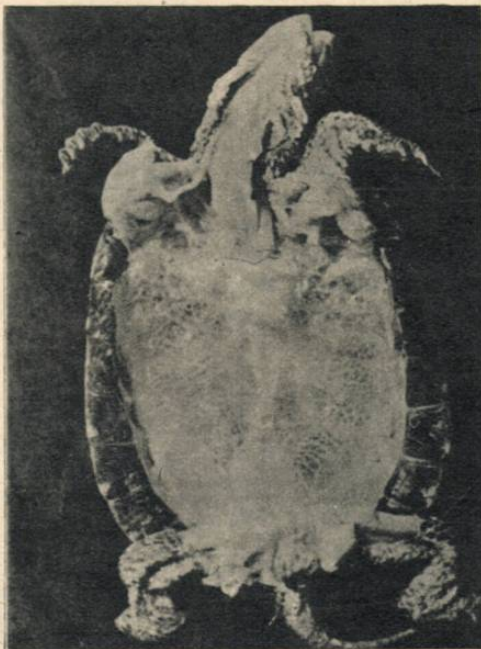
Fiecare broască a fost măsurată și cântărită cu precizie...

stabilit că, cu cât este mai mare broasca, cu atât ea este mai capabilă de eforturi. Fiecare animal care a servit la experiențele făcute de profesorul Jakobs, a fost cântărit și măsurat cu precizie. Când animalul este mai greu și mai lung, povara cu care poate fi încărcat poate fi mai mare.

Cea mai mare povară poate să reprezinte nouă la sută din greutatea corpului; o povară destul de grea, pe care broasca țestoasă cu toată carapacea ei este în stare să o transporte.

Pe scurt, broasca țestoasă este un tip perfect de submarin pe care l-a construit Natura.

Cu toată greutatea ce i s'a atârnat, broasca reușește să se ridice la suprafața apei.

INTELIGENȚA ȘOARECILOR

VORBEȘTE despre șoareci, gândul a-leargă brusc spre bolile pe care acest animal le poate împărtăși, ciurma fiind cea mai gravă dintre acestea. S'a spus de multe ori, că șoarecele este un pericol public care trebuie înlăturat.

De fapt, se știe foarte puține lucruri despre acest animal, care se înmulțește și trăiește pe lângă casa omului. Este oare șoarecele util? Pentru

mici prin purtarea unor anumiți ochelari ce obligă ochiul care deviază, să privească într-o anumită direcție.

In urma interesantelor experiențe făcute de Claude Bussard s'a ajuns la concluzia că șoarecele are puțină de a reflecta și de a se acomoda diferitelor situații.

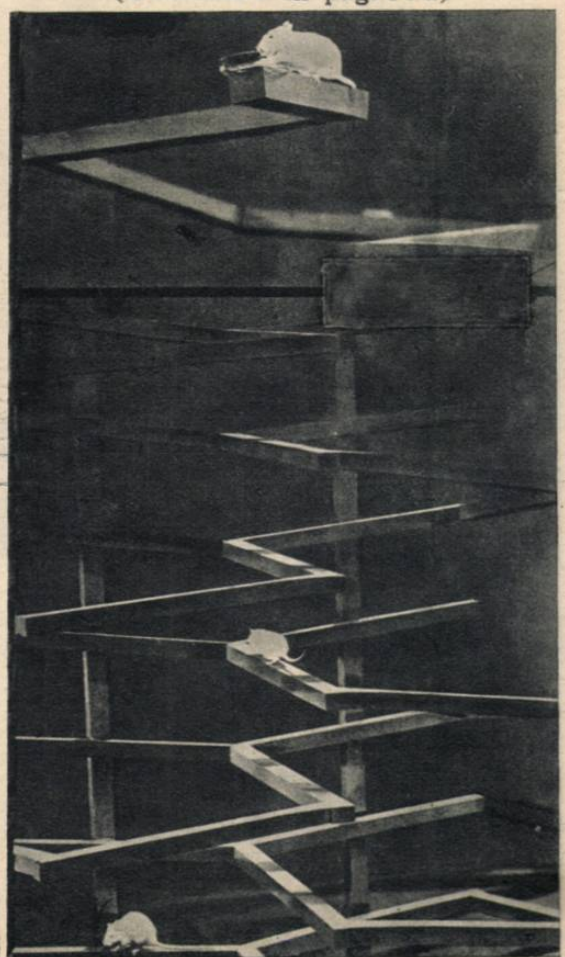
Claude Bussard a închis într-o cușcă cu pereții transparenti un șoarece. Cușca era formată din două discuri de culori deosebite prin care trecea un curent electric alternativ. In fața cuștei se afla un dispozitiv pe care se învâneau două discuri colorate la fel cu pardoseala cuștei. In momentul în care curentul străbătea discul de culoarea neagră, dispozitivul din fața cuștei arăta șoarecelui discul de aceeași culoare luminat. După câteva ședințe șoarecele și-a dat seama că în momentul în care aparatul din fața cuștei arăta culoarea albă sau neagră, era mai bine pentru el să sară de pe un disc pe altul pentru a nu fi electrizat. In genere după douăsprezece ședințe orice șoarece cu reflexe normale făcea față acestei situații grele.

Ca și omul, șoarecii pot fi optimiști, pesimiști, deziluzionați sau neîncrezători, bănuitori și vicleni.

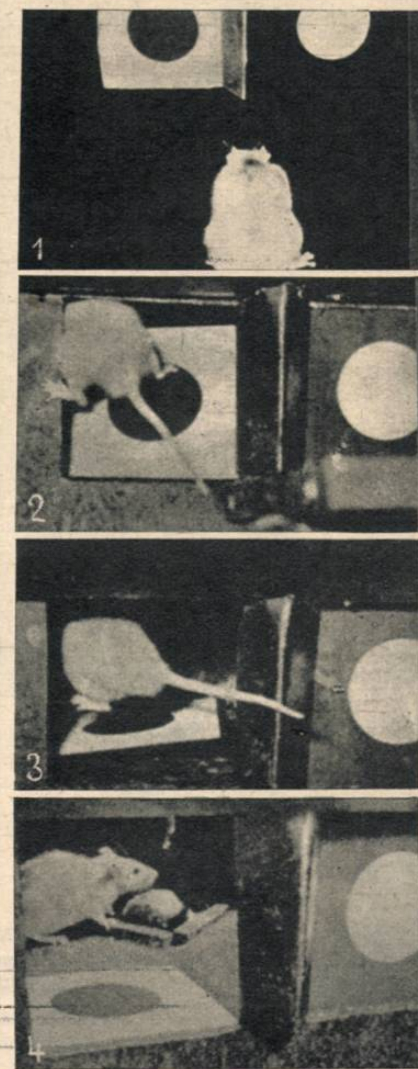
Șoarecii neîncrezători și timizi suferă de așa numitul complex de inferioritate. Recentele experiențe făcute cu șoareci albi au arătat căroa cauze se datorează complexul de inferioritate al șoarecilor albi.

Dovada că șoarecii sunt inteligenți, îl formează și faptul de mai multe ori controlat, că aceste animale pot să înnebunească oridecâte ori se află în fața unei probleme insolubile.

Iată cum se procedează pentru a se provoca nebunia șoarecilor: Șoarecii sunt învățați să sară de pe o platformă peste

Experiență de memorie: Șoarecii sunt învățați care este calea ce duce prin acest labirint în vârful ciudatei scări pe care o vedeți și unde se află răsplata muncii și inteligenței: o bucată de brânză. Vedeți un șoarece inteligent și un altul mai prost care s'a rătăcit. Primul savurează roadele victoriei sale.

1. — Șoarecele normal studiază modul cum trebuie să sară peste unul din cele două cartoane altele colorate.
2. — Dacă sare peste cartonașul aflat la stânga, el dă de o ușiță care se deschide la simpla atingere.
3. — Șoricelul explorează interiorul cuștei în care a intrat și călăuzit de mirosul său, dă peste o surpriză.
4. — Intr'un colț se află o bucată mare de brânză, pe care o mănâncă cu sentimentul unui victorios.

clintă este foarte util, căci servește drept cobai și multe din marele experiențe și progrese științifice s'au făcut cu ajutorul acestor patruzezi.

Este șoarecele inteligent?

După experiențe extrem de interesante, s'a ajuns la concluzia că acest animal este înzestrat cu inteligență naturală și că poate să fie educat în-tocmai cum unii bolnavi cu vederea neclară pot să fie învățați să distingă obiectele, corectându-li-se vederea prin diferite mijloace optice și educative. Astfel se știe că strabismul se vindecă la copiii

CE CER ARTISTI DE LA soțiile LOR

VAZANDU-I pe ecran, s'ar părea că sunt foarte exigenți. Cunosându-i de aproape se dovedește extrem de modești în viața de toate zilele. Iată, spre exemplu, ce cer ei dela soțiile lor :

GEORG ALEXANDER (interpretul filmului „Verliehtes Abenteuer”) :

„Imi place să merg pe bicicletă și-i pretind soției mele să nu se supere când îmi fac damblaua chiar dacă uneori o fac „îmbrăcat în frac”;

CARL RADDATZ :

„Îi cer nevastă-mi să nu-mi reproșeze că fac din când în când exerciții la acordeon. Știu că e enervant, dar e pasiunea mea...”

WILLY BIRGEL :

„Mă pasionează călăritul. Și dacă soția mea nu agreează sportul eșecului, îi cer cel puțin să mă lase pe mine să-l Practic”.

GUSTAV FROELICH :

Pretind soției mele să mă servească ea însăși la masă. Mănânc atunci cu multă poftă și mă simt fericit. Și, fiindcă mă iubeste, ea îmi satisface acest mic...capriciu”.

HANNES STELZER :

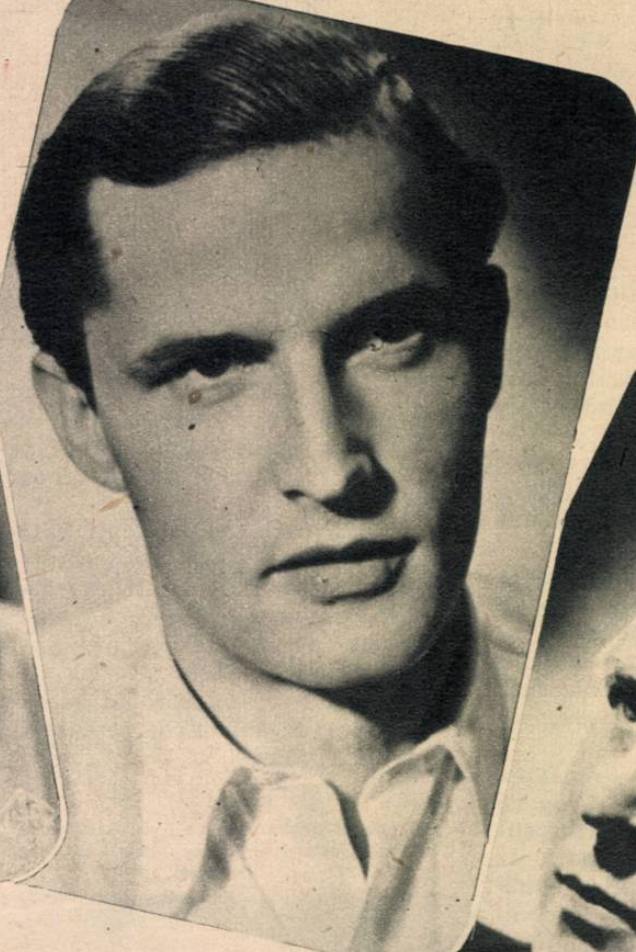
„Mărturisesc că mi se întâmplă, uneori, să întârzi seara în oraș cu prieteni. Îi cer soției mele să nu se supere pentru aceasta”, deși știu că nu e deloc plăcut să-ți aștepți soțul — cu masa...”

ATILLA HÖRBIGER :

„Imi place să umblu pe lângă casă în costumele cele mai lejere. Atât îi cer soției mele: să mă lase așa...”

EMIL JANNINGS (interpretul marelui film „Ohm Krüger”) :

„Pretind soției mele să mă lase să pescuiesc, în orele libere. Îi cer oare prea mult?”

Dela stânga spre dreapta :
Willy Birgel, actorul care iubește călăritul ; **Hannes Stelzer**, care pretinde soției să nu se supere când întârzie în oraș și **Gustav Froelich**, care vrea să-l servească nevasta la masă. *Jos :* **Carl Raddatz**, care se pasionează după acordeon deși știe că asemenea „exerciții muzicale” sunt enervante.

Sus : Georg Alexander, interpretul filmului „Verliehtes Abenteuer”.

Jos : Atila Hörbiger, omul cărui îi place îmbrăcămintea lejeră.

Pilotul s'a întors printre ai săi. Acum se odihnește în „grădină” împreună cu un camarad, căruia îi povestește peripețiile zborului

Un infanterist italian îngrijește „grădina” cu zarzavat a companiei sale. O ocupație desigur ciudată în deșertul african.

Viața în DESERT

NE surprinde poate felul cum decurg operațiunile militare în Lybia pe noi cei cari acum așteptăm iarna și de două luni trăim într'o plăcută și relativă răcoare. E, într'adevăr, anevoie să ne închipuim condițiile deosebit de vitrege în care se desfășoară un război în deșert, unde clima rămâne neschimbată tot timpul anului și unde întreținerea unei armate dă naștere la probleme dacă nu insolubile, dar excepțional de dificile. Aprovizionarea cu apă și hrană a trupei, conservarea alimentelor, păstrarea muniției într'o temperatură care atinge destul de des 50 de grade, adăpostirea benzinei pentru alimentarea tancurilor și avioanelor, întreținerea materialului de război amenințat încontinuu de nisipul fin ce se depune până și în cele mai ascunse încheieturi ale mașinilor, — sunt tot atâtea semne de întrebare pentru comandantul unei armate coloniale.

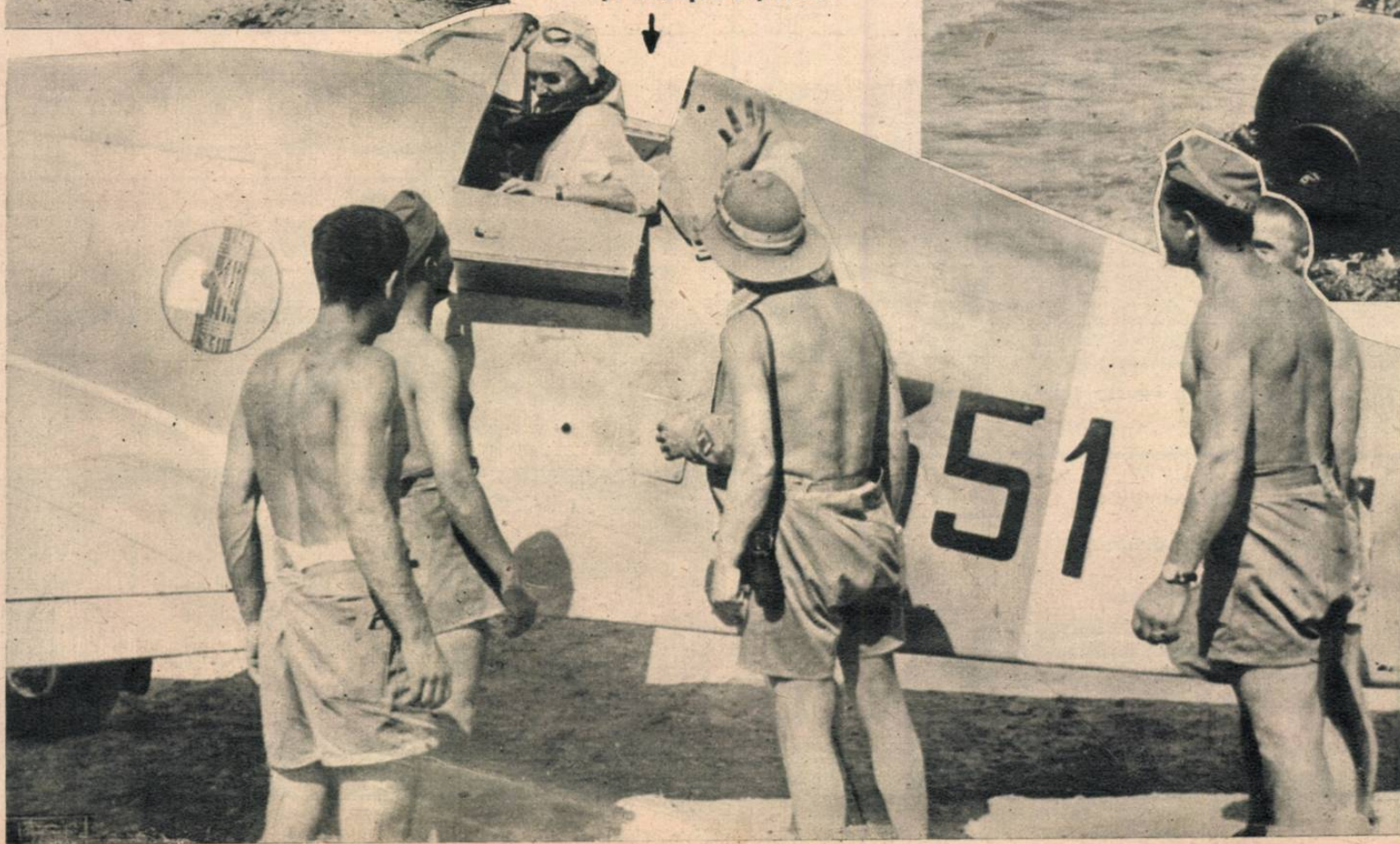
Artileriști italieni trăgând într'o coloană inamică, ivită printre dune

Viața pe coastă e mai plăcută, dar surprizele sunt mai dese. Iată o mină engleză aruncată de valuri

În această gaură acoperită de spini și ierburi uscate e biroul comandantului unui aeroport din Cyrenaica

Avionul gata de a pleca în misiune pe deasupra deșertului

Dar în Lybia mai e o pacoste: aga numitul „ghibli”, furtuna de nisip care se abate adesea asupra campamentelor ca un ciclon, îngropând totul sub colinele de nisip pe care le aduce în trombe.

Soldații trebuie să refacă taberele, să sape din nou șanțurile care parcă nici n'au existat, să construiască adăposturi, — într'un cuvânt să reia dela capăt o operă îndelungă și grea, năruită într'o jumătate de ceas.

Iată în această pagină câteva aspecte din viața frontului italian din Lybia.

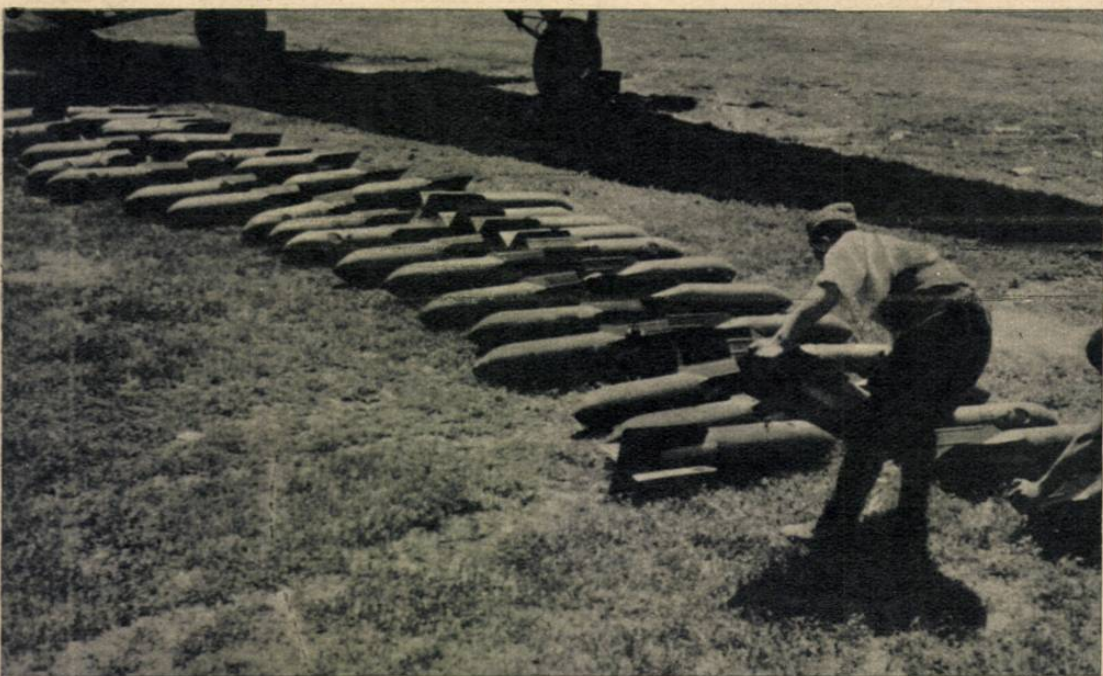

Mareșalul Antonescu și Generalul-Feldmareșal Von Brauchitsch la înmormântarea Generalului-Cavaler Von Schobert.

Instantaneu luat în timpul atacului asupra unei cazemate sovietice pe frontul Odessei.

Bombele românești, undeva pe front, așteaptă să fie trimise asupra obiectivelor inamice.

Foto P. P.

Începând cu numărul viitor, revista „Realitatea Ilustrată” va publica portretele eroilor care s’au jertfit în Războiul Sfânt. În acest scop, rugăm familiile ostașilor — ofițeri și trupă — căzuți pe front, să ne trimită fotografiile de preferat, în uniformă și însoțite de următoarele amănunte:

Numele și prenumele;
Vârsta;
Localitatea de origină;
Gradul;
Locul în care a căzut.

Fotografiile vor fi trimise pe adresa revistei „Realitatea Ilustrată”, București Str. Thomas Masaryck 17, de unde vor putea fi ridicate de familie, după publicare.

CITIȚI

Mariana

REVISTA FEMININĂ IDEALĂ

O formațiune din „Divizia Albastră” a voluntarilor spanioli sosind pe frontul de Est.

INTELIGENȚA ȘOARECILOR

(Urmare din pag. 10-a)

două cartoane altfel însemnate. Când șoarecele o ia pe calea cea bună (cartonul alb cu disc negru) cade un obstacol și animalul găsește o bucată de brânză care constituie răsplata inteligenței sale. Când însă sare pe celălalt carton care este fix, își prinde botul într-o cursă și nu mai poate găsi mân-

care. Când șoarecele a învățat care este calea cea bună se schimbă poziția cartoarelor. Atunci se încurcă de mai multe ori și, extenuat și enervat, cade în comă. De aci s’a dedus că oamenii care întâmpină prea multe deziluzii pot să cadă victime ale boalelor de nervi.

Ilustrațiile noastre arată testele care s’au făcut de către diferiți cercetători pentru a verifica inteligența șoarecilor.

O culoare frumoasă

și economicos!

La cafea cu lapte ia

Franck
Adaus la cafea

Franck-Cafea

Bine ras —

bine dispus!

ROTBART
LUXUOSA

*Dacă
sunteți
curioși*

Ultimul model de vehicul pentru transportul fără benzină apărut pe străzile orașelor occidentale.

Parizienii vor să găsească o femeie ale cărei picioare să rivalizeze cu ale faimoasei Mistinguett și de aceea organizează în fiecare an noi concursuri.

← Englezii au inventat — forțați de împrejurări — aparate cu care pot descoperi persoanele rămase sub dărâmături în urma bombardamentelor aeriene.

Cel mai mic tren din lume se află în Elveția și străbate un tunel de 3 km. și jumătate, așa cum îl vedem în această fotografie. →

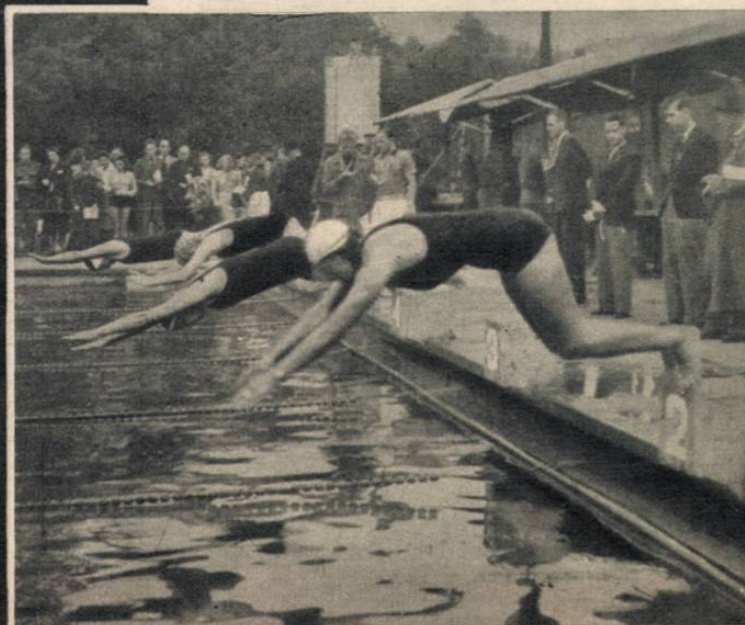
↓ La New-York stărnește mare senzație o orchestră de jazz compusă din 40 de femei și dirijată de asemenea de o femeie.

Acest document fotografic îl reprezintă pe Stalin înainte de a ajunge la putere și a fost găsită în arhivele poliției țariste.

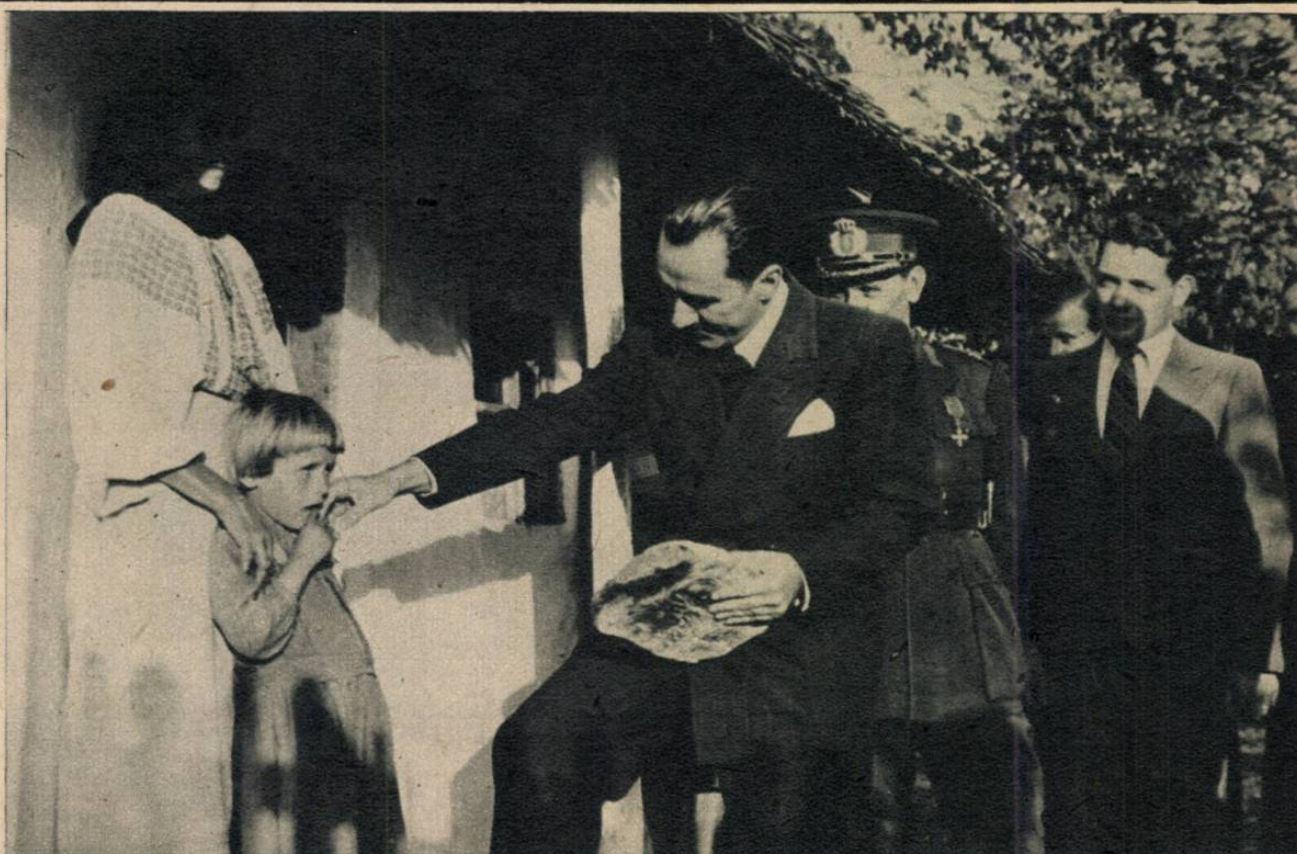

În lipsa campionilor masculini, care se găsesc pe front, italienii au organizat concursuri de înot feminine.

ULTIMELE INSTANTANEE DIN ȚARĂ

Sus : D. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului, vizitând locuințele țăranilor din jud. Argeș, după Conferința Administrativă dela Pitești.
Stânga : D-na Mareșal Antonescu și d-na general Ionițiu ieșind dela biserica Mihai Vodă după parastasul de 9 zile pentru Generalul Ionițiu.

Slujba religioasă la punerea pietrei fundamentale a colonilor muncitorești aparținând uzinelor „Astra” din Brașov.

Asistența ieșind dela biserica Mihai Vodă, după parastasul oficial pentru Mareșalul Averescu.

MATCH-URILE DE DUMINICĂ

O fază a match-ului de foot-ball Rapid-Juventus, care s'a terminat cu rezultatul de 1 - 0 pentru prima echipă.

Altă fază din matchul de deschidere, Sportul Studențesc-Turda, care s'a terminat la egalitate (1-1).

Iată deasemenea un instantaneu din match-ul de rugby care a fost disputat între echipele T. C. R. și C. F. R.

DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAS PRET

ANUL XV No. 767

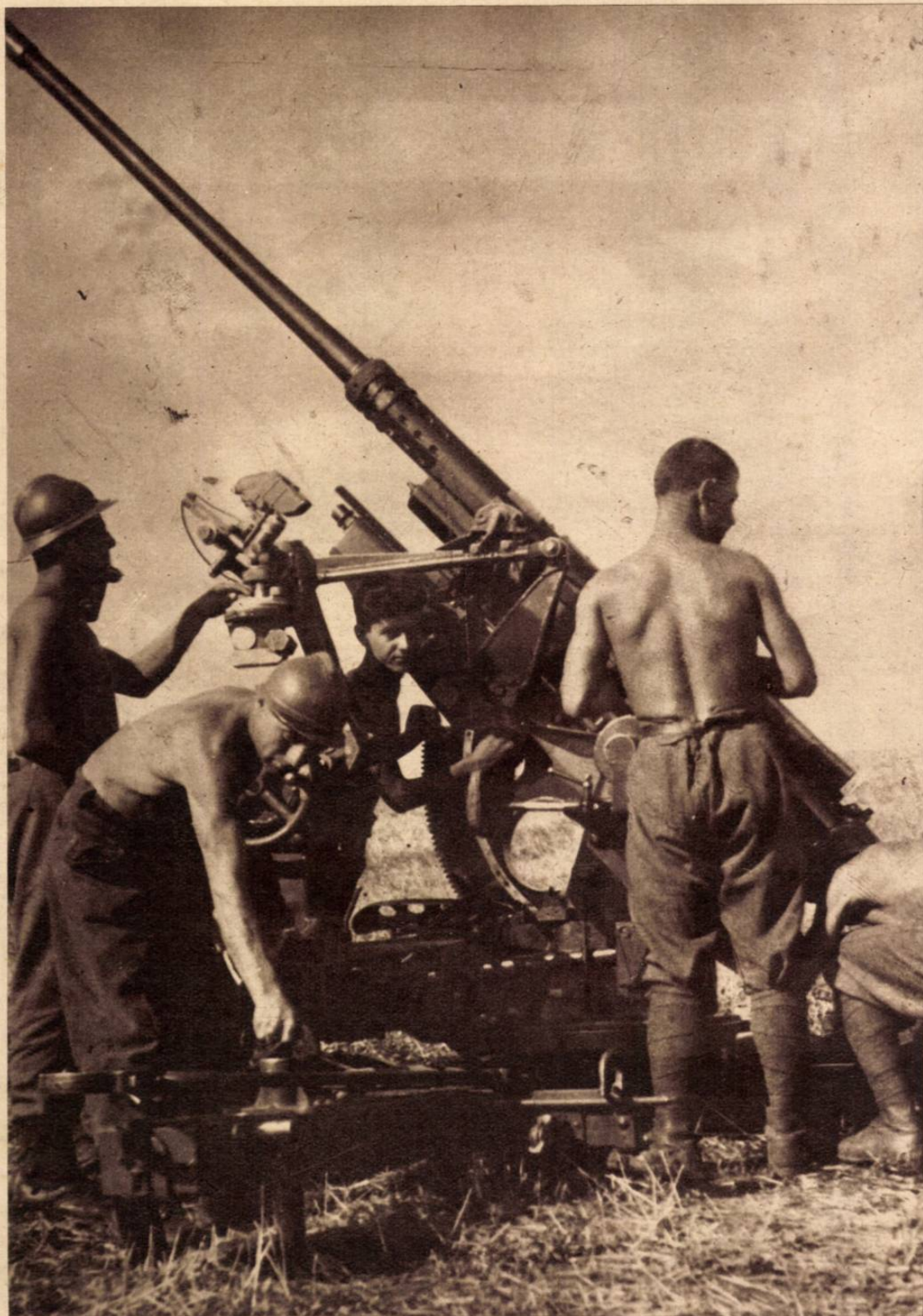
9 OCTOMBRIE 1941

32 PAGINI 20 LEI

M. S. REGINA-MAMĂ ELENA
VIZITÂND SPITALUL CU
RĂNIȚI DELA BUFTEA

Buna dispoziție domnește pretutindeni printre ostașii de pe front. O plimbare cu barca pe Bug pare să facă mare plăcere acestui grup de ofițeri, printre cari se află și d. general Manoliu.

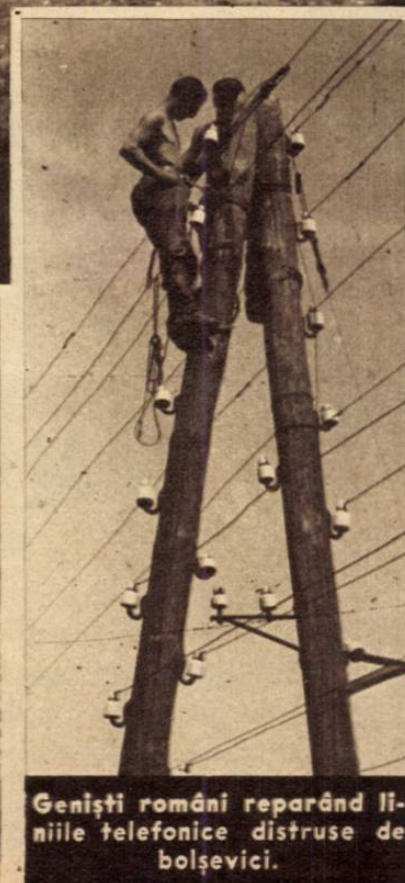
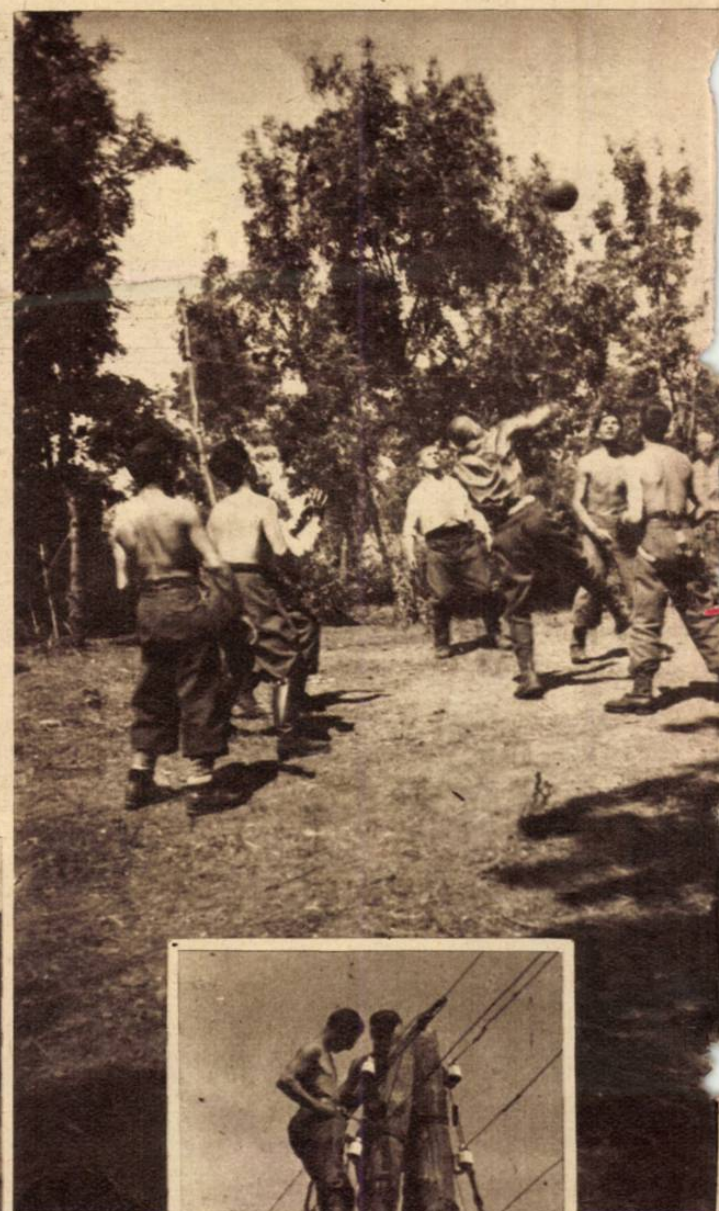

Departe se aude zgomotul unui avion inamic. Mitrăliera ia poziție și așteaptă momentul propice pentru a intra în acțiune.

Ultimile

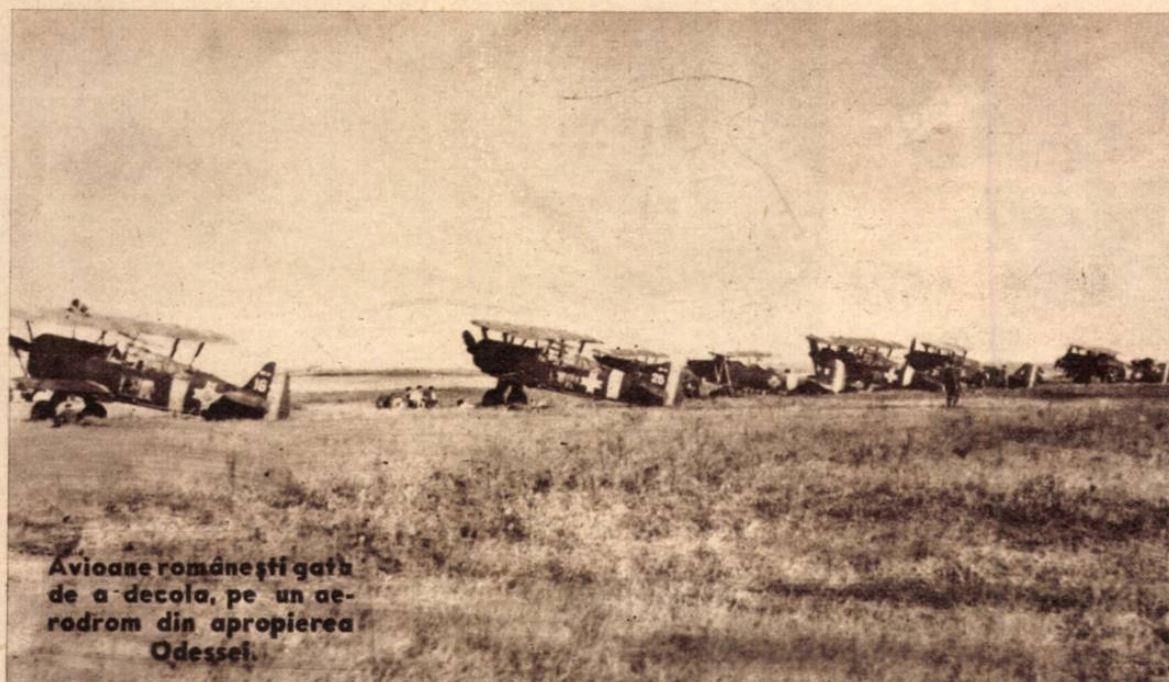
Stânga : Tunul antiaerian e revizuit și pus la punct spre a fi gata oricând să ia la ochi avioanele dușmane.

Dreapta : În orele libere soldații noștri de pe front fac exerciții de gimnastică sau joacă voley-ball, așa cum vedem în această fotografie

Geniști români reparând liniile telefonice distruse de bolșevici.

Avioane românești gata de a decola, pe un aerodrom din apropierea Odesei.

Când țeava acestui tun se îndreaptă în sus, rar se întâmplă ca avionul dușman să scape.

Fotografii DE PE front

Stânga : Mulțimea asistând piosă la prima slujbă religioasă care a avut loc la Tiraspol.
Jos : Cu aruncătorul de flăcări spre un adăpost inamic.

Șalupă românească pornind să patruleze în apele litorale ale Mării Negre.

IN LUPTA CU ELEMENTELE NATURII

SOLDATUL nu luptă numai în contra adversarului soldat. Elementele naturii, frigul și căldura, ploile torențiale și seceta, bruma și întunericul nopții, gerul și zăpada pot deveni inamicii lui, cu atât mai mult cu cât el se îndepărtează de solul lui natal, de climatul lui obișnuit și de condițiile naturale, familiare lui. În Africa, spre exemplu, soldatul, venit din nordul Europei, trebuie să se adapteze aci mai întâi condițiilor cu totul diferite ale hranei, felului de trai, luptei și mănuirii armelor, dacă vrea să înfrunte cu succes adversarul.

Trei inamici de moarte întâmpină soldatul în Africa de Nord: Nisipul, arșița și setea. Sunt aceleași elemente cari au făcut parte din una dintre cele mai mari întinderi ale pământului un deșert steril, nepopulat. Acolo unde colonizatorul și chiar cel mai primitiv indigen nu se aventurează, unde plantele nu mai cresc, numai beduinii trec în goană pe cămilele lor, soldatul european trebuie să-și caute cu echipamentul lui să lupte pentru un teren care nu reprezintă deocamdată decât un deșert de nisip sau pietriș.

Marele dușman al unei armate moderne este acolo nisipul, acel nisip fin, care pătrunde peste tot, în nas și ochi, în gură, în hrană, în cufere bine închise, în corturi, în organele cele mai delicate ale vehiculelor motorizate. Nisipul periclitează cilindrii motoarelor ca și aparatele de măsurare de cea mai mare precizie. Respirația omului devine o tortură. Numai cine a apucat o furtună de nisip în Africa de Nord poate înțelege cât de practic și justificat este burnusul și voalul beduinilor, care acoperă ermetic tot corpul, lăsând liber numai ochii.

Al doilea dușman al soldatului în deșert: arșița și contrastul ei, frigul. Din lunile primăverii, termometrul se urcă la 45° la umbră ziua, așa că orice haină devine prea strâmtă și prea grea. După apusul soarelui, termometrul scade brusc la 30, 20, 10 și câteodată chiar 0 grade. Atunci toate cuverturile nu mai sunt suficiente pentru a încălzi corpul epuizat din cauza căldurii de peste zi.

Al treilea pericol în deșert este lipsa de apă. Există distanțe uriașe, în care nu sunt puțuri sau lipsește complet apa chiar în subsol. Dar apa este elixirul vieții pentru om și mașină. Pe atari distanțe, apa trebuie raționată. 1 până la 2 litri de apă trebuie să ajungă unui

Sus: Repaus după un atac de noapte, în deșertul african.

Bidoanele cu apă sunt marcate cu o cruce albă pentru a le distinge de bidoanele cu benzină.

om pentru băut și spălat pe zi, iar coloanele de apă sunt aci tot atât de importante ca și carburantul și rezervele de muniții. Considerațiunile strategice ale comandamentului militar sunt condiționate în aceste regiuni în bună parte de lungimea distanțelor, de posibilitatea parcurgerii lor cât mai rapidă și de posibilitatea de reîmprospătare a proviziilor de apă.

Armata engleză dispune în războiul din deșert de o lungă experiență câștigată în toate părțile Orientului. Cu totul alta este situația Corpului expediționar german din Africa, căci în ultimii 20 de ani, în care tehnica militară a avut de înregistrat progrese revoluționare, armata germană n'a putut face experiențe practice referitoare la războiul în deșert. De aceea trebuie admirat cu atât mai mult faptul că acest Corp expediționar german din Africa a reușit să-și învingă inamicul pe un teren de luptă atât de neobișnuit.

Spațiul nu ne îngăduie să ne ocupăm pe larg despre obstacolele naturale cu care luptă soldatul în Rusia. Le vom arăta, amănunțit într'un viitor reportaj.

Tranșeele și adăposturile sunt săpate cu multă greutate în pământul tare ca piatra al deșertului.

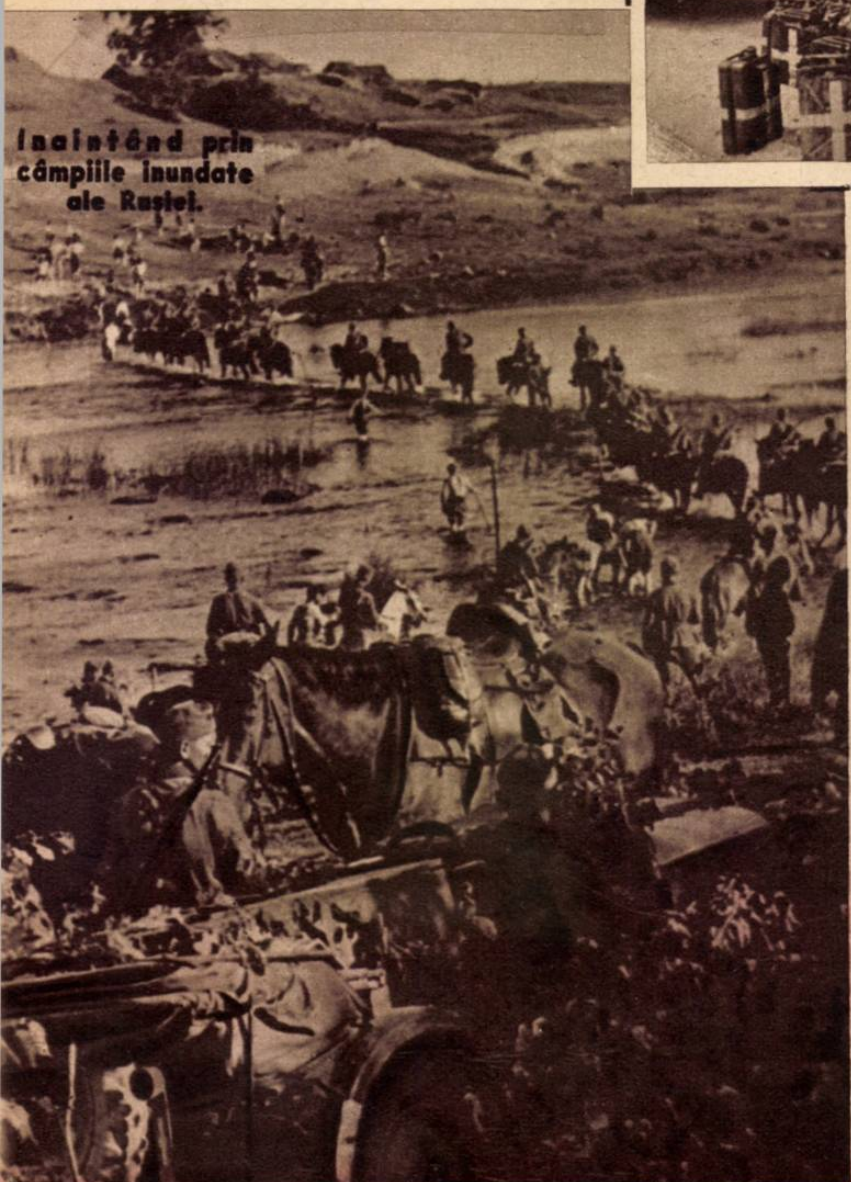
Nouri de nisip fin învăluie vehiculele motorizate în marș prin deșertul african.

Infanteria trebuie să înainteze, sub arșița soarelui și în praful nisipului care împiedică respirația.

Iată, deasemenea cum se înaintează pe șoselele desfundate ale Rusiei.

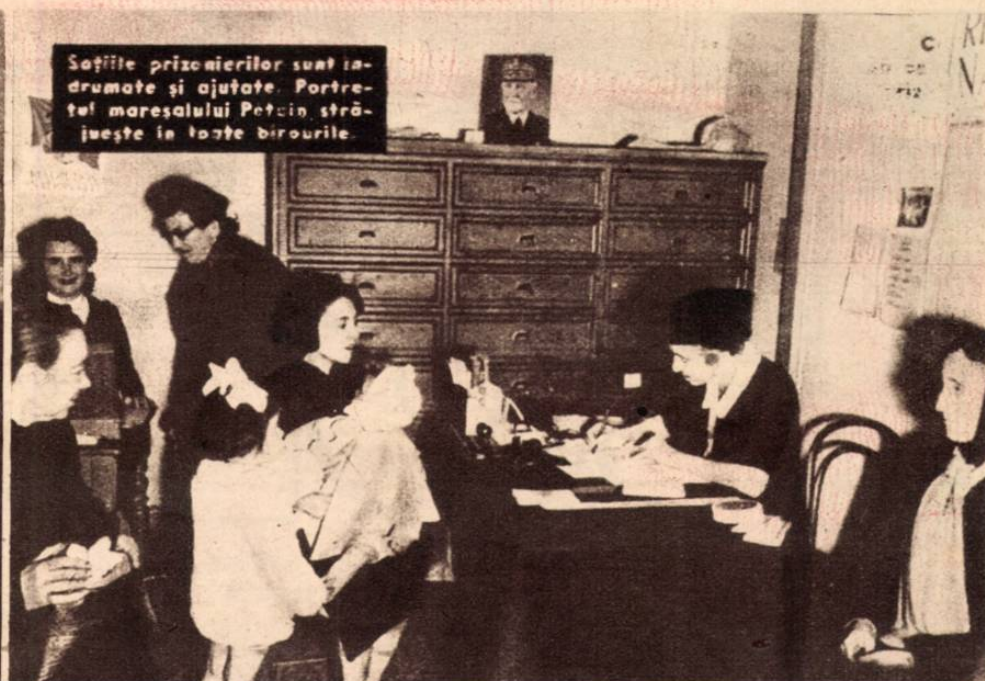

Înaintând prin câmpiile inundate ale Rusiei.

O secție a Legiunii Combatanților se ocupă cu plasarea în posturi a prizonierilor eliberați din Germania.

Sotile prizonierilor sunt îndrumate și ajutate. Portretul marelui Pétain străjuește în toate birourile.

FRANȚA de AZI

ZIUA de 31 August va fi considerată în Franța ca o zi de sărbătoare națională. Este prima sărbătoare cu caracter național fixată de noul regim al marelui Pétain, care încearcă să ridice din umilință și ruina înfrângerii un popor demn de a îndeplini în cadrul Europei o misiune nobilă și creatoare.

În ziua de 31 August a luat ființă „Legiunea Franceză a Combatanților” — organizație despre care s'a auzit vorbindu-se în străinătate, fără să i se cunoască însă caracterul și rolul.

Legiunea Franceză a Combatanților este o creație personală a marelui Pétain și este străină de orice ideologie cu caracter politic. Ea este o experiență cu totul nouă în domeniul politicii sociale și prin realizările ei a căpătat o mare importanță în cadrul Franței noi. Într-adevăr, se poate vorbi de o nouă Franță care a luat ființă în zilele triste când se prăbușea vechea construcție politică-militară pe linia întărită a frontului Maginot.

Rolul acestei „Legiuni Franceze a Combatanților” este acela de a produce o destindere în atmosfera de dezolare și de dezorganizare socială care a fost urmarea prăbușirii din Iunie anul trecut.

Legiunea vrea să învieze aparatul de stat peste care s'a întins în decursul anilor anchiloză birocratismului steril. Prima luptă pe care o dă această organizație cu caracter social este împotriva nepriceperii și parazitismului birocratic și în genere împotriva tuturor organismelor care s'au insinuat în viața statului și care contribuie în mare măsură la înăsprirea existenței poporului.

Abuzul de putere ca și lenea și incapacitatea birocratică, sunt inamici declarați ai Legiunii create de mareșalul Pétain.

În același timp, Legiunea vrea să reamintească tuturor cetățenilor datorită pe care le au față de patrie, față de familie și față de comunitatea națională.

În felul acesta, organismul creat de mareșalul Pétain, tinde să dea naștere în masa poporului francez sentimentului certitudinii și al încrederii.

(Continuare în pag. 14-a)

FRANȚA REINVIATĂ A MAREȘALULUI PETAIN

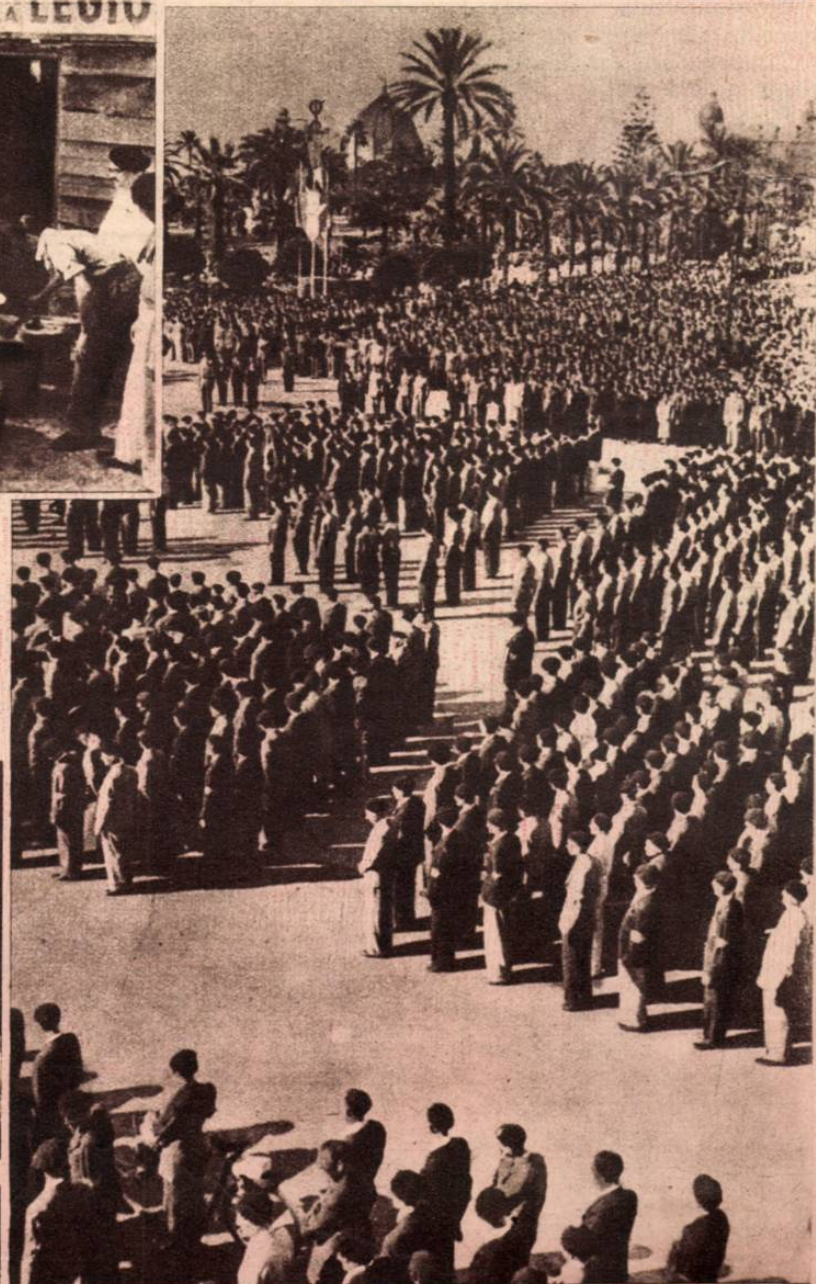

Cantine unde se poate mânca pe prețuri mici. Sus, stânga: Reprezentanții noii Franțe călătoresc în toată țara, interesându-se de starea și nevoile poporului.

Legiunea Combatanților își are și un organ de presă specială.

În urma unor consfătuiri s'a hotărât ca toți sătenii francezi să îndeplinească prin rotație munca necesară asigurării vieții celor rămași fără sprijin.

Ziua de 31 August a fost sărbătorită în toată Franța ca zi de naștere a Legiunii Combatanților: pretutindeni au avut loc serbări care s'au bucurat de o largă participare populară.

FEMEI SOLDATI

INTR'UN registru de decese al bisericii Saint-Sulpice din Paris, la data de 26 Octombrie 1704, se află următorul extras mortuar:

„S'a făcut înhumarea Genevievei Prémoya, numită cavalerul Baltazar, onorată cu titlul de comandor al Ordinului Sfântului Ludovic, căpitan în regimentul Turbilly, soția lui Jean Goumic locotenent în acelaș regiment, decedată în ziua precedentă în strada Illerimbertain, în casa doamnei Roussau, comerciantă”.

În epoca în care se petreceau aceste lucruri, figura Genevievei Prémoya era de sigur cunoscută în toate păturile populare, așa cum în zilele noastre sunt cunoscute vedetele ecranului și acelea ale scenei.

Tradiția se opunea întrebuirii femeilor în cadrele active ale armatei.

Împotriva acestei tradiții au avut de luptat toate femeile care, împinse de nevoia de a-și servi patria, au cerut și au obținut favoarea de a lupta sub drapel. Printre marile figuri de femei-soldați trebuie să o amintim pe Jeana D'Arc, pe care englezii au ars-o pe rugul dela Rouen, pentru marea ei dragoste de țară.

Cine cunoaște viața plină de luptă a acestei vizionare din Domrémy, știe cât a avut de luptat Jeana D'Arc cu spiritul rutinier și tradițional al comandanților din vremea aceia, care sfârșiseră prin a se resemna în fața tristei situații pe care Anglia o crease Franței prin ocupația Parisului și a unei bune părți din teritoriul național.

Nici Regele Franței, slăbul Carol al VIII-lea, nu a putut înțelege din prima clipă că Jeana era un mare general, singurul general francez care avea să bată puternica armată a regelui Angliei comandată de Warwick.

În războaiele mai apropiate, femeile au fost întrebuite ca auxiliare în serviciile de aprovizionare ale armatelor.

Tradiția s'a menținut intactă cu toate victoriile pe care le-au obținut în cursul ultimului veac feministe și sufragetele.

Bărbații admit, în cele din urmă, ideea unei egalități de drepturi cu femeia, dar nu pot încredința femeii sarcinile aspre pe care le impune obligația patriotică de a răspunde cu armele la chemarea patriei primejduite.

Numai în epocile revoluționare, în care tradițiile au fost clătinate, în care rosturile și atribuțiile sociale au suferit transformări neașteptate, femeile au putut figura în cadrele armatei.

Astfel, în timpul Companiei dela 1870, femeile din cartierele marginase ale Parisului au îmbrăcat uniforma de soldat, mai mult din dragoste pentru situațiile romantice decât din impuls eroic.

Din punct de vedere fiziologic femeia este capabilă de aceleași eforturi fizice ca și bărbatul. În păturile populare femeia muncește de foarte multe ori mai mult chiar decât bărbatul.

Acasta nu este însă un argument în favoarea întrebuirii femeilor în armată. Căci armatele în luptă oferă un spectacol dramatic de care sufletul femeii trebuie ferit.

În afară de cazurile rare în care este vorba de femei cu temperamente aprige de luptători de suflete predestinate unei existențe aspre de luptă și de încordare, nu putem aproba întrebuirea femeilor ca soldați.

Când un stat o face acest lucru, înseamnă că el nu mai contează pe rezervele sale de luptători și că se află în pragul prăbușirii.

Cazurile în care unele femei simt vocația imperioasă de a realiza existența aspră a soldatului sunt rare.

Chinezoalce utilizate de mareșalul Ciang-Kai-Shek pe frontul împotriva japonezilor.

Femei în uniformă, servind în armata rusă, în anul 1916. Ele constituiau așa numitul „Batalion al morții”.

O comandantă engleză, trecând în revistă femeile-milițiene cu care Marea Britanie speră să poată lupta ...contra parașutiștilor.

Femeia utilizată de mareșalul Ciang-Kai-Shek în armata jandarmieriei chineze.

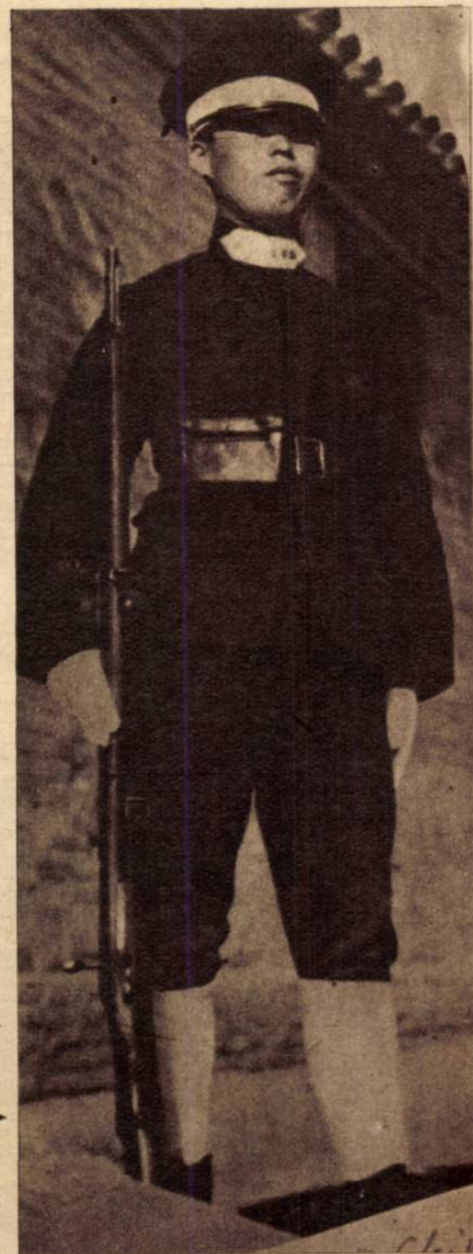

Aceste femei au reușit să dea dovezi de capacitate deosebită și au putut astfel câștiga grad după grad, având sub comanda lor bărbați.

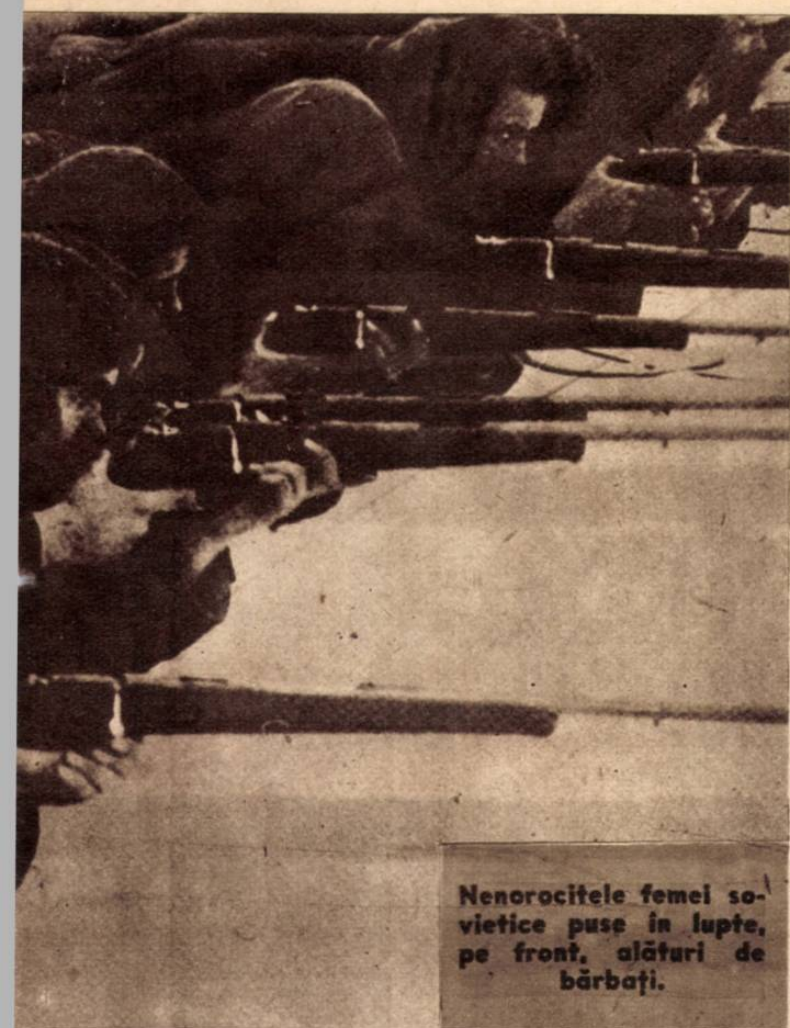
Un caz interesant este acela al chinezoaicei Nadine Yuan, care a ajuns colonel în armata mareșalului chinez Ceng-Ciung-Ceang.

Principesa georgiană Kati Dadecheliiani a luptat în timpul războiului trecut în rândurile „Diviziei sălbatice”.

Irlandeza Flora Sandes a luat parte la luptele dela Monastir, unde a fost rănită.

Nenorocitele femei sovietice puse în lupte, pe front, alături de bărbați.

Maria Petrovici a luptat într'un regiment sârbesc. Ecaterina Teodoroiu a murit eroic pe linia de foc. Numai popoarele slave au avut tendința de a realiza înfrățirea sexelor în iureșul teribil al luptelor pe viață și pe moarte.

Popoarele civilizate, care cunosc legile cavalerismului, au refuzat camaraderia femeii în liniile înaintate ale frontului, socotind că menirea ei este de a alina suferințele răniților și pe acelea ale familiilor depedate de ființe dragi.

Chiar dela începutul revoluției rusești, s'a luat măsura de a se organiza batalioane de femei, care erau recrutate dintre cele mai fanatice membre ale partidului comunist.

Valoarea acestor regimente de femei s'a dovedit a fi foarte mică, aproape inexistentă față de imensele primejdii pe care le creează noile mijloace de luptă, față mai ales de pregătirea extraordinară a soldaților, care luptă sub conducerea marilor generali ai Axei. Nu regimentele de femei ruse vor putea opri înaintarea vijelioasă a trupelor aliate victorioase.

Prințesa georgiană Kati, care a făcut parte din „Divizia Sălbatică” a războiului trecut.

Irlandeza Flora Sandes, care a fost rănită în luptele dela Monastir.

îndeplini misiuni de cea mai mare importanță pe frontul muncii dar mai ales pe frontul sanitar.

În lupta împotriva morții pe care o duc echipele de femei aviatore sanitare, acelea de femei surori, de femei medici, eroismul sexului slab a ieșit la iveală înscriind în istoria războiului actual pagini sublimе.

Pe frontul intern al muncii, în uzine și în biurouri, femeia a dovedit că poate înlocui cu succes pe bărbații care-și fac datoria sub drapel. Războiul actual a impus tuturor națiunilor care iau parte la el eforturi atât de mari, încât a fost nevoie să se întrebuințeze toate energiile capabile de a da un randament eficient.

Și femeia s'a dovedit la înălțimea clipelor de față.

Rușii care ignoră tradițiile de omenie și de cavalerism ale popoarelor europene, au întrebuințat în armatele lor dezorganizate femei soldați fără să se gândească la consecințele funeste ale acestui fapt. Ele sunt vizibile, când ne gândim că zeci de femei fanatizate au căzut pe imensele stepe rusești ca niște soldați mediocri, când ar fi putut să fie în uzine și în ateliere admirabile elemente productive. Încă una din barbariile regimului bolșevic este deci întrebuințarea masei de femei pe care le aruncă în luptă, sacrificându-le pentru o himeră sângeroasă și utopică.

Femeile japoneze, care au vrut să fie utile patriei, au constituit un corp de pompieri speciali, dar n'au fost lăsate pe front.

Italianii deasemenea nu-și lasă femeile pe front. Ele sunt utilizate, cel mult, în organizații auxiliare apărării antiaeriene.

În urma deselor deziluzii și înfrângeri pe care le-a suferit Anglia dela începutul acestui războiu, conducătorii Marelui Britannie au decis întrebuințarea femeilor nu numai în serviciile auxiliare ale armatei dar și în echipele speciale care fac paza insulei împotriva unei eventuale debarcări aeriene sau navale germane.

Măsura guvernului britanic este o dovadă a crizei prin care trece forța armată a Angliei, în urma politicii coloniale seculare care a dus la răspândirea pe suprafața globului a englezilor.

Desigur că în timp de războiu femeia poate

Maria Petrovici, care a luptat, în războiul trecut, într'un regiment sârbesc.

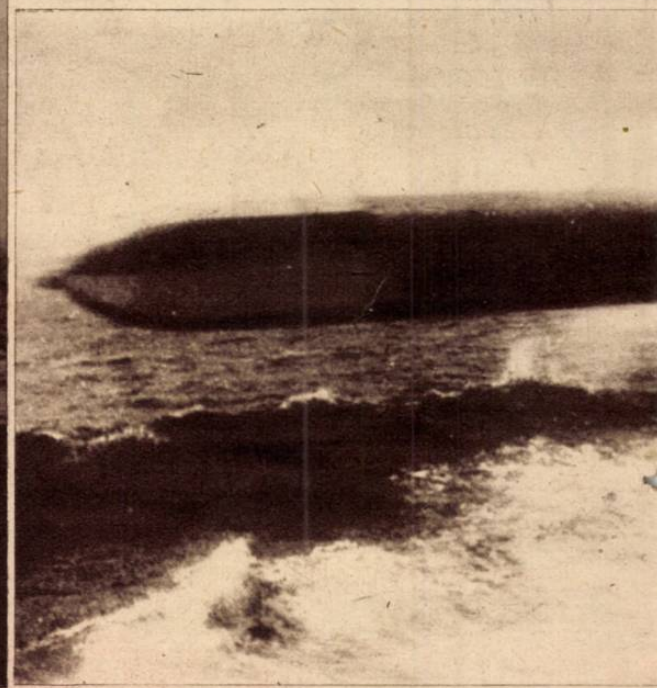
Nadine Yuan, o femeie care, nu se știe cum, a ajuns ...colonel în armata mareșalului chinez Ceng-Ciung-Ciang.

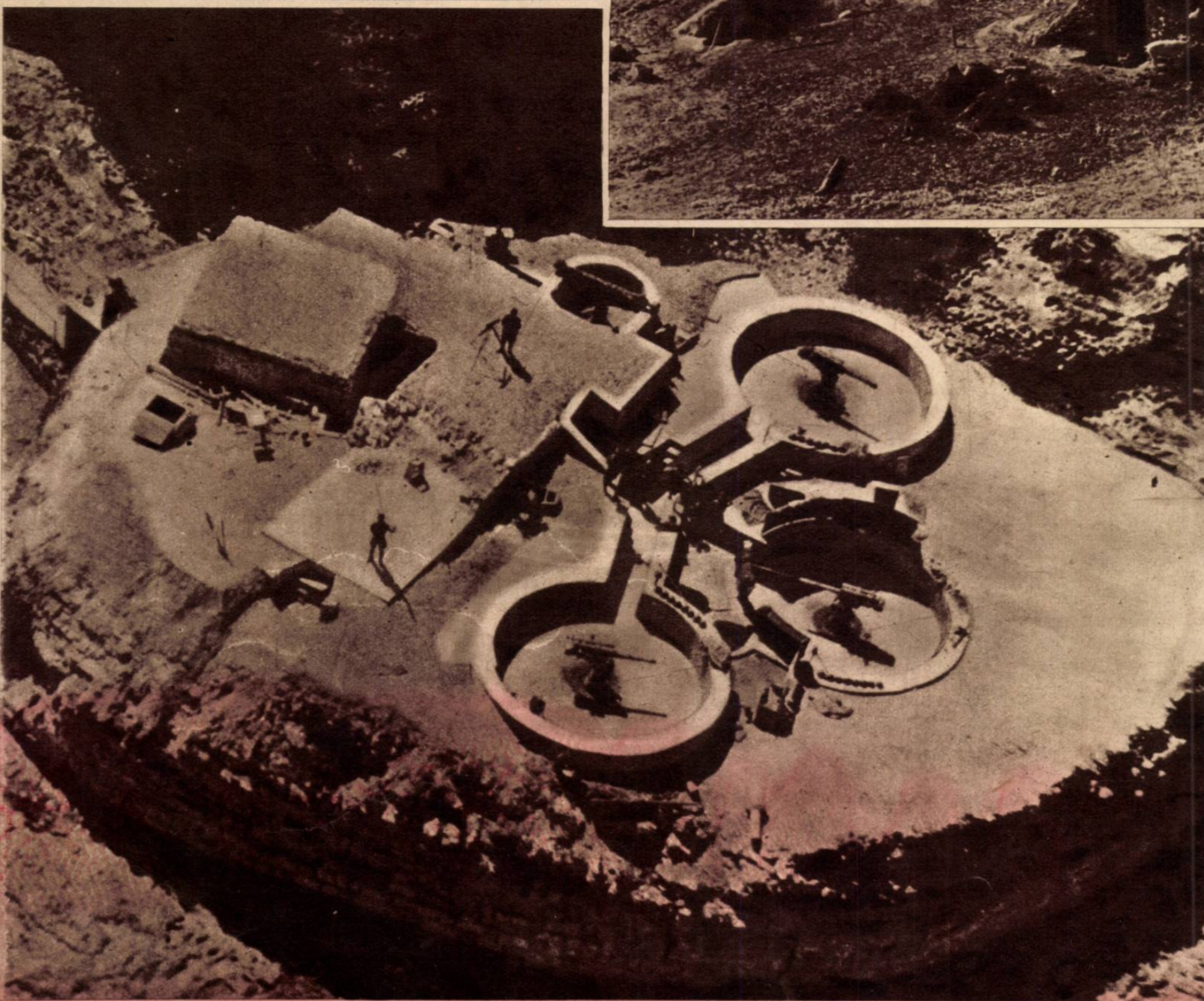
O fotografie rară : momentul în care o torpedă germană se îndreaptă spre ținta în

Sus : Zi și noapte, vasele speciale germane patrulează și curăță minele în apele Canalului Mânecii.

Dreapta : Acestea sunt locuințele țăranilor din „Paradisul Sovietic”. Ele pot fi văzute pretutindeni în stepele Rusiei.

Jos : Privire dintr'un avion asupra unui fort german din apropierea Tobrukului.

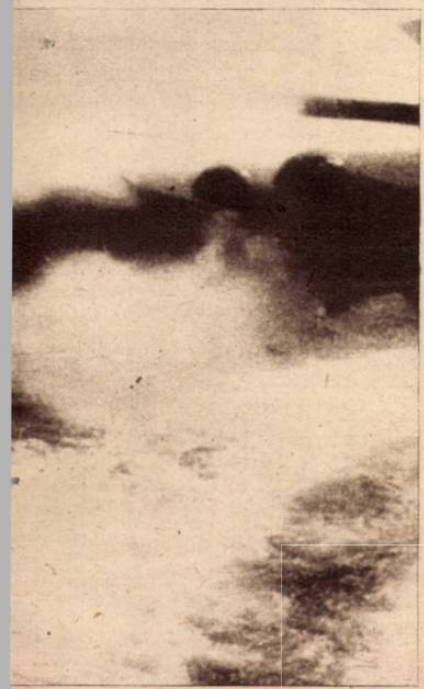

Prizoniere din „armata feminină” a bolșevicilor luate pe frontul Leningradului.

rpilă țâșnește de pe un vas
mică.

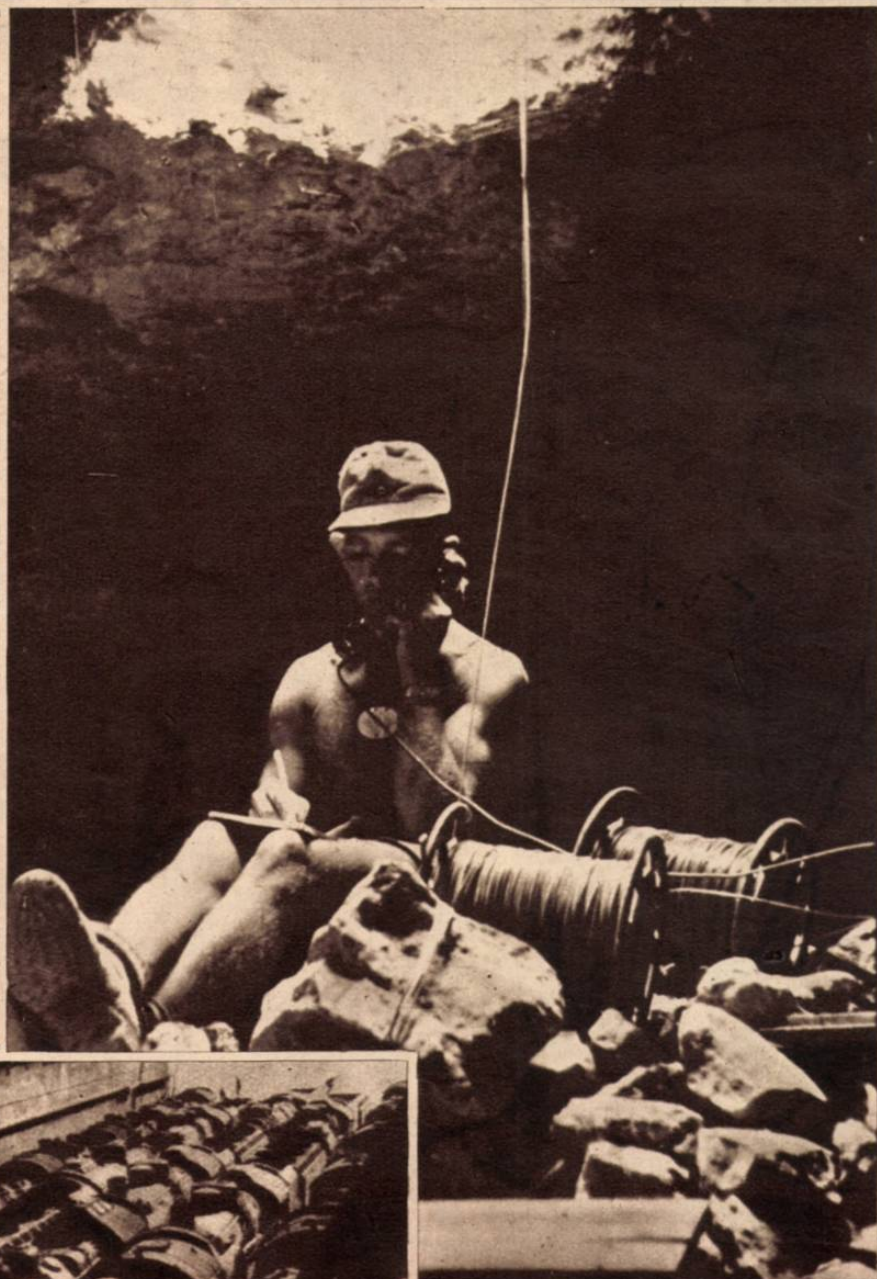
Celebrul campion olympic,
Paavo Nurmi (stânga), este
instructor într-o școală mili-
tară finlandeză, unde îi învață
pe tinerii recruți să mănuiască
armele — cum vedem în acest
clîșeu.

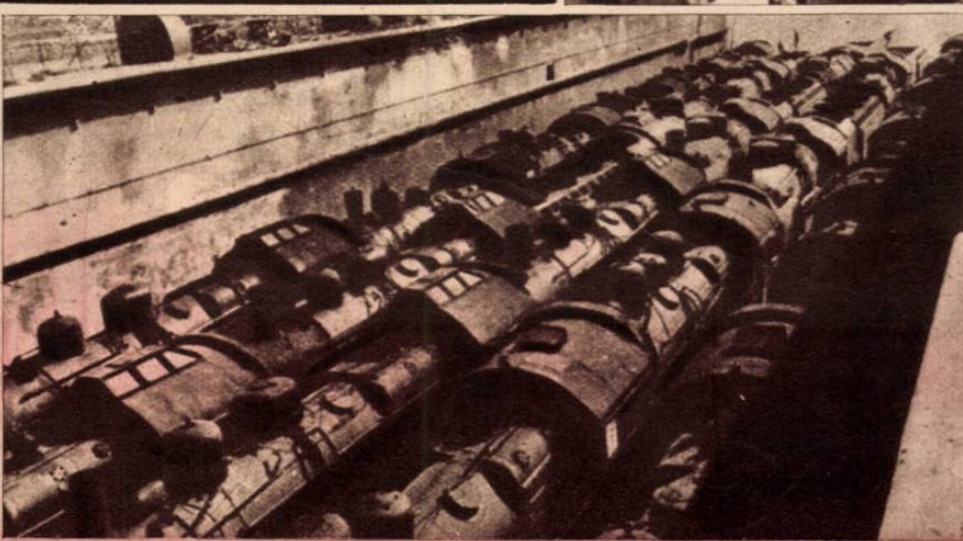
din TOATA LUMEA

Fuehrerul interesându-se îndeaproape de soldații
răniți, pe care-i felicită personal pentru actele
lor de eroism.
Jos: Generalul rus, Kirpîțnikov căzut prizonier,
oferind foc generalului finlandez, Oesch.

Sus: Post de telegrafie ger-
man instalat într-o grotă,
pe frontul din Libia.
Stânga: 24 locomotive so-
vietice care trebuiau arun-
cate în mare, au căzut in-
tacte în mâinile germanilor,
în portul Nikolajev.

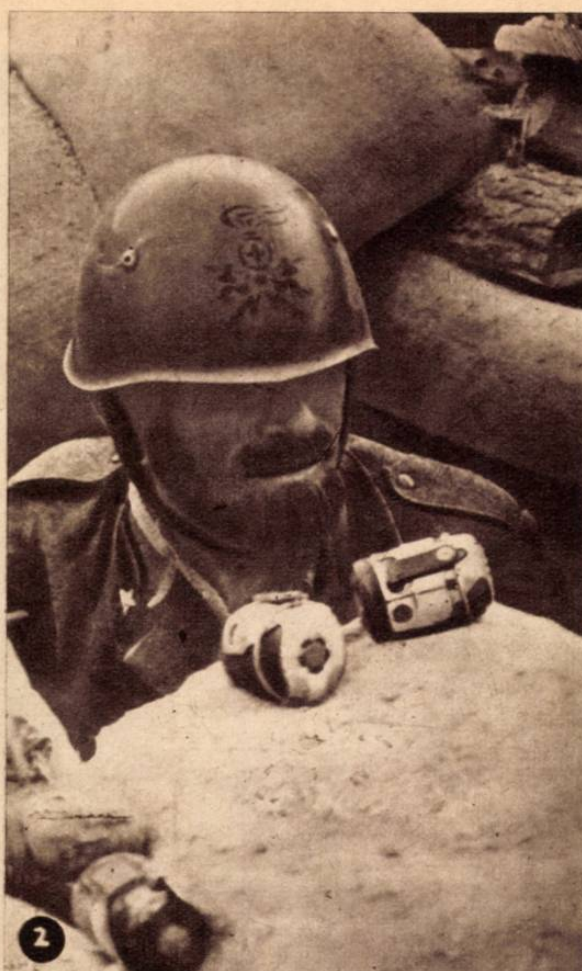

1 — O cazemată inamică a fost aruncată în aer. Infanteriștii italieni procedează la curățirea ei

2 — Undeva, pe frontul Ucrainei, acest grenadier italian așteaptă clipa hotărâtoare a asaltului asupra celui mai înverșunat dușman al civilizației: bolșevicul.

3 — Pe o colină cu pomi desfrunziți, în Grecia, un mormânt modest: al principelui George de Bourbon - Parma, căpitan în regimentul 31 infanterie din divizia „Siena”, pe care moartea l-a înfrățit cu soldații săi, căzuți pentru aceeași cauză pe pământ străin.

4 — Unitatea s'a apropiat de liniile inamice. Târș, sub focul mitralierelor inamice, soldații înaintea-

Cele 6 Fronturi ale Italiei

Pe toate fronturile, la toate latitudinile, sub toate climaturile, pe pământ, în aer, pe apă, armata italiană luptă de șase ani încheiați pentru cauza fascistă și a fost mereu victorioasă. În Spania, în Etiopia, în Libia, în Grecia, în Rusia și în plus pe marele front al Mediteranei, soldații italieni au acoperit de glorie drapelul casei de Savoia. Sacrificiile au fost mari. Pretutindeni morminte proaspete stau mărturie a eroismului pe care „cămășile negre” l-au depus în slujba patriei lor.

ză spre țintă. Un obuz dușman a explodat pe aproape.

5 — Trei specialiști italieni concentrează prjo-lul aruncătoarelor de flăcări asupra unei cazemate sovietice.

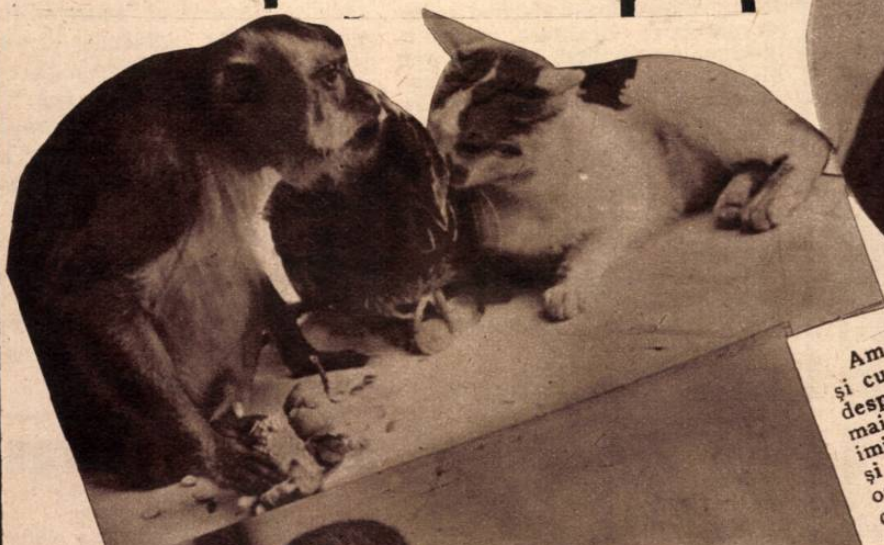
6 — O mină piosă a îngropat într-o margine de drum, trupurile a cinci soldați italieni necunoscuți.

MAMUȚA -

DOCTOR

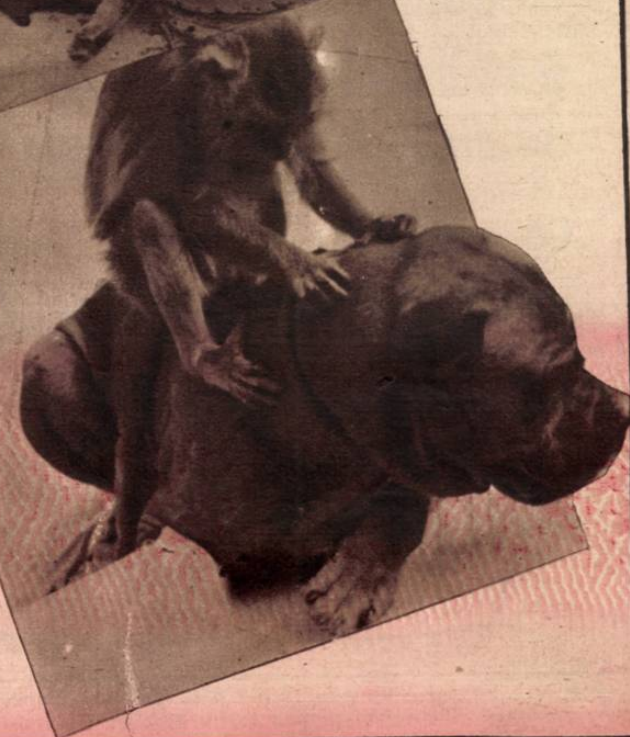
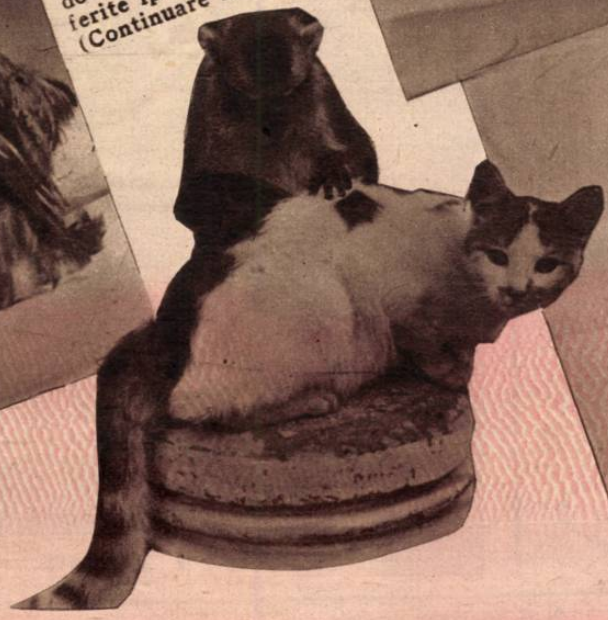
Am mai scris
și cu alt prilej
despre darul
mămuței de a
imita gesturile
și ocupațiile
oamenilor. A-
cest dar de imi-
tație face din
mămuță o fi-
ință ciudată și
izolată în mij-
locul faunei cu
care este impo-
dobită natura.
Din puțința
de a imita ges-
turile omului,
mămuța își
creează de

multe ori o armă
cu care cucerește
simpatia și dra-
gostea spectatori-
lor. Un anumit co-
mic de calitate
indefinită, o gra-
ție deosebită și
cam greoaie, o
tendință de a a-
trage atenția asu-
pra ei, vădesech
teligența acestui
animal, presupus
de Darwin drept
strămoș al nea-
mului omenesc.
Mămuța se a-

seamă cu un copil
care-și imită părintele,
reproducând gesturile și
cuvintele acestuia. Fără
darul graiului, mămuța
imită cu mai multă pre-
cizie și cu accent mai
pronunțat al comicalului.
Fotografiile noastre
reprezintă mămuța unui
doctor, surprinsă în timp
ferite ipostaze în timp
(Continuare în pag. 14)

RELIGIA ȘI TRADIȚIILE STRĂMOȘEȘTI REINTRONATE ÎN TRANSNISTRIA

I. P. S. Mitropolit Bălan al Ardealului împreună cu Episcopii de Oradea, de Huși și aceia ai armatei, făcând slujba religioasă pentru sfințirea bisericii din Sucleia (Tiraspol).

Botezul în grup a 50 de copii din Transnistria, nași fiind ofițeri români și surori de caritate dela spitalele locale.

Foto P. P.

FRANȚA DE AZI

(Urmare din pag. 5-a).

în viitor, fără de care niciun popor nu poate trăi.

Dacă pentru individ pesimismul și lipsa nădejdi au consecințe dezastruoase atacând toate izvoarele de vitalitate, pentru o națiune aceste două atitudini pot duce la un dezastru total mai ales după o înfrângere ca aceea din anul trecut.

Într-o cuvântare pe care a ținut-o la înființarea Legiunii, Generalul Laure, reprezentantul marelui, acesta a rostit fraza următoare: „Legiunea este statul nou”.

În cadrul noului stat francez rolul Legiunii este mare și de aceea numărul membrilor săi crește din zi în zi.

Se vorbește chiar, că în anul 1924 ziua de 31 August va înlocui prin caracterul ei festiv ziua de 14 Iulie considerată ca sărbătoare națională și simbol al republicii născute din ruina monarhiei franceze.

Din acest fapt se poate vedea importanța pe care o ocupă în Franța Legiunea mareșalului Pétain. Ea este organismul revoluției latente care se înfăptuiește sub ochii noștri, în Franța care a fost pe marginea prăpăstiei și care acum încearcă să-și regăsească locul cuvenit în comunitatea europeană.

În clipa în care s'a declarat războiul de exterminare a bolșevismului, Franța și-a reamintit de întreg trecutul ei de națiune civilizată și creștină și a ținut să participe la lupta mareașă pe care o duc aliații pe frontul de Răsărit.

Și în această inițiativă trebuie văzut semnul unei reînnoiri de structură politică a unei țări care a fost dusă la ruină de curente de stânga insinuate în inima poporului.

Ingeniozitatea și plăcerea de a trăi

(Urmare din pag. 11-a)

Căci majoritate înotătoare erau luptătoare de pe frontul intern al muncii în uzine și în ateliere, și au venit la mare pentru a-și reface energia în vederea anului viitor care va cere noi eforturi armatei pașnice a muncitorilor și muncitoarelor.

Războiul n'a desființat deci bucuria de a trăi. Ci dimpotrivă a intensificat ingeniozitatea omului care descoperă pe zi ce trece noi mijloace de distracție.

MAIMUȚA DOCTOR

(Urmare din pag. 13-a)

ce-și atribuie — așa cum a văzut la stăpânul său — rolul de medic printre animalele cu care împărtășește viața domestică.

Pisica a venit la doctor cu un pacient. Pacientul este un cocoș. Maimuța face întocmai ceea ce a văzut în cabinetul stăpânului ei. Iată-o cum ia pulsul înaripatului pacient. După luarea pulsului, urmează ascultarea inimii. Maimuța are de îngrijit un pui de rață. Maimuța suferă de deformarea profesională caracteristică tuturor medicilor: i-a venit ideea că și pisica, buna ei prietenă este bolnavă.

Ea îi dă o consultație, o pune să respire și să...tușească.

După ce și-a terminat consultațiile, maimuța încalcă pe câine, pentru a face ceea ce a văzut că face și stăpânul ei, un pasionat al ecitației.

Bine ras —

bine dispus!

Produsul este mai bine păstrat
și apărat contra influențelor
de afară, în această cutie!

La cafea cu lapte ia

RESISTENT • ELASTIC

Revista „Realitatea Ilustrată”, va reproduce portretele eroilor care s'au jertfit în Războiul Sfânt al Neamului. În acest scop, rugăm familiile ostașilor — ofițeri și trupă — căzuți pe front, să ne trimită fotografiile, de preferat, în uniformă și însoțite de următoarele date:

Numele și prenumele;
Vârsta;
Localitatea de origină;
Gradul;
Locul în care a căzut.

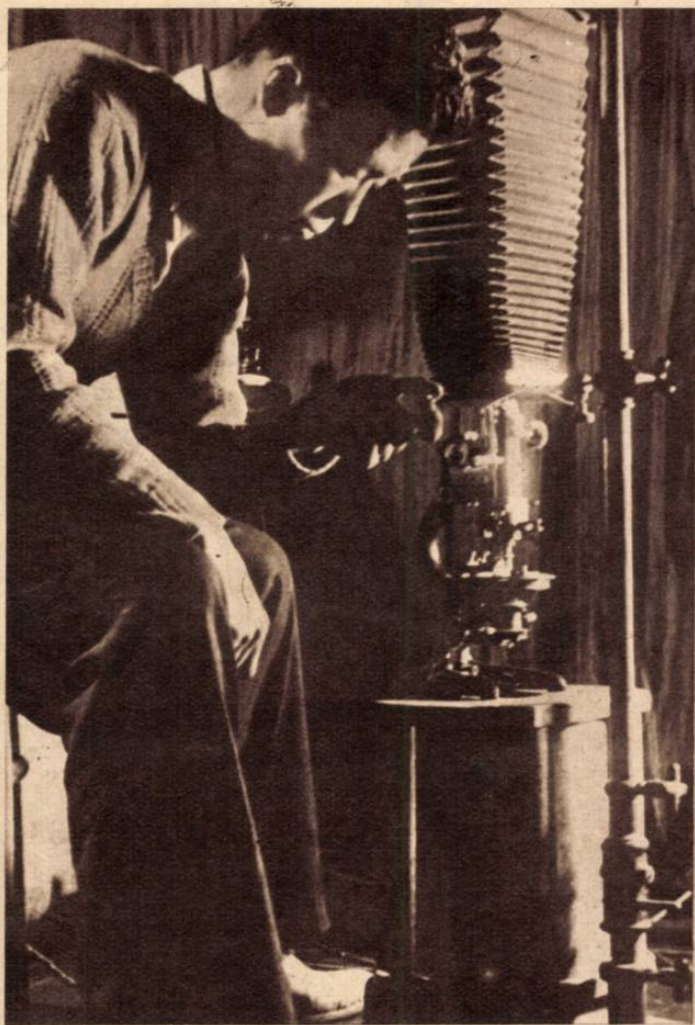
Fotografiile vor fi trimise pe adresa revistei „Realitatea Ilustrată”, București, Str. Thomas Masaryk, 17, de unde vor putea fi ridicate de familie, după publicare.

*Dacă
sunteți
curioși*

Elvețianul Benhofer von Eidg a ținut să-și facă nunta... călare. După cununie, oaspeții au putut asista la o emoționantă cursă de obstacole disputată între cei doi soți

Acest japonez a inventat un aparat cu care poate fotografia razele cosmice. În stânga, îl vedem alături de extraordinara lui invenție iar în clișeu din dreapta vedem rezultatul uneia din fotografiile lui

În Turcia au loc, în fiecare an, concursuri între „femeile zburătoare”. Iată una dintre concurențele de anul acesta

Din cele două fotografii alăturate (dreapta și stânga) puteți vedea cum se face o carte poștală ilustrată — și încă una actualitate — adică având eroul îmbrăcat militar.

La dreapta, vedeți decorul — o fereastră în formă de inimă și având suprapusă o potcoavă — și modul cum cei doi actori care pozează sunt așezați în fața obiectivului fotografic. Iar la stânga ilustrația, așa cum va fi pusă în vânzare

În America au loc, deseori, spectacole cu lupte între cocosi. În acest scop, cocșii sunt crescuți complet izolați, iar în momentul „match”-ului li se leagă de picioare ace, ca lupta să fie cât mai... sanguină. În fotografia din stânga, vedem doi dintre acești cocși luptători, în momentul începerii match-ului, iar la dreapta, finalul luptei, când unul dintre ei cade rănit

ULTIMELE INSTANTANEE DIN ȚARĂ

D. Măreșal Antonescu ascultând păsurile populației în cursul inspecțiilor pe care le-a făcut în Sudul Basarabiei

Sosirea la București a d-lui General Pricolo, Subsecretarul de Stat al Aviației Italiene, după, inspecțiile făcute pe frontul de Est

D. Alexeanu, Guvernatorul Transnistriei decorând pionerii germani cari au contribuit la restaurarea bisericilor și monumentelor distruse de bolșevici

DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAȘ PREȚ

ANUL XV No. 768

16 OCTOMBRIE 1947

32 PAGINI 20 LEI

AMUZAMENT REALIST AL SOLDAȚILOR
GERMANI: D. CHURCHILL PE FRONTUL
SOVIETIC, OARECUM... INDISPUS DE
CELE CE VEDE

Dreapta : In bisericile transnistriene, restaurate, au loc dese slujbe religioase la care participă, pe lângă populația locală, ofițeri români și germani.

Jos : D. general Rozin inspectând un post de comandă undeva pe front.

Ultimile fotografii

Când inamicul îndrăznește să se apropie de avionul românesc, rafala mitralierei îl ia în primire și rare ori se întâmplă ca acesta să dea greș.

Un tun de câmp românesc în momentul când își declanșează obuzul spre țințile inamice.

În apele Mării Negre patrulează necontenit vase de război românești, scrutând zarea și fiind gata de a preîntâmpina orice atac al flotei sovietice.

Infanteria română înaintază cântând spre front. Vedem aici o coloană trecând printr-un sat transnistrian. Și putem vedea deasemenea mizeria în care se găsesc locuințele sătenilor de pe urma stăpânirii bolșevice.

Stânga: Un soldat român dinamitând o cazemată bolșevică.

Jos: Eroi unui regiment de Roșiori sunt decorați pentru faptele lor de bravură în lupta contra bolșevicilor.

*rații
le pe front*

Echipele speciale de scafandri curățind marea de minele puse de inamic.

Tun anticar și pușcă mitralieră în acțiune pe frontul Odesei.

Un soldat rănit este transportat imediat spre postul de prim ajutor al frontului.

ACOLO unde soarele nu mai răsare

Este foarte adevărat însă că primăvara la nord vine foarte târziu. Zăpada începe să se topească atunci când la noi oamenii se perpelesc de căldură.

Am mai scris și altă dată despre răboiul care trebuie dus acum în aceste locuri, în vreme de iarnă și în noapte, intervine o armă nouă, și anume elementul psihologic.

În afara greutăților inerente regiunilor reci, mai intervine și întunericul, precum și întreaga atmosferă încărcată cu electricitate naturală, cu care bravii luptători nu sunt obișnuiți.

Chiar în clipele de repaus, atunci

Profitând de scurta primăvară, soldații germani își strâng legumele de care vor avea nevoie.

Singura lumină care poate fi văzută în miezul nopților polare.

În timp ce noi ne mai bucurăm de frumusețile unei toamne târzii, departe, pe meleagurile înghețate, soldați stau de strajă la marginea Europei civilizate. Acolo unde stau de veghe acești oameni iarna a început de mult, viscolul șueră stărnind munți de nămeți, iar întunericul nu mai părăsește suprafața solului înghețat. Soarele nu mai răsare. Spre miezul zilei abea de mijeste o geană de lumină, care-ți îngăduie să vezi la câțiva pași înaintea ta.

Ca să înțelegi cât de departe se află aceste locuri de meleagurile noastre însorite, este suficient să arătăm că imaginile luate la începutul primăverii acolo, abea au ajuns acum la noi.

Ca să capete câte un pahar de lapte, soldații trebuie să-l plătească în muncă.

Neavând iarbă, vaca s'a obișnuit să mănânce...pește.

Jos: Astfel flutură drapelul german în apropierea Polului.

când nu te amenință nici un pericol imediat, nervii îți sunt încordați la maximum — fără nici un motiv aparent — te doare întregul trup, fără să te doară totuși nimic, ai vrea să faci ceva și nu știi ce. Și toate acestea numai din cauza condițiilor naturale excepționale pentru oamenii de la Sud.

Dar fiecare rău are leacul lui.

Fiecare armă dușmană crează prin însăși existența ei arma de apărare. Soldații germani cari stau de strajă în apropierea Cercului Polar au învățat să se apere împotriva armei pentru care nu fuseseră totuși instruiți.

Oamenii se fereșc să rămâie singuri mai multă vreme. În colibe pescărești unde sunt cantonați au adus, prin ingeniozitatea lor, ceva din patria îndepărtată, care i-a trimis la marginile lumii spre a-și apăra drapelul, ceva din atmosfera caldă, prietenoasă a unor locuri familiare.

Puținii pescari norvegieni cari trăiesc prin aceste ținuturi au învățat să-i îndrăgească pe acești copii ai Sudului și se străduiesc să le fie cât mai pe plac.

Din puținul lor, împart cu acești soldați, cari la rândul-le nu precupețesc nimic atunci când trebuie să-i răsplătească. Și fiindcă pe aci banul n'are

(Continuare în pag. 14-a)

O ARMĂ NOUĂ:

Fortărețe PE ȘINE

Rusia Sovietică a pregătit de multă vreme acțiunea ei ofensivă împotriva Europei, pe baza unor operațiuni în stil mare. Cele trei luni de războiu, ne-au arătat cât de mare a fost pregătirea armatei bolșevice căreia nimeni în afară de soldatul german nu i-ar fi putut rezista.

Într'adevăr, în timp ce populația colosului bolșevic murea de foame și era îmbrăcată în zdrențe, putericele fabrici de armament din bazinul Donetului din Urali, dela Moscova și dela Leningrad, produceau valuri și torente de avioane de care de asalt și de tunuri. În primele zece săptămâni de război, armatele germane și aliate au distrus mai multe mașini de războiu decât avea întreaga Europă înainte de începerea conflictului și totuși torentul de muniții curgea într'una, în timp ce frontierele și punctele întărite ale imperiului lui Stalin sunt străpunse.

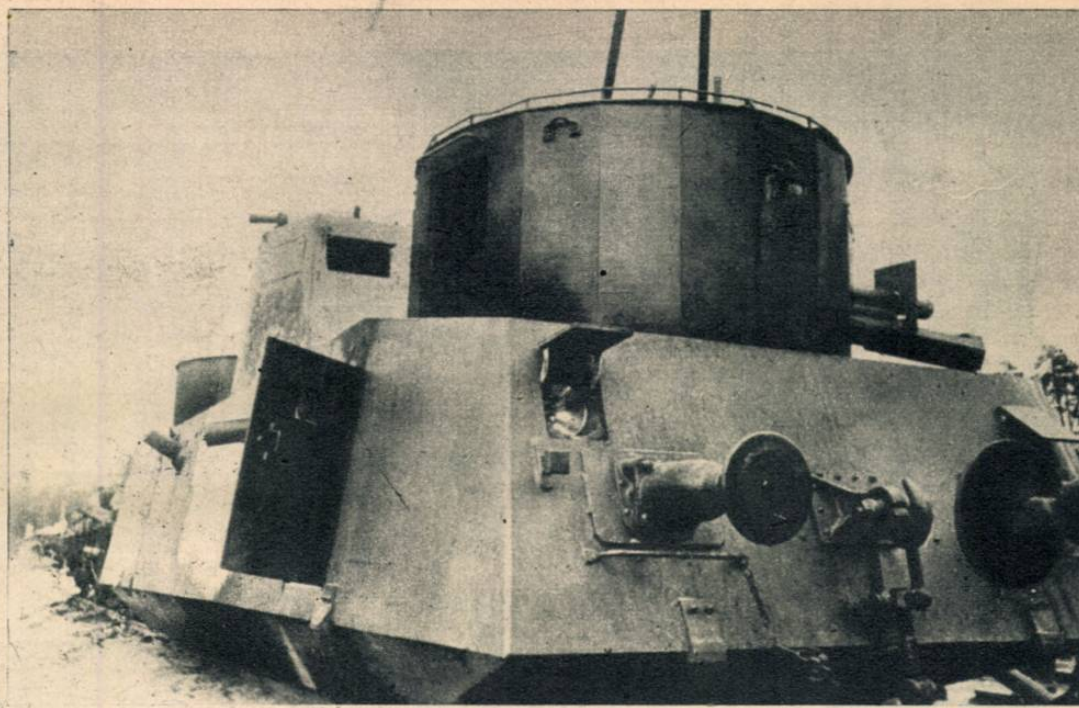
Din cifrele publicate de comandamentul german, în care figurează pierderile de armament ale rușilor, lumea și-a putut închipui ce s'ar fi întâmplat dacă acest uriaș tăvălug nimicitor s'ar fi pus în mișcare în momentul favorabil, distrugând și pustiind întreaga Europă, pentru a svârli continentul într'o mizerie fără scăpare.

Cu prilejul ultimelor operațiuni ale armatelor aliate s'a confirmat că Sovietele au atins recorduri cantitative în producția trenurilor blindate. Dela 22 Iunie și până astăzi, mai mult de o sută din aceste cetăți care circulă pe linii ferate au fost capturate sau distruse. Este o cifră gigantică dacă ne gândim la puținele linii ferate de care dispune Rusia Sovietică.

De ce au fost construite aceste trenuri blindate?

Iată de ce multe din aceste trenuri posedau axe reglabile, care puteau să se adapteze într'un timp relativ scurt, la ecartamentul șinelor europene.

Trenurile acestea monstruoase au fost construite pentru cucerirea Europei și în vederea acestui țel ofensiv, ele au fost echipate cu toate cuceririle tehnice militare: tunuri grele și ușo-

re, mitraliere de toate calibrele, tunuri antiaeriene, instalații de radio și vagoane atelier pentru reparații. Acești monștri n'au putut însă să reziste acțiunii distrugătoare a armelor germane. Trenurile blindate au fost din prima zi a războiului o țintă preferită pentru avioanele Stukas care au transformat în ruine zeci din ele.

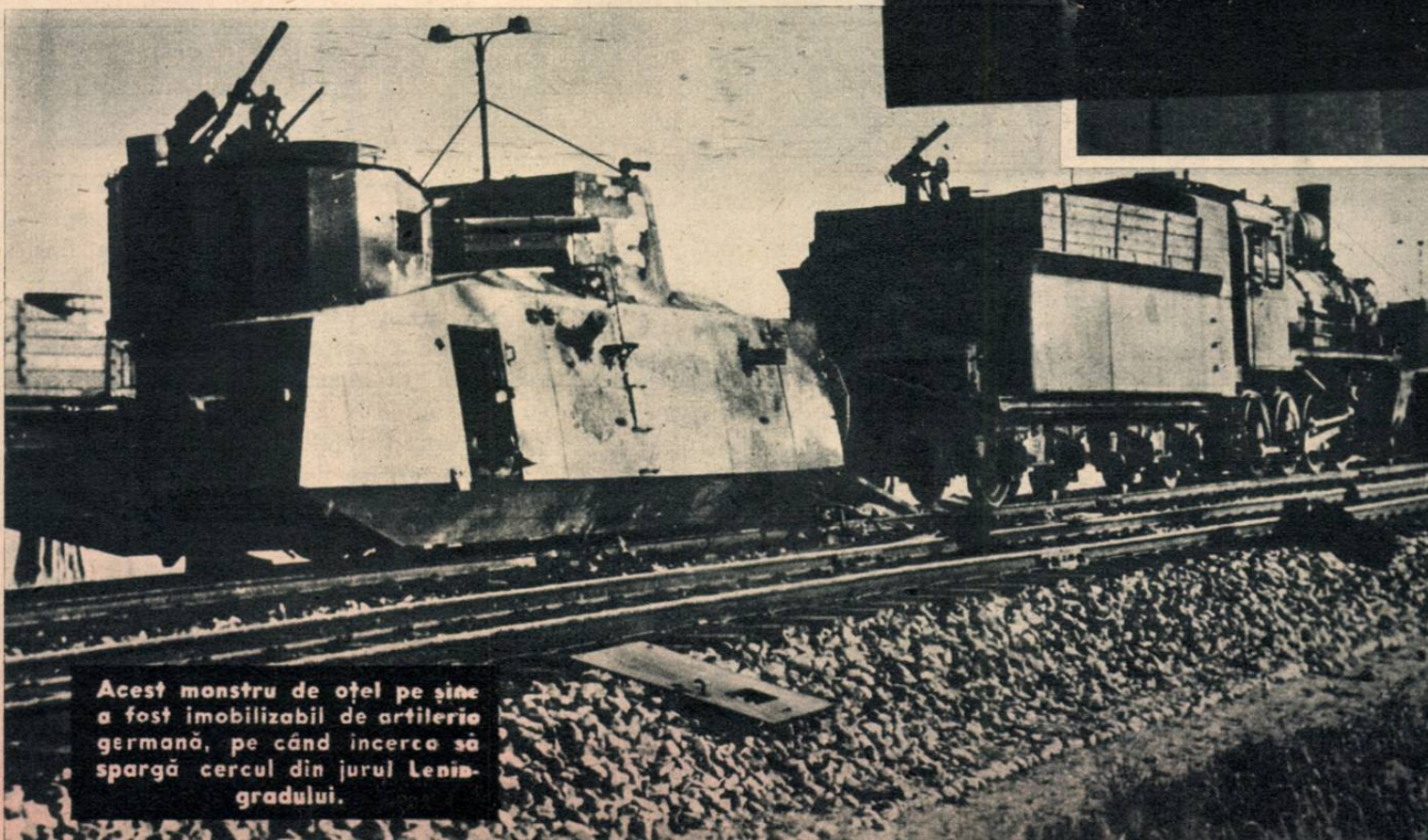
Artileria germană, tunurile de asalt și tancurile au susținut cu succes lupte grele cu trenurile so-

Uriașă forță-reață mobilă a fost obligată să se oprească și să se predea tanchiștilor germani.

Sus: Cu toate „pretențiile” lui de monstru invulnerabil, un tren blindat nu poate scăpa decât așa, dintr'o luptă cu un „Stuka”

Dreapta: Trenul blindat, lejer, utilizat mare succes

Acest monstru de oțel pe șine a fost imobilizabil de artilerie germană, pe când încerca să spargă cercul din jurul Leningradului.

vietice perfect echipate. Trenurile au fost paralizate în mobilitatea lor și retragerea le-a fost zădărnicită prin distrugerile de poduri și de linii ferate din spatele frontului.

Un mare număr din acești monștri care circulă pe linii ferate, au fost distrus de asemenea de armatele române și finlandeze.

Armata germană a folosit și ea la rândul ei trenurile blindate și pe alocuri trenurile blindate germane au fost angajate cu succes în operațiile ofensivei germane.

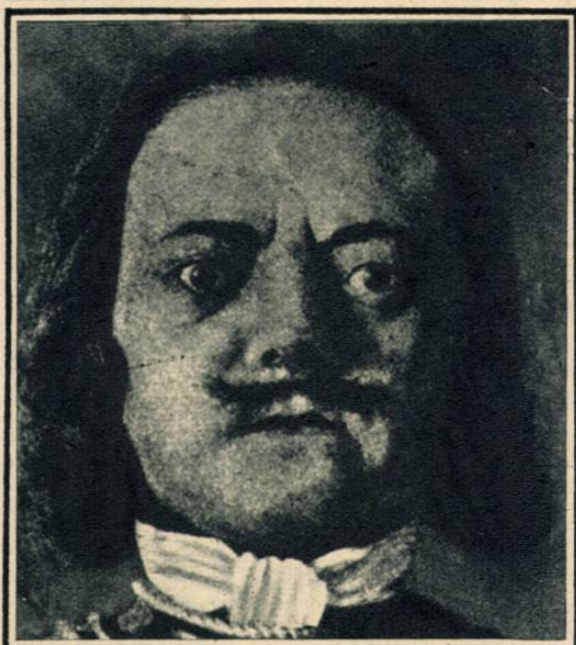
Construcția trenurilor blindate germane se deosebește complet de aceea a monștrilor de oțel sovietici, tot astfel cum tancurile germane sunt mai mobile, mai suple decât tancurile de 52 tone ale bolșevicilor.

În timp ce permanii au adoptat pentru armele blindate de ofensivă maximum de mobilitate, bolșevicii au căutat să realizeze maximum de măreție și de solidaritate.

Restabilirea liniilor ferate, distruse de bolșevici în năpraznica lor retragere, a permis trupelor germane să execute până în liniile cele mai interioare ale frontului bolșevic, incursiuni de nimicire care s'au soldat cu mari succese.

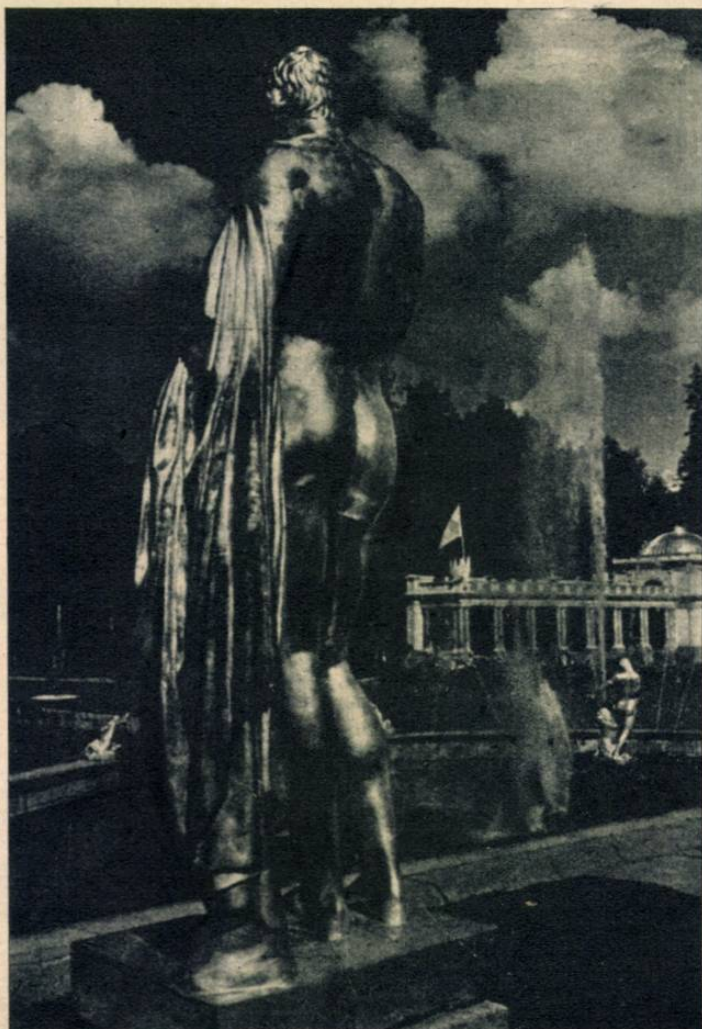
Trenul blindat, este așa dar o armă pe care bolșevicii credeau că o vor mânui singuri și care s'a întors împotriva lor.

Bustul în ceară al lui Petru cel Mare conservat, până la venirea bolșevicilor în muzeul „Ermij”. Amănunt interesant: bustul poartă părul și mustățile autentice ale Țarului.

Sus: Palatul Imperial din Petersburg, după o stampă veche.

Un colț al parcului Peterhof, în care Țarul obicinuia deseori să se plimbe cu familia lui.

Leningrad

SUB presiunea atacurilor armatei germane, Leningradul, orașul pe care bolșevicii îl consideră leagănul comunismului, se sbate de câteva săptămâni în cleștele de fier și de foc al asediului german.

Deși legătura dintre Leningrad și Moscova a fost întreruptă de victorioasa înaintare a trupelor germane și a celor finlandeze, totuși bolșevicii rezistă încă în interiorul acestui oraș pe care-l apără din dorința de a salva prestigiul militar compromis al armatei roșii și pentru a înlătura impresia dezastruoasă pe care ar produce-o rsupra masselor populare pierderea impor-

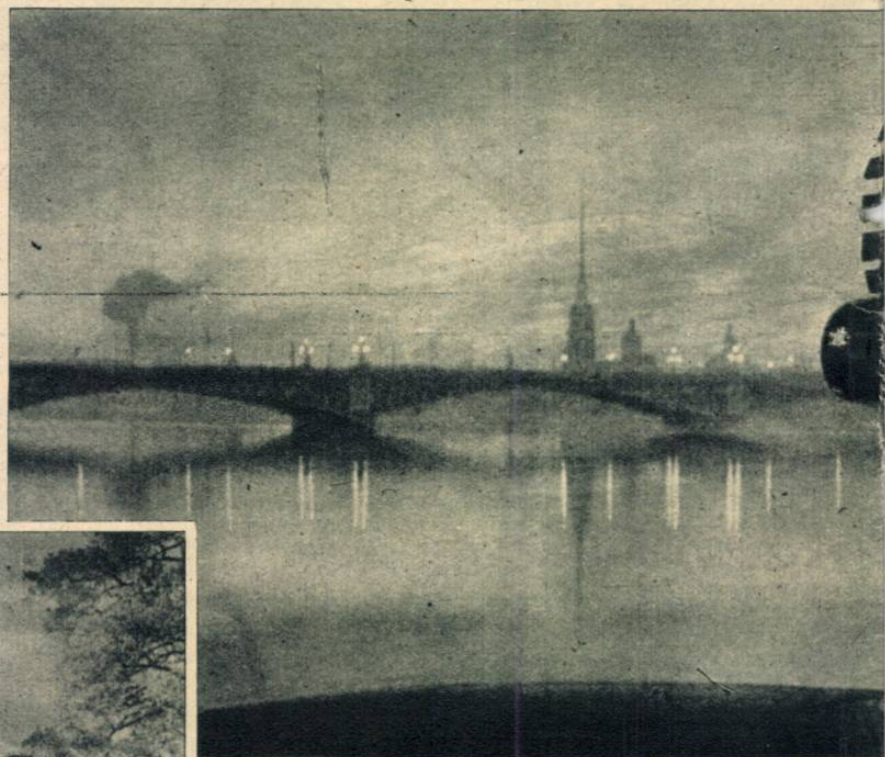
tantului centru politic din care a iradiat doctrina aducătoare de nenorociri a comunismului.

De trei ori în decursul ultimului veac Leningradul și-a schimbat numele.

În vechea provincie suedeză numită Ingria cedată definitiv Rusiei în anul 1721, în mijlocul lacurilor și bălților impaludate, în delta fluviului Neva, care-și desface brațele, înainte de a se vărsa în mare, acolo, la Nord, a vrut Petru cel Mare să-și zidească o cetate.

După defrișarea terenului, țarul și-a numit cu mândrie cetatea astfel: „Urbsubi silva fuit” adică „orașul unde a fost pădurea”.

Terenul era populat de finezi care locuiau în colibe în mijlocul pădurilor. Incetul cu incetul, populația veche a regiunii a pătruns în oraș unde și-a construit case de lemn și de zidărie atât de subrede, încât se clătinau la trecerea vehiculelor. Orașul a fost fondat la 27 Mai 1703, dar abea în anul 1710, au apărut în el, primii funcționari ai țarului, care aveau misiunea de a realiza un mare centru de furnituri militare, înzestrat cu forturi și cu ateliere de construit arme. Fortăreața Petru și Pavel constituia nucleul acestui oraș fortificat pe care Petru cel Mare îl-

Petersburgul de altădată, fotografiat într-o noapte cu lună de pe malul Nevei.

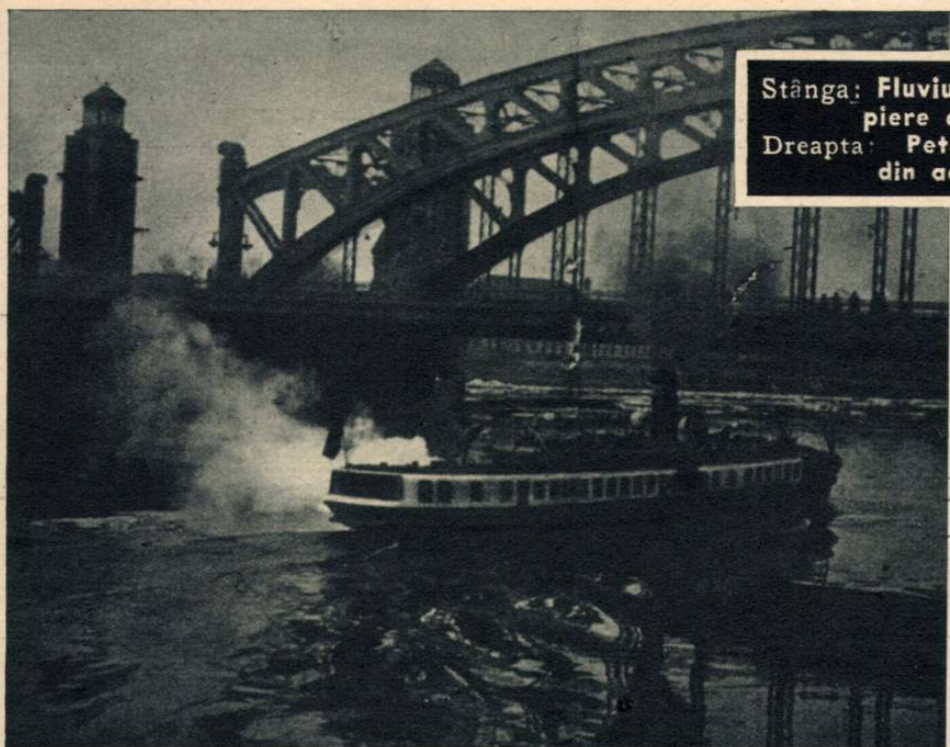
Templul chinezesc din apropierea castelului „Țarskoie Sielo”, una din reședințele Țarului.

construise la fereastra dintre Marea Baltică, pentru a putea privi liber în spre Europa. După victoria dela Poltava împotriva suedezilor, Petersburgul a luat un mare avânt căci Petru cel Mare avea ambiția de a realiza un oraș frumos, de structură occidentală, cu bulevarde și străzi drepte, cu parcuri naturale străbătute de apa fluviului Neva.

Cu meșteri și cu arhitecți străini — printre cari numeroși italieni, — Petru cel Mare a purces, la întruparea visului său urbanistic și astfel au apărut faimoasa Perspectivă Neva — un bulevard construit pe marginea fluviului — și impunătoarele palate construite de inginerii și arhitecții italieni Trezzini, Rastrelli, Rinaldi, Quarenghi și Rossi.

Trezzini a construit minunata catedrală a orașului, închinată Principelui Apostolilor, adică Sfântului Petru și care a fost

Stânga: Fluviul Neva, în apropiere de deltă.
Dreapta: Petersburgul văzut din aeroplan.

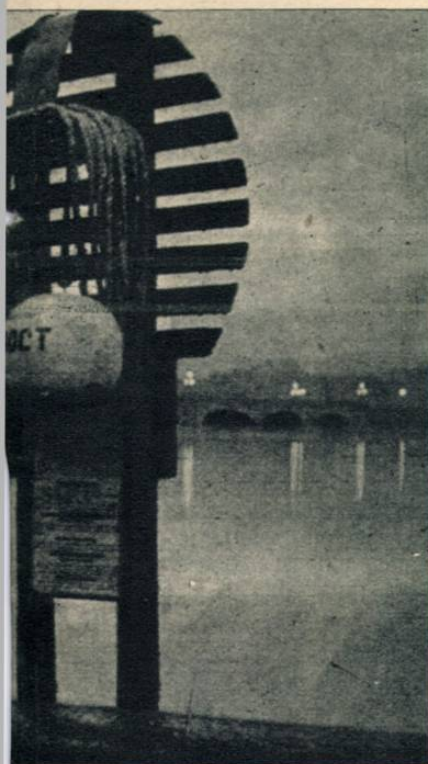

orașul asediat

pregătit prin anexarea țărilor baltice și prin construirea bazei navale din Kronstadt.

Din punct de vedere urbanistic, Leningradul este o capod'operă, prezentând în anumite puncte asemănări cu minunata Veneție. Lucrul este explicabil dacă ne amintim de admirabilii artiști italieni chemați de țări să întocmească planurile de înfrumusețare ale orașului.

Bolșevicii n'au făcut decât să urăască orașul, adău-

transformată de regimul comunist într'un muzeu anti-religios.

În muzeul Ermitage din Petersburg, se află o colecție admirabilă de pictură și sculptură datorită celor mai iluștri artiști europeni, adunată în decurs de veacuri de țări.

În anul 1914, orașul și-a schimbat numele căci cuvântul burg, care înseamnă în limba germană cetate, trebuia să fie înlocuit, după părerea slavofililor prin sinonimul lui în limba rusă. S'a ales atunci numele de Petrograd care înseamnă în limba rusă „cetatea lui Petru.”

Odată cu venirea la putere a bolșevicilor, numele orașului s'a schimbat pentru a treia oară devenind Leningrad adică cetatea lui Lenin, capul revoluției comuniste din Octombrie 1917.

O „Duminică sângeroasă” la Petersburg, în care 1000 de demonstranți au fost împușcați pe loc.

Bolșevicii n'au schimbat decât numele orașului și al străzilor căci aspectul general a rămas același ca și pe vremea țarilor. Astfel numele faimoasei și minunatei Perspective Neva — creiată de Petru cel Mare — s'a schimbat în „25 Octombrie” ziua în care a izbucnit revoluția.

După mutarea capitalei Rusiei dela Leningrad la Moscova, orașul s'a despopulat. O cauză a despopulării a fost de sigur și șirul de lupte sângeroase care s'au dat pe străzile acestui oraș, între trupele țarului și hoardele revoluționare.

În cele două decenii de dictatură comunistă, orașul și-a schimbat minunatul lui aspect de altădată, devenind un mare centru al industriei de război.

Actualmente, Leningrad este al doilea oraș al Rusiei, având o populație de trei milioane 200.000 de locuitori față de Moscova care are patru milioane.

Importanța Leningradului este deosebită, de oarece în acest oraș al țarilor, bolșevicii au construit uriașe uzine de armament, destinate să susțină atacul împotriva Europei

gând la periferiile lui noi cartiere industriale și muncitorești în care se căleau armele de distrugere a civilizației europene.

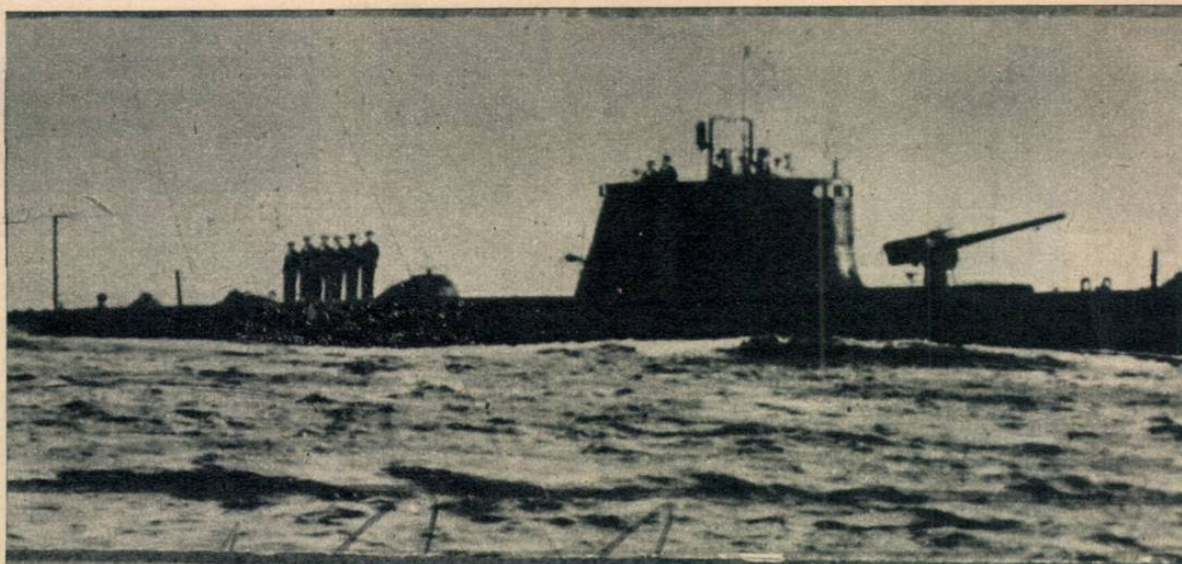
Pierderea Leningradului va fi o lovitură mortală pentru regimul lui Stalin. Până atunci, faptul că orașul este asediat, anulează întreaga lui producție industrială care, era destinată frontului. Tunurile, avioanele și munițiile pe care le construiesc uzinele Leningradului vor rămâne inutilizabile căci asediul german este perfect organizat și completat din spre mare și din spre uscat.

În această situație, soarta apărătorilor Leningradului este pecetluită și rezistența acestei citadele a revoluției comuniste va lua sfârșit în zilele apropiate.

Una din mohorâtele clădiri-uzine cu care au contribuit bolșevicii la „înfrumusețarea” orașului.

↑ Submarinul italian „Neghelli”, care are la activ cele mai numeroase victorii asupra flotei engleze. Acțiunile lui au fost observate în special în apropierea coastelor egiptene.

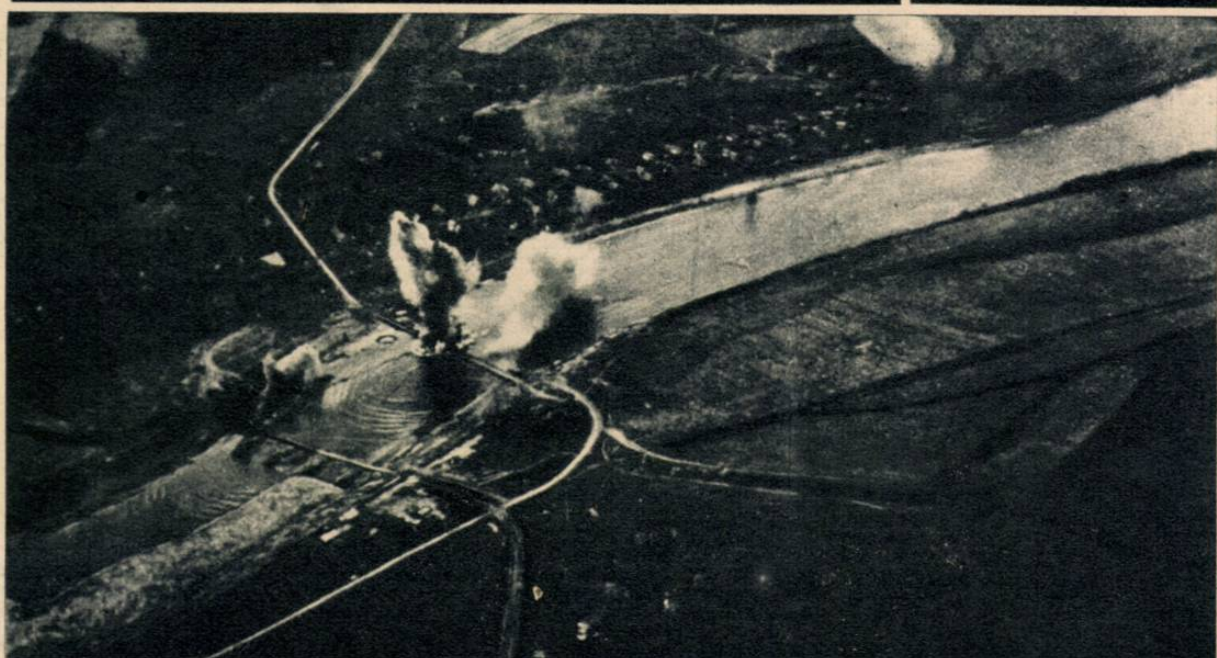
← Prin satele rusești, populația iese voioasă în calea soldaților germani cu care încearcă să încheie conversații și cărora le destăinuie atrocitățile bolșevicilor.

Bombele germane nu și gresesc niciodată ținta. Iată documentul fotografic al unui pod din spatele trupelor sovietice, luat drept obiectiv de bombardament.

↑ Unul din numeroșii comandanți generali ai armatelor sovietice căzuți prizonieri pe frontul Leningradului.

Jos: Alte mii de voluntari spanioli au cerut insistent să fie trimiși să lupte contra bolșevicilor. Iată-i prezentându-se la inspecție, gata echipați, în curtea unei cazărmi spaniole.

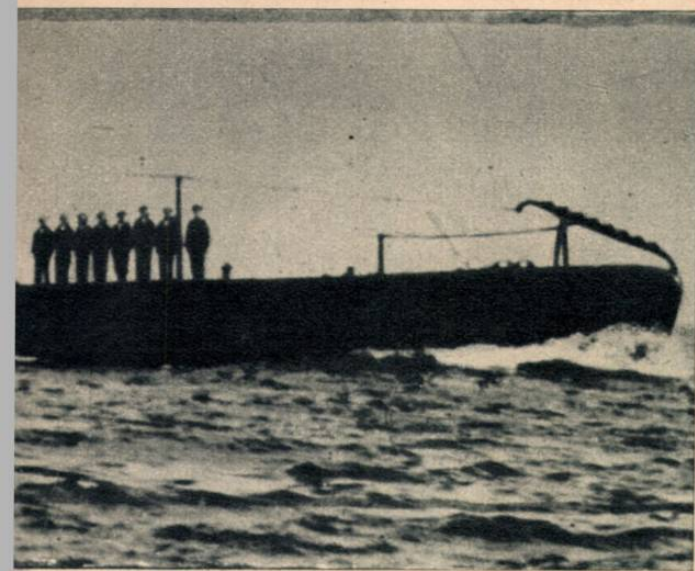

↓ Intrarea trupelor germane în Kiev este privită cu satisfacție și curiozitate de populația orașului.

din
**TOATA
LUMEA**

Acest amestec de femei și bărbați în uniformă este des întâlnit pe frontul sovietic, unde femeile luptă la cot cu soldații. Căzute prizoniere, femeile recunosc că au fost trimise cu forță pe front și că instrucția lor militară a fost foarte sumară, de altfel că și aceea a noilor contingente de bărbați bătate în foc.

Soldatii germani tin sub focul mitralierei malul opus al unui râu din apropierea Leningradului, pentru ca in acest timp, trupele să poată opera trecerea cu ajutorul bărcilor de cauciuc.

Führerul inspectând un câmp de aviație de pe frontul de Est.

Așa arată prizonierii „britanici” capturați în ultimele lupte din jurul Tobrukului.

Și așa arată pretutindeni poporul din Rusia Sovietică

Am publicat, acum câțva timp, în revista noastră un articol amplu în care explicăm ce este și cum a luat naștere mișcarea Ustașistă lată, în clișeul pe care-l reproducem acum (stânga) tineri făcând parte din organizația premilitară „Ust aș a”. Acești tineri sunt speranța Croației de azi

Dreapta: Poglavnicul Ante Pavelic primit de contele Ciano, în gara Venetia cu prilejul aderării Croației la Pactul Tripartit

Croația

DE
AZI

Țărânci croate venind să-și desfășoare produsele la Zagreb

O tânără „ustașă” citind una din publicațiile organizației

Portul țăranilor croate nu diferă prea mult de acela al țăranilor noștri, după cum nici peisajul croat nu se deosebește de acela al regiunilor noastre deluroase

A TUNCI când Poglavnicul a fost nevoit să ia toiașul pribegiei, printr-o intuiție care îl confirmă ca omul chemat să conducă soarta unui popor, el a ales Roma ca loc de unde să pregătească Renașterea Croației. Alegerea Poglavnicului nu se bazează numai pe un temei geografic plin de consecințe istorice, ci pe unul mai adânc, și mai ales pe acesta: Dreptatea Romei. Doctorul Ante Pavelic și-a dat seama că la Roma, unde fascismul înscăunase vechile tradiții latine, putea să pregătească neatrănarea mândrului său popor. Italia Ducelui, care n'a precupețit jertfele în avântul ei roman de putere chează a Dreptului, a ajutat pe omul providențial al poporului croat, să-și ia în stăpânire culmea. Astfel, neatrănarea poporului croat se înfățișează ca una din cele dintâi roade ale acestui uriaș război, care, după ce a împărțit lumea în două, a cuprins-o în flăcările lui purificatoare.

Liber, poporul croat, cu un simțământ adânc al lucrurilor, dovedit și de Poglavnicul lui, a bătut la Porțile aceleiași Rome, auspiciu de Justiție, pentru ca să-și poată alege Domnitorul. Privirea întregului popor croat, obișnuit cu lupta și cu asprimitatea ei, s'a oprit asupra unui Vlăstar, aparținând celei mai vechi și mai glorioase dintre Casele domnitoare care prin însușirile sale de ostaș, întruchipă minunat virtuțile lui.

În zorii Renașterii, poporul croat — având un Suveran și o Căpetenie care sunt mai mult de cât o chează — a pornit cu râvnă la muncă, după ce și-a asigurat ajutorul neprecupețit al Italiei fasciste și la truda de clădire și reclădire a Țării. Căci, trebuie să spunem, nici odată o legătură nu a fost așezată pe temeri mai sigure ca aceia dintre Croația ustașistă și Italia mussoliniană.

Dornic să capete un loc demn de țara lui, în Noua Europă, Poglavnicul a pornit o muncă uriașă, la care ia parte întreg poporul, încadrat în orânduirea — îndelung încercată — a mișcării Ustașe. Treptat poporul croat, luptele pe care le-a dus întru neatrănarea sa, Căpeteniile care îl conduc, sunt tot atâtea garanții că în noua ordine europeană, Croația va fi un element folositor.

Pontioanele au fost înșiruite de la un țărm la celălalt. Urmează așezarea grinzilor, după care podul va fi dat circulației torentului de vehicule și de oameni care înaintează în inima Rusiei. Toată această operă se desfășoară genștilor germani.

GENISTII

ȘI MAREA LOR
CONTRIBUȚIE
LA RĂZBOIUL
DIN

răsărit

Jos: Vehicule ale armatei sunt transportate cu ajutorul podurilor plutitoare.

Sus: Pionierii germani construiesc în timp record podurile peste fluviu.

Pontoul este manevrat spre locul unde va fi ridicat podul. Munca pionierilor cere un efort uriaș. Cu atât mai mult cu cât opera lor se desfășoară sub atacul avioanelor inamice.

PE întinderea imensei Rusii, trupele germane și române înaintează fără răgaz. Nu există piedică, nu există greutate, care să nu poată fi învinsă.

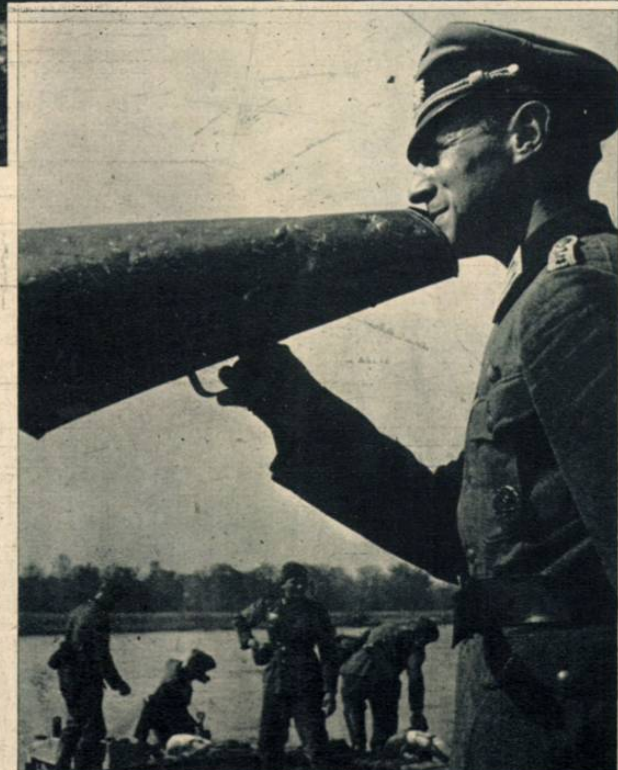
Fiecare metru de teren a fost cucerit cu un eroism care face să pălească chiar și cele mai celebre fapte de arme ale trecutului.

În înaintarea lor vijelioasă, armatele invingătoare au de întâmpinat piedici naturale, care cer eforturi uriașe. Configurația geografică a Rusiei aduce neconținut în calea trupelor tot felul de obstacole pe care numai munca titanică a genștilor le poate înlătura.

Iată spre exemplu un fluviu care și rostogolește valurile între maluri depărtate. Peste apele turburi și clocotitoare trebuie să fie trecute trupe cu tot echipamentul lor și aceasta în cel mai scurt timp posibil.

Peste piedicile acestea se aruncă punți solide și atunci când trenurile regimentare ajung în punctul respectiv nimic nu mai stă în calea înaintării.

Acolo unde timpul nu îngăduie răgaz, pionierii sosesc cu faimoasele lor bărci de cauciuc. Aceste sunt legate două câte două, o punte solidă de lemn se întinde peste ele și bacul e gata să ducă la malul celălalt chiar și tancuri dintre cele mai grele.

Ofițerul comandant al pionierilor își transmite ordinele printr'un amplificator.

S nu credeți că odată cu reușita în cariera cinematografică, vedetele și-au realizat toate idealurile lor. Dimpotrivă, sunt unele care văzând cât de grea este munca din studio-uri, regretă că nu și-au ales altă carieră.

Vi se va părea curios, când vă vom spune că Hilde Krahl, spre exemplu, regretă că nu s'a făcut... cultivatoare de flori. Ea iubeste atât de mult florile, că ar fi în stare să stea toată ziua alături de un boschet de trandafiri, căruia să-i admire petalele și să-i savureze parfumul minunat.

O altă iubitoare de flori este Ilse Werner, care totuși, nu vrea să devină... florăreasă. Idealul ei ar fi să aibe un cămin liniștit și copii mulți.

Iată-o însă pe Heli Finkenzeller, eroina filmului de mare succes „Melodia unei nopți”, care are ca ideal în viață, o călătorie în jurul lumii.

Pedealtă parte Hilde von Stolz, Hansi Knoteck și Fita Benkhoff, fiind prietene nedespărțite de studio, au și idealuri comune. Câteșitrele își doresc bărbați cari să nu fie actori de

ACTRIȚELE ȘI IDEALURILE LOR

Stânga : Trei prietene nedespărțite : Hilde von Stolz, Fita Benkhoff și Hansi Knoteck, cari-și doresc bărbați din afara studiourilor cinematografice.

Heli Finkenzeller, care ar vrea să facă o călătorie în jurul lumii.

Ilse Werner, care are ca ideal un cămin liniștit și cu copii mulți.

UFA ȘI TOBIS

Cinema, după cum altă dorință a lor ar fi să locuiască una aproape de cealaltă spre a se putea vizita des și reciproc.

După cum vedeți actrițele nu-și doresc mare lucru dar aceste mici lucruri constituiesc pentru ele adevăratele idealuri de azi. Firește că odată înfăptuite și aceste idealuri, ele vor râvni altceva. Fiindcă așa e omul făcut, să râvnească în totdeauna altceva decât ceea ce are.

Singurul care își limitează idealul la cariera lui cinematografică este Emil Janinngs. Acesta, dacă e întrebat ce-și dorește pentru viitor, îți va răspunde invariabil: „ca filmul meu cel nou să aibă succes”.

Adevărat e însă că Janinngs și-a văzut întotdeauna realizat acest ideal fiindcă dela primul lui film și până la ultimul care este „Ohm Krüger” (Răscoala Burilor) n'a fost unul care să nu bată recordul succeselor de public.

Hilde Krahl, o pasionată a florilor